

Comentaris a la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats

Autors:
Joan Perdigó Solà
Antoni Choy Tarrés
Judit Ligüerre Casals

Generalitat de Catalunya
**Departament de Medi Ambient
i Habitatge**

BIBLIOTECA DE CATALUNYA - DADES CIP

Perdigó i Solà, Joan

Comentaris a la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats

Referències bibliogràfiques

I. Choy i Tarrés, Antoni II. Ligüerre Casals, Judit III. Catalunya. Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats IV. Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge

1. Seguiment ambiental – Dret i legislació – Catalunya 2.

Catalunya – Política ambiental

351(467.1):504(094.5)

© Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient i Habitatge
Diagonal, 523-525
08029 Barcelona

Primera edició: desembre 2010
Tiratge: 2.000 exemplars
Dipòsit legal: B-45123-2010

Títol: Comentaris a la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats
Autors: Joan Perdigó Solà, Antoni Choy Tarrés, Judit Ligüerre Casals
Amb la col·laboració de Lluís Laguna Cano

Disseny i producció gràfica: El tinter, SAL (empresa certificada ISO 14001 i EMAS)
Paper: 100% reciclat

Comentaris a la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats

Autors:

**Joan Perdigó Solà
Antoni Choy Tarrés
Judit Ligüerre Casals**

**Amb la col·laboració de
Lluís Laguna Cano**

Generalitat de Catalunya
**Departament de Medi Ambient
i Habitatge**

SUMARI

1. INTRODUCCIÓ	09
2. ANTECEDENTS: DEL REGLAMENT D'ACTIVITATS MOLESTES INSALUBRES, NOCIVES I PERILLOSES DE 1961 A LA LLEI D'INTERVENCIÓ INTEGRAL DE L'ADMINISTRACIÓ AMBIENTAL (LIIAA) DE 1998	10
2.1. Reglament d'activitats molestes, insalubres nocives i perilloses de 1961	10
2.2. Directiva IPPC de 1996 i la LIIAA	11
3. DE LA LIIAA A LA LPCA (LLEI DE PREVENCIÓ I CONTROL AMBIENTAL DE LES ACTIVITATS) ELS MOTIUS DE LA REFORMA	13
3.1. Règim transitori d'adequació de les activitats existents al règim de la LIIAA.	13
3.2. Algunes disfuncions de la LIIAA que la LPCA pretén superar	14
3.2.1 De la intervenció integral a la intervenció global	14
3.2.2 Control inicial i posada en funcionament	14
3.2.3 Canvis substancials i no substancials	15
3.2.4 Silenci positiu versus silenci negatiu	15
3.2.5 La substitució de la comunicació prèvia per la llicència municipal d'obertura	18
3.2.6 Règim de comunicació prèvia	18
3.3. Innovacions legislatives des del 1998	19
3.4. Racionalització i simplificació administrativa	19
4. LLEI DE PREVENCIÓ I CONTROL AMBIENTAL D'ACTIVITATS DEL 2009	21
4.1. L'anomenada <i>ambientalització</i> de la LPCA	21
4.2. Redefinició de l'abast i del règim jurídic de les activitats compreses en els diferents annexos	23
4.3. Organització administrativa al servei de l'aplicació de la LPCA	24
4.3.1 Administració de la Generalitat	
4.3.1.1 OGAU	25
4.3.1.2 Ponència Ambiental	25
4.3.1.3 Direcció General de Qualitat Ambiental	25
4.3.1.4 Departament de Medi Ambient i Habitatge	26
4.3.2 Administració local	27
4.3.2.1 Òrgans tècnics ambientals	27
4.3.2.2 Òrgan resolutori	28
4.4. Elements essencials de la LPCA	28
4.4.1 Objecte	28
4.4.2 Finalitats	30
4.4.3 Àmbit d'aplicació	31

4.4.3.1 Àmbit territorial	31
4.4.3.2 Àmbit material	32
4.4.4 Informació ambiental	32
4.4.4.1 Base de dades ambiental d'activitats	32
4.4.4.2 Configuració	32
4.4.4.3 Característiques	33
4.4.5 Règims d'intervenció administrativa de caràcter preventiu	34
4.4.5.1 Règims d'intervenció	34
4.4.5.2 Raons que justifiquen la diferenciació	35
4.4.5.3 Punts estratègics en el procés de prevenció de la contaminació	35
4.4.5.4 Trets bàsics del règim general de prevenció	36
4.4.5.5 Projecte i estudi d'impacte ambiental	38
4.4.6 Control ambiental	40
4.4.6.1 Concepte	41
4.4.6.2 Modalitats de control	41
4.4.6.3 Característiques bàsiques del control	42
4.4.6.4 Importància del control	42
4.4.6.5 Consideracions	42
4.4.6.6 Prevenció i control integrats	42
4.4.7 Revisió de l'autorització i la llicència ambientals	43
4.4.7.1 Caràcter de la revisió	43
4.4.7.2 Modalitats de la revisió	44
4.4.8 Entitats ambientals de control	46
4.4.8.1 Antecedents	46
4.4.8.2 Referència en l'àmbit de la LPCA	47
4.4.8.3 Referència a la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediments administratius de les administracions públiques de Catalunya	47

5. PROCEDIMENTS DE LES ACTIVITATS SUBJECTES A AUTORITZACIÓ AMBIENTAL O A AUTORITZACIÓ SUBSTANTIVA AMB DECLARACIÓ D'IMPACTE AMBIENTAL

5.1. Activitats subjectes a autorització ambiental amb avaluació d'impacte ambiental	49
5.1.1 Sol·licitud i documentació	49
5.1.1.1 Estudi d'impacte ambiental	49
5.1.1.2 Projecte bàsic	50
5.1.1.3 Informe urbanístic	50
5.1.1.4 Altres documents	51
5.1.2 Verificació formal i suficiència de l'estudi d'impacte ambiental i del projecte	51
5.1.3 Informació pública i informació veïnal	52
5.1.4 Supòsits d'efectes a altres municipis, altres comunitats autònomes o altres estats	52
5.1.5 Informe municipal i altres informes	52

5.1.6 Declaració d'impacte ambiental i proposta de resolució provisional	53
5.1.7 Tràmit d'audiència i resolució definitiva	53
5.1.8 Inici de l'exercici de l'activitat i el seu règim jurídic: control inicial i controls periòdics i revisions	54
5.1.8.1 Control inicial	55
5.1.8.2 Controls periòdics	56
5.1.8.3 Revisions de l'autorització ambiental	57
5.2. Activitats subjectes a declaració d'impacte ambiental amb una autorització substantiva	59
6. PROCEDIMENTS DE LES ACTIVITATS SUBJECTES A L·LICÈNCIA AMBIENTAL MUNICIPAL	60
6.1. Objecte i finalitat de la llicència ambiental municipal	61
6.2. Regulació del règim especial de les llicències ambientals de les activitats de l'Annex II que per la seva especial situació requereixen d'una decisió prèvia sobre la necessitat de declaració d'impacte ambiental	62
6.3. Règim de les llicències ambientals de les activitats	64
6.3.1 Òrgans competents municipals i comarcals	64
6.3.2 Procediment	64
6.3.3 Verificació formal	66
6.3.4 Anàlisi de la suficiència i idoneïtat del projecte bàsic amb l'estudi ambiental	66
6.3.5 Informació pública	66
6.3.6 Informes preceptius	67
6.3.7 Proposta de resolució provisional	67
6.3.8 Tràmit d'audiència a les parts interessades i resolució definitiva	68
6.3.9 Principi de simultaneïtat	69
6.3.10 Control inicial de les activitats subjectes a llicències urbanístiques	70
6.3.11 Actuacions de control ambiental inicial de les activitats subjectes a llicència ambiental	71
6.3.12 Control ambiental periòdic	72
6.3.13 Revisions de les llicències ambientals	72
7. RÈGIM DE COMUNICACIÓ PRÈVIA A L'EXERCICI DE L'ACTIVITAT	74
7.1. Formalització de la comunicació	74
7.2. Control de les activitats en el règim de comunicació	75
8. ALTRES RÈGIMS D'INTERVENCIÓ D'ACTIVITATS	76
8.1. Règim de comunicació d'activitats mòbils de caràcter temporal	76
8.2. Règim d'intervenció ambiental de les activitats adreçades a la investigació, el desenvolupament i l'experimentació de nous productes i processos	76
8.3. Règim d'intervenció ambiental en espectacles públics i activitats recreatives i d'altres activitats de competència municipal sectorial	76
8.4. Règim d'intervenció ambiental en projectes d'equipaments i serveis de titularitat municipal	77

9. DISPOSICIONS COMUNES ALS RÈGIMS D'INTERVENCIÓ AMBIENTAL	78
9.1. Modificació substancial i no substancial	78
9.2. Caducitat de l'autorització i la llicència ambientals	79
9.3. Transferibilitat de les autoritzacions i les llicències	80
9.4. Clausura d'activitats	80
9.5. Cessament d'activitats	80
9.6. Especificitats de les explotacions ramaderes	80
10. RÈGIM SANCIONADOR	82
10.1. Inspecció	82
10.1.1 Notes prèvies	82
10.1.2 Competències	83
10.1.3 Obligacions del titular de les activitats	84
10.1.4 Facultats del personal inspector	85
10.1.5 Deures del personal inspector	86
10.2. Infraccions	86
10.2.1 Tipificació de les infraccions en relació a les activitats de l'Annex I.1 (art. 80 de la LPCA)	87
10.2.2 Tipificació de les infraccions en relació amb les activitats dels annexos I.2, II, III i IV [art. 82 de la LPCA]	88
10.2.3 Tipificació de les infraccions en relació a l'avaluació d'impacte ambiental de les activitats dels annexos I i II (art. 81 de la LPCA)	89
10.3. Responsabilitat solidària	89
10.4. Sancions (art. 83 de la LPCA)	90
10.4.1 Mesures de caràcter provisional	92
10.4.2 Graduació de les sancions	93
10.4.3 Potestat sancionadora i òrgans competents	93
10.4.4 Concurrencia de sancions	94
11. EXECUCIÓ FORÇOSA I MULTES COERCITIVES	95
11.1. Mitjans d'execució forçosa	95
11.2. En particular, les multes coercitives	95
12. APLICACIÓ DE LA LPCA A LES ACTIVITATS EXISTENTS	97
13. INTERVENCIÓ ADMINISTRATIVA MUNICIPAL QUAN NO HI HA PROCEDIMENTS ESPECÍFICS	99
14. HARMONITZACIÓ DEL RÈGIM JURÍDIC I FISCAL DE LES LLICÈNCIES AMBIENTALS	100

1. INTRODUCCIÓ

Catalunya ha estat pionera en la regulació de les activitats econòmiques incorporant a través de la Llei 3/1998 els aspectes ambientals en les autoritzacions. La Llei 3/1998 va suposar un gran avenç en relació amb el *Reglament d'Activitats Molestes, Insalubres, Nocives i Perilloses*, tant per la incorporació dels aspectes ambientals com per l'intent d'unificar en un sol procediment diverses matèries que afectaven l'obertura dels establiments, així com de responsabilitzar els titulars de les activitats innòcues del seu funcionament a través del règim de comunicació. La manca de consens entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, l'any 1998, va comportar una aplicació desigual de la Llei en el territori i la transformació del règim de comunicació a règim de llicència ambiental amb les consegüents càrregues administratives i despeses per les empreses fent, així mateix, molt feixuc el règim transitori de les instal·lacions existents.

Paral·lelament a aquesta situació, les legislacions de caràcter sectorial tant en matèria de medi ambient com de seguretat, salut pública i d'altres, han anat desenvolupant-se i creant els mecanismes d'autorització i control de caràcter sectorial, produint un efecte de sobrecàrrega administrativa i de control als establiments.

És per això que, una vegada finalitzat tot el procés d'adequació a la legislació ambiental de les activitats autoritzades abans de l'entrada en vigor de la Llei 3/1998 i subjectes a controls les activitats amb més incidència ambiental, s'ha fet del tot necessari disposar d'un nou marc legal que garanteixi el compliment de la legislació ambiental sectorial, simplifiqui els règims d'intervenció i control, garanteixi el dret a la informació i participació pública, disminueixi els costos de les autoritzacions, llicències i controls i defineixi un model amb major responsabilitat dels titulars de les activitats.

Aquest procés que vàrem iniciar l'any 2007 ha finalitzat amb l'aprovació de la Llei 20/2009, de prevenció i control ambiental de les activitats. Hem perseguit el consens durant tot el procés, tant en els sectors econòmics com en els diferents departaments del Govern i els ajuntaments. Hem disposat de recursos per tal de garantir els instruments necessaris per a la tramitació telemàtica de les autoritzacions i els controls, i disposem de personal qualificat per emprendre aquest canvi molt important que suposa passar de la Llei 3/1998 a la Llei 20/2009.

Amb aquesta Llei situem el règim d'autorització i control de les activitats al nivell de les exigències de simplificació administrativa, transparència i rigor que es mereix el país.

Maria Comellas i Doñate

Directora General de Qualitat Ambiental

2. ANTECEDENTS: DEL REGLAMENT D'ACTIVITATS MOLESTES INSALUBRES, NOCIVES I PERILLOSES DE 1961 A LA LLEI D'INTERVENCIÓ INTEGRAL DE L'ADMINISTRACIÓ AMBIENTAL DE 1998

2.1. Reglament d'activitats molestes, insalubres nocives i perilloses de 1961

Encara en l'etapa preautonòmica, el Reial decret 2115/1978, de 26 de juliol, va transferir les competències de l'Administració de l'Estat en matèria d'activitats molestes, i la Generalitat de Catalunya –com les altres pre-autonomies i, després, les comunitats autònomes– va continuar aplicant, durant molts anys, l'esmentat Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, RAM, aprovat pel Decret 2414/1961, de 30 de novembre. No és fins vint anys després, amb l'aprovació de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, d'intervenció integral de l'Administració ambiental (LIIAA), que –en la Disposició addicional sisena– es deixa sense aplicació, a Catalunya, l'esmentat Reglament estatal.

El RAM de 1961 es va aprovar en substitució del Reglament d'indústries molestes, insalubres i perilloses, de 17 de novembre de 1925. Així com el Reglament de 1925 portava causa del Reglament d'Obres, Bens i Serveis Municipals, de 14 de juliol de 1924, aprovat en desplegament de l'Estatut Municipal de 8 març de 1924, el RAM la porta del Reglament de Serveis de les Corporacions Locals, de 17 de juny de 1955, en el marc del Text articulat i refós de la Llei de règim local, de 24 de juny de 1955. De fet, uns anys abans de l'aprovació de la LIIAA, l'article 92 del Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals (ROAS), aprovat pel Decret 179/1995, de 13 de juny, de desplegament de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, encara fa una al·lusió implícita al RAM.

Com es pot apreciar, el RAM i els reglaments anteriors són normes essencialment locals, per bé que no exactament de desplegament reglamentari de la legislació de règim local. Però tampoc es tracta, pròpiament, de reglaments independents, com s'ha dit moltes vegades. Així ho fa notar Tomás Ramón FERNÁNDEZ en un treball imprescindible¹, en el qual indica que l'encaix legal de tots aquests reglaments i del seus precedents és a l'article 590 del Codi Civil que remet les activitats perilloses i nocives als “reglaments i usos del lloc”; és a dir, a les ordenances i reglaments municipals. Tant el RAM de 1961 com els seus precedents, des de la Instrucció General de Sanitat, de 12 de gener de 1904, no són més que normes d'harmonització de les diferents ordenances locals, és a dir, que les ordenances municipals sempre han estat un factor normatiu central en el règim d'intervenció de les activitats.

D'altra banda i com també destaca T.R. FERNÁNDEZ², el règim de les activitats molestes, amb les seves tècniques de l'allunyament i de les mesures correctores, constituïa una normativa amb clara vocació urbanística. No obstant això i malgrat que al 1961 ja feia uns anys que s'aplicava la Llei del Sòl, de 12 de maig de 1956, el RAM no s'insereix en el seu marc urbanístic, sinó que continua en l'àmbit estrictament local/governatiu.

¹ FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ, T.R., *El medio ambiente urbano y las vicinidades industriales*, IEAL, Madrid, 1973, pág. 31 a 90.

² FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ, T.R., *El medio ambiente urbano y ...*, citada, pág. 91.

L'explicació es pot trobar en el fet que l'aplicació de la Llei del sòl es va atribuir al Ministeri de l'Habitatge, creat el 1957, i a les seves delegacions provincials, és a dir, que situar el RAM entre la legislació urbanística implicava un major desapoderament del Ministeri de la Governació i dels governadors civils que, amb la Llei del sòl, ja havien perdut protagonisme en l'urbanisme, a favor del nou Ministeri de l'Habitatge i de les seves potents delegacions provincials. Encara que per raons ben diverses –per exemple, diferent règim competencial de les CA–, aquest distanciament entre urbanisme i medi ambient s'ha mantingut i s'ha consolidat de tal manera que, probablement, és ja irreversible.

Cal destacar, no obstant això, que el Pla general metropolità de Barcelona de 1976 inclou les llicències d'activitat del RAM de 1961 com a llicències urbanístiques. Així es fa palès als articles 11.1 i 28 de les ordenances metropolitanas d'edificació.³ Aquesta naturalesa urbanística envers les noves llicències i autoritzacions ambientals de la LIIAA es palesa a l'article 2.7 de l'Ordenança Municipal d'Activitats i d'Intervenció Ambiental de l'Administració Ambiental de Barcelona.

Seguint el model de la reglamentació francesa d'activitats classificades –avui incorporada en el Codi del Medi Ambient francès, en transposició de la Directiva IPPC–, el RAM de 1961 pretenia tenir un caràcter integral quant a l'aplicació de les diferents normatives sectorials sobre salut i seguretat de les persones i protecció del medi ambient. Tanmateix, la progressiva sectorialització de la legislació ambiental que s'inicia els anys 70 del segle XX –Llei de protecció de la contaminació atmosfèrica de 1972 o de residus de 1975, entre d'altres–, amb règims diferenciats i sectorials d'autoritzacions i controls, endega un clar procés de desintegració de l'abast de la llicència municipal d'activitats. Si a això hi afegim un deficient compliment del RAM mateix, tant pel que fa a les actes de comprovació prèvia a la posada en funcionament, com envers les modificacions de les activitats posteriors a la seva llicència i posada en marxa originals, el deteriorament de l'aplicació del règim d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, a partir dels anys 80 del segle passat, era més que evident.

2.2. Directiva IPPC de 1996 i la LIIAA

La Directiva 96/61/CE del Consell, de 24 de novembre –avui Directiva 1/2008/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de gener–, de prevenció i control integrats de la contaminació –Directiva IPPC– era una exigència del V Programa Comunitari d'Acció Ambiental, d'1 de febrer de 1993. En aquest V Programa es preveia un nou enfocament integrat i integral del control de la contaminació que permetés fer front a la dispersió, tant dels diferents règims jurídics dels estats membres,⁴ com de la normativa comunitària sectorial mateixa en matèria de medi ambient.

En un bon grapat d'estats membres, la dispersió era la norma general, articulant només

3. Junt a la naturalesa urbanística de les llicències d'activitat a les ordenances metropolitanas d'edificació, els articles 73 i 74 de les normes urbanístiques del Pla general metropolità preveien un règim d'atorgament d'aquestes llicències, a càrrec dels ajuntaments o de la Corporació Metropolitana de Barcelona mateixa, clarament inspirat en la legislació de Dinamarca de 1974, precursora després del IPPC a la Comunitat Europea. L'explicació pot estar en el fet que els autors del PGM -Serratosà, Solans, etc.- estaven al corrent d'aquella legislació danesa.

4. La proposta de Directiva presentada per la Comissió, el 14 de setembre de 1993, acompanya un interessant estudi de dret comparat, document COM (93) 423.

sectorialment el control de les activitats industrials i econòmiques en general, en funció del vector ambiental afectat i del tipus d'emissió. Aquest era el cas de la RF alemanya –per bé que l'autorització d'atmosfera era la definitiva–, Irlanda, Bèlgica, Holanda, Portugal i Gran Bretanya on, tanmateix, té gran rellevància l'assegurança.

Entre els estats que ja tenien establert un control integrat hi havia dos subgrups. El primer format pels que seguien el model francès d'establiments o activitats classificades, com Espanya, Itàlia i Luxemburg, a més de la República francesa, és clar. El segon estava encapçalat per Dinamarca que, des de 1974 i com ja hem avançat, comptava amb un sistema de prevenció i control integrats, en el qual està clarament inspirada la Directiva IPPC de 1996; entre 1990 i 1993 van adoptar aquest model, diguem-ne pre-IPPC:⁵ Irlanda, Portugal, Holanda i Gran Bretanya on es manté la rellevància de l'assegurança.

El nou enfocament integrat de la Directiva 96/61/CE no pretenia abastar totes les activitats, sinó només les de major incidència en el medi ambient. Però Catalunya, anticipant-se a la transposició de la Directiva per part de l'Estat, aprova la Llei 3/1998 estenent el model integrat a totes les activitats, fins aleshores intervingudes en aplicació del RAM. Malgrat que ni en el preàmbul ni en l'articulat, no es fa cap esment a la Directiva 96/61/CE, és al redós d'aquesta norma comunitària europea que l'objecte de la LIIAA no és només aplicar el seu règim a les activitats a les quals la Directiva s'adreça sinó, a més, aprofitar l'avinentsa per reformar, de sota-rel, l'obsolet sistema d'intervenció administrativa del RAM de 1961.

Força anys després de la Directiva IPPC de 1996 i després de transcorreguts més de tres anys de la data límit de transposició, l'Estat va finalment transposar al Dret intern la Directiva 96/61/CE, per mitjà de la Llei 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació (LPCIC).

La Unió Europea té pràcticament enllestida una nova Directiva que modifica alguns aspectes substancials de la Directiva 1/2008/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de gener, de prevenció i control integrats de la contaminació (IPPC).

Aquesta nova Directiva entrarà en aplicació als dos anys de la seva entrada en vigor.

Són significatives les determinacions sobre:

- a) L'aplicació de les MTD.
- b) La regulació del sistema d'inspecció mediambiental.
- c) La regulació del tractament de l'activitat.
- d) L'establiment de condicions especials per a l'autorització de determinades categories d'activitats (instal·lacions de combustió, instal·lacions de calefacció urbana, instal·lacions de combustió amb caldera mixta, instal·lacions d'incineració i coincineració de residus, instal·lacions que utilitzin dissolvents orgànics i instal·lacions que produeixin diòxid de titani).

5. Com ja s'ha indicat, els art. 73 i 74 de les normes urbanístiques del Pla general metropolità de Barcelona de 1976, amb una clara influència de la Llei danesa de 1974, van prefigurar una intervenció ambiental integrada –municipal o metropolitana– en el si del procediment de tramitació de llicències d'activitat del RAM de 1961. Aquesta intervenció integrada no es va arribar a posar mai en pràctica i la supressió de la Corporació Metropolitana de Barcelona, per la Llei 7/1987, va impedir definitivament la seva implantació.

3. DE LA LIIAA A LA LPCA: ELS MOTIUS DE LA REFORMA

La LIIAA pretén recuperar, d'una banda, el règim d'intervenció integral que el RAM de 1961 feia anys que havia perdut però, de l'altra, vol ser també una llei de simplificació i agilització dels procediments. Així es palesa en les finalitats que figuren al seu article 3: assolir un alt nivell de protecció de les persones i del medi ambient i afavorir un desenvolupament sostenible i, al mateix temps, reduir les càrregues administratives de les empreses.

És clar que la simplificació procedimental s'aconsegueix per mitjà de la integració de totes les intervencions administratives disperses, en aplicació de normatives sectorials diferents, a càrrec, a més, d'Administracions diferents. Però alguns dels mecanismes essencials de la LIIAA, establerts per tal que els tràmits més crucials s'agilitzessin, s'en-callen en el seu Reglament general de desplegament, RIA, aprovat pel Decret 136/1999, de 18 de maig, o s'entortolliguen en la seva aplicació. N'indicarem uns quants per contrastar-los, després, amb les innovacions de la LPCA.

3.1. Règim transitori d'adequació de les activitats existents al règim de la LIIAA

Les disposicions transitòries primera, segona i tercera, de la Llei 3/1998, regulava el procediment d'adequació al nou règim d'intervenció administrativa ambiental de les activitats existents amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Sens dubte la importància i transcendència d'aquestes disposicions transitòries i la seva posterior aplicació seria un dels seus reptes més importants per a la millora del medi ambient i la seguretat a Catalunya, però al mateix temps es convertiria en una de les majors i en moltes ocasions desproporcionades càrregues i dificultats en l'aplicació d'aquesta Llei. Dificultats que finalment contribuirien en gran part en la necessitat i, la voluntat, de modificar el seu model d'intervenció.

Sens dubte, una de les majors problemàtiques que s'han hagut d'afrontar, d'aquest procés d'adequació, ha estat la situació de les activitats existents i en funcionament no legalitzables per raons alienes a la seva incidència o problemàtica ambiental, atès que en la majoria dels supòsits era susceptible d'adequació ambiental, però amb situacions d'incompliments en d'altres matèries.

Aquesta problemàtica es va fer més evident en l'annex II.2, en la qual, d'altra banda, es van produir les diferències més grans a l'hora d'efectuar els requeriments per part dels ajuntaments. Al mateix temps es va produir un posicionament contrari al procés d'adequació per part de determinats àmbits empresarials contraris a assumir els esforços tècnics i especialment econòmics que suposava aquest procés per a les petites i mitjanes empreses. Empreses que en molts casos tenien poca complexitat ambiental, però amb importants problemes estructurals en matèria de seguretat.

3.2. Algunes disfuncions de la LIIAA que la LPCA pretén superar

3.2.1 De la intervenció integral a la intervenció global

Ja hem vist les disfuncions que causava, sobretot, en el procés d'adequació de les llicències d'activitat la integració en els procediments de la LIIAA el de la intervenció en matèria de prevenció d'incendis. Però, més enllà de la Llei i de la Directiva IPPC mateixa, la intervenció global, que no la integral, que pretenia el model d'"Ordenança tipus reguladora de la intervenció integral de l'Administració municipal en les activitats i instal·lacions", aprovada pel Ple de la Diputació de Barcelona, el 28 de maig de 1999, va donar un abast impossible d'assumir per part dels ajuntaments que la van adoptar com a pròpia. Així, l'article 4.1 e) de l'Ordenança provincial tipus estableix que, entre d'altres obligacions, els titulars de les activitats han de:

"e) Complir la normativa reguladora del funcionament de les diverses activitats, en especial la normativa sobre protecció del medi ambient, seguretat industrial, salubritat, accidents greus, prevenció d'incendis, riscos i accidents laborals i protecció civil, així com la normativa específica reguladora de l'activitat concreta que es dugui a terme i, prendre les mesures necessàries per minimitzar els riscos derivats del funcionament de l'activitat."

Certament, l'article 4.2 de l'Ordenança tipus mateixa indica que:

"2. L'Ajuntament, en l'àmbit de les seves competències, ha de vetllar pel compliment efectiu dels principis esmentats a l'apartat 1 d'aquest article."

Però la delimitació d'aquestes competències és impossible que l'efectuï cada ajuntament de manera homogènia i conforme a les moltes i diverses legislacions sectorials i especials aplicables. Així, la "globalitat variable" de l'aplicació de la LIIAA, segons el municipi de què es tracti, ha estat una de les seves disfuncions més notables.

3.2.2 Control inicial i posada en funcionament

A la Llei 3/1998, l'efectiva posada en funcionament de les activitats, un cop executat el projecte autoritzat, només es condicionava a un control inicial, consistent en l'emissió de sengles certificacions del tècnic director de l'execució del projecte i d'una entitat ambiental de control o, en el seu cas, d'un tècnic municipal. D'acord amb l'article 43 LIIAA, la mera presentació d'aquests documents a l'Administració de la Generalitat o a l'ajuntament corresponent, conforme el projecte s'havia executat d'acord amb l'autorització o la llicència ambiental habilitava per a l'exercici de l'activitat i comportava la inscripció, d'ofici, en els registres ambientals corresponents. Doncs bé, la manca de distinció a l'article 73 RIA, entre control inicial i controls periòdics, fa que la subjecció d'aquests darrers a intervenció de la Ponència Ambiental, de l'OGAU o de l'ajuntament, s'estengui

als controls inicials. És d'aquesta manera que els controls inicials perden el règim de simple comunicació prèvia a l'exercici de l'activitat que, clarament, tenen a la LIIAA, per convertir-se en uns autèntics segons procediments de posada en marxa de l'activitat, exactament igual que amb el RAM de 1961.

3.2.3 Canvis substancials i no substancials

La distinció entre canvi substancial i canvi no substancial intenta superar la poca definició del RAM o l'excessiu rigor d'alguns ajuntaments –les mateixes ordenances metropolitanas d'edificació de Barcelona, per exemple– envers aquests darrers, no només per deixar clar que els canvis substancials s'han de tramitar com una nova autorització o llicència ambiental, sinó també i sobretot, per no sotmetre els canvis no substancials a cap intervenció administrativa prèvia que, en principi, es deixa per als controls periòdics *ex post*. Però aquest règim, per excessivament simplista, no es va arribar a fer efectiu.

Per començar, a la Directiva IPPC no hi ha només aquests dos tipus de canvis o modificacions, sinó que, en realitat, se n'hi inclouen tres: les substancials, les no substancials, però amb conseqüències previsible per a les persones o el medi i les no substancials sense aquestes conseqüències. Aquesta triple distinció sí que va ser degudament advertida a la Llei estatal 16/2002, que sotmet a comunicació prèvia les modificacions no substancials amb conseqüències previsible i deixa sense intervenció les que no en tenen. El RIA tampoc no va resoldre aquesta qüestió que, finalment, es va subjectar a uns criteris i a un procediment informal de canvi no substancial, publicat a la web del Departament de Medi Ambient, que, amb intervenció de l'OGAU, podria finalitzar, ni més ni menys que amb una Resolució del conseller mateix.

La LPCA [art. 4 g) i h) i 59] resol aquesta simplificació de la LIIAA, en la línia de la Directiva IPPC i de la Llei 16/2002, distingint entre modificacions substancials, modificacions no substancials amb conseqüències previsible per a les persones o el medi, i modificacions no substancials sense aquests efectes. Per a les primeres s'imposa, és clar, la tramitació d'una nova autorització o llicència, per a les segones un règim de consulta prèvia, mentre que les terceres han de figurar en els controls periòdics.

3.2.4 Silenci positiu versus silenci negatiu

El silenci positiu, és a dir, la facultat del sol·licitant d'una autorització o llicència ambiental d'entendre-la atorgada en el cas que l'Administració competent no resolgués o no notifiqués la resolució del procediment en el termini legalment establert, amb vinculació per a l'Administració en els termes de l'article 43.4 a) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les Administracions públiques i de procediment administratiu comú, no figurava pas al Projecte de Llei aprovat pel Govern i presentat al Parlament. En aquest Projecte, el silenci administratiu era negatiu i, per tant, desestimadori de la sol·licitud d'autorització o llicència ambiental, als efectes que l'interessat pogués acudir a la via jurisdiccional contenciosa administrativa, sens perjudici de l'obligació de l'Administració de resoldre, ja sigui per confirmar la desestimació o, al

contrari, per atorgar l'autorització o llicència, en els termes que preveu l'article 43.3 i 43.4 b) de l'esmentada Llei 30/1992.

El règim general de silenci negatiu del Projecte de Llei estava sòlidament emparat en la Directiva IPPC –Directiva 96/61/CE, ara Directiva 2008/1/CE– per la seva clara exigència d'autorització o permís escrit, previ a l'exercici d'aquestes activitats. Però és que el permís escrit no és una particular condició de la Directiva IPPC, sinó que la vocació integral d'aquesta Directiva fa imprescindible el permís escrit, perquè l'imposen totes les Directives que regulen els diferents vectors ambientals i d'activitats amb incidència ambiental, règim confirmat per una reiterada jurisprudència del Tribunal de Justícia de les comunitats europees; així, entre d'altres, la Sentència de 14 de juny de 2001, dictada en l'assumpte C-230/00.

Entre les directives ambientals que afecten un aspecte més ampli d'activitats, amb exigència de permís escrit, hi ha les següents:

- Aigües residuals: Directiva 91/271/CEE, transposada pel Reial decret-Llei 11/1995. A Catalunya, l'autorització d'abocament d'aigües residuals o la seva integració en la corresponent autorització o llicència ambiental es recull al Text refós d'aigües aprovat pel Decret legislatiu 3/2003 i pel Reglament dels serveis públics de sanejament, aprovat pel Decret 130/2003.
- Residus: Directiva 2008/98/CE, que substitueix la Directiva 2006/12/CE que, al seu torn, va codificar l'antiga Directiva 75/442/CEE, transposada per la Llei estatal 10/1998, de 21 d'abril. A Catalunya, la intervenció sobre la producció i la gestió de residus, ja sigui en qualsevol activitat o com a activitat específica, es regulen al Text refós aprovat pel Decret legislatiu 1/2009, amb remissió a l'autorització o llicència ambiental.
- Aire i atmosfera: l'exigència d'autorització és indirecta, derivada de les diferents directives sectorials i de la més general Directiva 2008/50/CE, relativa a la qualitat de l'aire ambient i a una atmosfera més neta a Europa. La Llei estatal 34/2007 de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera exigeix autorització per a totes les activitats catalogades en el seu Annex IV com a potencialment contaminants de l'atmosfera. En tot cas, és un vector integrat en l'autorització o la llicència ambiental.
- Soroll: també hi ha una exigència indirecta d'autorització derivada de la Directiva 2002/49/CE sobre avaluació i gestió del soroll ambient i directives sectorials connexes, que es manté en la Llei estatal 37/2003. La integració en l'autorització o la llicència ambiental es regula a la Llei catalana 16/2002 i pel recent Reglament aprovat pel Decret 176/2009, de 10 de novembre.

I, amb una perspectiva horitzontal, els projectes d'activitats sotmeses a l'avaluació d'impacte ambiental de les directives 85/337/CEE i 97/11/CE, avui transposades en el Text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008, imposen també el silenci negatiu, en absència de la preceptiva declaració d'impacte ambiental aprovada per l'òrgan ambiental competent.

D'altra banda, l'exigència de silenci negatiu va ser ben aviat imposada per la legislació espanyola mateixa. Així, en la reforma de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les Administracions públiques i de procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, es va establir com a excepció general al règim de silenci positiu (art. 43.2) que una norma de Dret Comunitari Europeu establís el contrari; excepció que es manté en la modificació de la Llei 25/2009, de 22 de desembre (ara art. 43.1).

Però, malgrat aquesta clara exigència de silenci negatiu, en el tràmit parlamentari de la Llei 3/1998 es va imposar el silenci positiu, és a dir, l'efecte estimatori de la sol·licitud d'autorització o llicència, un cop transcorregut el termini legalment establert per resoldre el procediment administratiu corresponent. Com és habitual quan, en seu parlamentària, s'aprova una modificació de tanta transcendència, en el projecte de llei que es tramita, acostumen a quedar altres preceptes mancats d'una revisió concordant amb la innovació parlamentària, amb les corresponents conseqüències a l'hora d'interpretar i aplicar la norma. Certament, el legislador va tenir la cautela de preveure, en els articles 21.4 i 32.4 de la Llei 3/1998, que les autoritzacions i llicències atorgades per acte presumpte no generaven facultats o drets contraris a l'ordenament. Però, precisament per això, el règim de silenci positiu ha fet difícil –per no dir impossible–, l'aplicació del control inicial previ a la posada en funcionament de les activitats amb autoritzacions o llicències presumptes.

A la Llei 16/2002, de prevenció i control integrats de la contaminació, el legislador estatal va imposar el silenci negatiu, en el benentès que només es refereix a les activitats compreses a l'Annex de la Directiva IPPC que, d'altra banda, tampoc no són totes les de l'Annex I de la LIIAA/RIA.

Cal fer notar, finalment, que el règim de silenci negatiu s'ajusta a les previsions de la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de gener de 2008, transposada per la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de gener de 2008. Tant aquesta Directiva com la seva transposició per la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, també coneguda com a "lleï paraigua", per la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a llur adaptació a la Llei 17/2009, o "lleï òmnibus", no són d'aplicació als sectors de l'ordenament que, com el medi ambient, estan subjectes a reglaments i directives específics. Així, l'article 2.4 de la Llei 17/2009, que es correspon amb el 3.1 de la Directiva, estableix que:

“4. En el cas de conflicte entre les disposicions d'aquesta Llei i altres disposicions que regulin l'accés a una determinada activitat de serveis o el seu exercici en aplicació de la normativa comunitària, prevaldran aquestes últimes en aquells aspectes expressament previstos en la normativa comunitària”.

Als efectes de la LPCA, aquest precepte és d'extraordinària rellevància, sobretot perquè després, els articles 4 a 11, sobre lliure establiment, i règims i procediments d'autorització, ja no recullen l'article 9.3 de la Directiva, segons la qual, i en relació amb els articles equivalents -9 a 15-, no s'aplicaran “als règims d'autorització regits directament o indirectament per altres instruments comunitaris”. Doncs, bé, encara que aquest precepte no figuri a la Llei estatal, cal entendre que el contingut i, per tant, l'excepció que s'hi regula es correspon amb la de l'article 2.4 de la Llei 17/2009 mateixa. En definitiva,

que d'acord amb aquesta regla de no-aplicació de la Directiva 2006/123/CE o, si es vol, d'aplicació residual d'aquesta Directiva, si no hi ha normativa comunitària, totes les activitats subjectes a les autoritzacions i llicències ambientals regulades a la LPCA queden fora de l'abast aplicatiu de la Directiva 2006/123/CE.

Però és que fins i tot d'acord amb la Directiva 2006/123/CE i en aplicació de l'article 5.1 b) de la Llei 17/2009, el règim d'autorització, amb exclusió del silenci positiu, es pot imposar quan estigui justificat per una **“raó imperiosa d'interès general”**, la definició de la qual es remet (art. 3.11) a la jurisprudència del TJCE incloent-hi, en tot cas i entre d'altres raons, **“la protecció del medi ambient i de l'entorn urbà”**. En definitiva que, com ja hem vist en l'estudi de la Directiva de serveis, la Llei 17/2009 de la seva transposició també empara el règim d'autorització, encara que l'activitat en qüestió no estigui sotmesa a cap Directiva ambiental, sinó a normes autonòmiques ambientals més rigoroses –com perfectament admeten els articles 174 del TCCE, 149.1.23^a de la Constitució i 144.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya– o a normes i/o a instruments de planejament urbanístic.

No cal dir que, per totes aquestes raons, a la LPCA el règim del silenci administratiu és negatiu, tant per la manca de resolució en el termini de les sol·licituds d'autorització com de llicència ambiental.

3.2.5 La substitució de la comunicació prèvia per la llicència municipal d'obertura

La subjecció a autorització ambiental de l'Administració de la Generalitat, no només de les activitats incloses en l'Annex de la Directiva 96/61/CE, sinó també d'altres, incloses totes en l'Annex I de la LIIAA i del RIA, fins aleshores sotmeses a llicència municipal, va ser considerat pels ajuntaments com un desapoderament de la seva capacitat d'intervenció, justament, envers les activitats més rellevants al municipi. Si a això hi afegim, que les activitats amb menys incidència ambiental, però algunes amb una forta incidència en l'entorn veïnal, incloses a l'Annex III, es podien començar a exercir amb una simple comunicació prèvia, la sensació de desapoderament municipal s'incrementava notablement. El que en podríem dir *compensació parlamentària* a l'Administració local, durant la tramitació de la LIIAA, per apaivagar aquest desapoderament, va consistir a atorgar als ajuntaments la potestat per, mitjançant ordenança, **substituir el règim de comunicació de les activitats de l'Annex III per un règim propi de llicència municipal** o permís d'obertura d'establiment. Aquesta facultat es va estendre a força municipis, en particular, a través de l'adopció de les ordenances tipus elaborades per la Diputació de Barcelona i per la Federació de Municipis de Catalunya. Només alguns ajuntaments –Barcelona i Reus, entre ells– van mantenir, essencialment, el règim de comunicació, moderant en les seves ordenances la conversió en llicència.

3.2.6 Règim de comunicació prèvia

El règim de comunicació prèvia es desvirtua quan l'article 78 RIA preveu que, un cop presentada i durant el mes previ a l'inici de l'exercici de l'activitat, els serveis tèc-

nics municipals poden efectuar una comprovació. Per tant, efectuada o no aquesta comprovació, el sentit de la comunicació prèvia que és que l'activitat s'exerceix sota la responsabilitat del seu titular, desapareix i és assumida per l'ajuntament. Val a dir que aquest règim de comunicació és el que, amb caràcter general, preveu l'article 97 ROAS. Com veurem més endavant, a partir de la Directiva 2006/123/CE i la seva transposició per les Lleis 17 i 25/2009, la comunicació prèvia ha d'emparar l'inici simultani de l'activitat.

3.3. Innovacions legislatives des del 1998

A partir de l'aprovació per l'Estat de la Llei 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació, de transposició de la Directiva IPPC, la necessitat de modificar la LIIAA era palesa. Però és que, al cap de pocs anys les innovacions normatives estatals, normalment de transposició de directives comunitàries, ja eren força nombroses per obligar, ja no a una modificació de la LIIAA, sinó a una reforma en profunditat de la Llei 3/1998. Trobem la Llei 9/2005, de 28 d'abril, sobre avaluació ambiental de plans i programes, en transposició de la Directiva 2001/42/CE; la Llei 27/2006, de 18 de juliol, dels drets d'accés a la informació, de participació i accés a la justícia en matèria de medi ambient, d'implementació del Conveni d'Aarhus i de transposició de les Directives 2003/4/CE i 2003/35/CE; el Reglament de la Llei 16/2002, aprovat pel Reial Decret 509/2007, de 20 d'abril; la Llei 34/2007, de 15 de novembre, de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera, que deroga, expressament, el RAM de 1961; i el Text refós de la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008, d'11 de gener. I, a tot això, cal afegir-hi, l'aprovació de la nova Directiva 1/2008/CE, de 15 de gener, que substitueix la mateixa Directiva IPPC de 1996 que està en l'origen de la LIIAA.

Finalment, l'aparició, de manera pràcticament conjunta, de la legislació sectorial relacionada amb l'obertura d'activitats, com la legislació en matèria de seguretat industrial amb l'aprovació de la Llei 12/2008, de 31 de juliol, o l'aprovació de la Llei 11/2009 d'espectacles públics i activitats recreatives, o la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i posteriorment el Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació d'equipaments comercials, i la Llei 3/2010, de 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis, obliga a reformular la intervenció de les administracions en l'obertura de les activitats econòmiques.

3.4. Racionalització i simplificació administrativa

L'últim i definitiu motiu que ha fet necessària la reforma de la LIIAA, ha estat la necessitat de racionalitzar, simplificar i homogeneïtzar en tot el possible els procediments d'intervenció ambiental, atenent els principis següents:

- Estratègia del Consell d'Europa de Lisboa de l'any 2000, amb la necessitat de reducció de càrregues administratives.

- Entrada en vigor de la Directiva europea 2006/123/CE, de 12 de desembre, relativa al mercat interior, que obliga a adequar la legislació que afecta les autoritzacions d'activitats econòmiques (28-12-2002).
- Compliment del Pla de mesures per a la facilitació de tràmits a l'activitat econòmica i empresarial i simplificació administrativa, aprovat pel Govern de la Generalitat el mes de juliol de 2007, i en l'Acord estratègic 2008-2011 per a la internacionalització.
- Simplificació administrativa en cap cas pot comportar la reducció dels requeriments mediambientals exigibles a les empreses.
- Garantia als interessats d'un equilibri dels drets de participació i informació en les activitats amb incidència ambiental i social, reconegut en el Conveni d'Aarhus de 1998 i, al mateix temps, implementar el principi de simplificació administrativa.

4. LLEI DE PREVENCIÓ I CONTROL AMBIENTAL D'ACTIVITATS DEL 2009

La LPCA del 2009 s'aprova com una nova Llei i no com una modificació de la LIIAA de 1998 perquè, sense deixar de seguir la pauta del IPPC més enllà de les activitats sotmeses a aquesta Directiva, a més de la delimitació ambiental del seu abast, comporta altres canvis notables d'enfocament. Sens perjudici de les innovacions procedimentals sobre control inicial, modificacions substancials i no substancials, els dos grans canvis són essencialment el ja comentat de l'*ambientalització* de la LPCA i el de la redefinició dels annexos, amb una nova dimensió de l'Annex I en relació amb l'avaluació d'impacte ambiental.

4.1. L'anomenada *ambientalització* de la LPCA

Ja hem vist abans les disfuncions que ha causat en l'aplicació de la LIIAA un abast que, més enllà de la intervenció ambiental integral, ha tendit a convertir-se en una intervenció administrativa global, amb procediments i continguts diferents a la major part d'ajuntaments. Hem fet també esment a la distorsió que, en el procés d'adequació, va comportar la integració de la intervenció en matèria de prevenció d'incendis, i dels efectes de l'Ordennança tipus de la Diputació de Barcelona.

El canvi vers un abast més estrictament ambiental de la LPCA s'adverteix, en primer lloc, en la denominació de la nova Llei: Llei de prevenció i control ambiental d'activitats; canvi que té la seva explicació en la comparació dels respectius articles 1 de la LIIAA i de la LPCA, sobre el seu objecte:

- Llei 3/1998. Article 1. Objecte

“Aquesta Llei té per objecte establir el sistema d'intervenció administrativa de les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones, en l'àmbit territorial de Catalunya”.

- Llei 20/2009. Article 1. Objecte

“Aquesta Llei té per objecte establir el sistema d'intervenció administrativa de les activitats amb incidència ambiental, en el qual es prenen en consideració les afeccions sobre el medi i les persones. Aquest sistema d'intervenció administrativa integra l'avaluació ambiental de les activitats.”

És a dir, que la LPCA continua essent una llei d'intervenció ambiental integral, però amb un abast circumscrit a les incidències que les activitats econòmiques poden tenir en el medi ambient i en les persones. Això es confirma en les disposicions addicionals primera, segona i tercera.

D'acord amb la primera, la intervenció –no ambiental– dels ens locals en les activitats

per raons de seguretat i salut pública⁶ es comparteix amb l'Administració de la Generalitat i s'exerceix en els termes de la legislació sectorial aplicable, d'acord amb els principis de no-concurrencia, simultaneïtat i coordinació. I en virtut de la segona, el Govern de la Generalitat ha de promoure la tramitació simultània de les diverses autoritzacions –ambientals i no ambientals–, per tant, de competència dels seus departaments que concorrin sobre l'exercici d'una mateixa activitat.

Una tercera expressió rellevant i més concreta d'aquesta redefinició de la intervenció integral és la delimitació amb la prevenció d'incendis, representada per la **Llei 3/2010, del 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis** (LPSI) sens perjudici de l'actuació única de control inicial ambiental i de comprovació prèvia en matèria de prevenció d'incendis, que es regula a l'esmentada disposició addicional tercera LPCA.

L'*ambientalització* també es palesa, més concretament, en la concordança que implica l'article 56 i l'Annex IV de la LPCA amb la recent Llei 11/2009, del 6 de juliol, d'espectacles públics i activitats recreatives, que deroga i substitueix l'anterior Llei 10/1990, de 15 de juny.

En tot cas, es mantenen en l'àmbit de la LPCA les activitats i instal·lacions compreses en la legislació d'accidents greus.

Però a banda d'aquesta delimitació amb altres sectors l'anomenada *ambientalització* de LPCA s'adverteix, igualment, en els tràmits més rellevants dels procediments que regula.

El **projecte bàsic** –tant a les activitats de l'Annex I.1 i I.2 com a les de l'Annex II– ja no és objecte de la diversificació en funció del tipus d'activitat, que efectuaven els articles 58 a 66 RIA, sinó que els articles 17.1 b) i 39.2 a) de la LPCA es limiten a exigir que “contingui la descripció detallada i a l'abast de l'activitat i de les instal·lacions”, sens perjudici que el projecte s'atengui a les normatives sectorials i a les reglamentacions tècniques específiques. I, en canvi, es posa èmfasi en l'**estudi d'impacte ambiental** (art. 18 per a l'Annex I) i en l'**estudi ambiental** [art. 39.2 a) per a l'Annex II]. En realitat, és el contingut d'aquests estudis –estrictament ambiental, és clar– és el que condiona el contingut de l'autorització i de la llicència ambientals, més que no pas els articles 29 i 49 LPCA.

El **control inicial** (art. 68 a 70) és també estrictament ambiental i, a més, es distingeix nítidament del control periòdic. No hi ha acta de control inicial fins que aquesta és favorable, i el seu lliurament habilita el titular per a l'exercici de l'activitat, a més de comportar la inscripció d'ofici en tots els registres públics ambientals. En principi, doncs, la confusió generada pel RIA hauria de desaparèixer. I el mateix passa amb els **controls periòdics** i, quan siguin procedents, amb les revisions.

De la mateixa manera, la distinció entre **modificació substancial, modificació no substancial amb conseqüències previsible per a les persones i el medi, i la modificació no substancial sense conseqüències previsible**, se circumscriuen en les modificacions amb efectes ambientals, de manera que la resta, per més rellevants que siguin, caldrà considerar-les com a no substancials sense conseqüències.

6. Cal tenir present que les competències municipals en matèria de salut pública i medi ambient es troben regulades a l'article 45. b) de la Llei 17/2003, de 25 d'abril, de salut pública, ara substituït per l'art. 52 b) de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, també de salut pública, que deroga la Llei de 2003, i per l'art. 68 de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya .

L'*ambientalització* de la LPCA també té la seva manifestació en el **règim sancionador**. Tant la LIIAA com la Llei 16/2002 i, ara, la LPCA són normes essencialment de procediment. Això establert, el règim sancionador de la LIIAA tipificava infraccions de procediment i, en canvi, el règim sancionador de la Llei 16/2002 mescla infraccions de procediment, amb infraccions substantives per afecció al medi i/o a les persones. Pel que fa a l'Annex I.1 –IPPC estrictament–, la LPCA no tenia més remei que reproduir el règim d'infraccions i sancions de la Llei 16/2002. Però, atenent al caràcter estrictament procedimental de la Llei, la tipificació d'infraccions i l'establiment de sancions, envers els Annexos I.2, II i III, són específiques de la LPCA i tenen per objecte supòsits de fet purament procedimentals, remetent les infraccions substantives a la llei sectorial corresponent; i, fins i tot, per a les activitats de l'Annex I.3 la remissió al seu règim sancionador específic és íntegra. D'altra banda i seguint aquesta mateixa pauta, la LPCA, com a llei d'impacte ambiental de projectes d'activitats que és, també contempla un règim sancionador a aquestes efectes, que és el regulat al Reial Decret Legislatiu 1/2008, de l'11 de gener.

4.2. Redefinició de l'abast i del règim jurídic de les activitats compres en els diferents Annexes

La LIIAA agrupa les diferents formes d'intervenció administrativa de les activitats en quatre categories:

- Activitats sotmeses a autorització ambiental de la Generalitat, amb informe de la Ponència Ambiental (Annex I).
- Activitats sotmeses a llicència ambiental municipal, previ informe de la Ponència Ambiental o de l'OGAU (Annex II.1).
- Activitats sotmeses a llicència ambiental municipal, previ informe de l'òrgan ambiental de l'ajuntament o del consell comarcal (Annex II.2).
- Activitats sotmeses a règim de comunicació prèvia que, tanmateix, els ajuntaments poden sotmetre a llicència municipal (Annex III).

Amb independència d'aquests quatre règims, la Ponència Ambiental també intervenia quan l'activitat –amb independència del seu annex– estigués subjecta a avaluació i declaració d'impacte ambiental.

A la LPCA hi ha fins a deu formes i procediments diferents d'intervenció de les activitats:

1. Activitats sotmeses a autorització ambiental de la Generalitat que figuren a l'Annex 1 de la Directiva IPPC i que, al mateix temps, estan subjectes a avaluació i declaració d'impacte ambiental per la Ponència Ambiental (Annex I.1).

2. Activitats sotmeses a autorització ambiental de la Generalitat no compreses en la Directiva IPPC, però subjectes a avaluació i declaració d'impacte ambiental per la Ponència Ambiental (Annex I.2).
3. Activitats sotmeses a autoritzacions o concessions administratives per part d'altres departaments de la Generalitat, diferents del departament competent en matèria de medi ambient, però subjectes a avaluació i declaració d'impacte ambiental per la Ponència Ambiental (Annex I.3).
4. Activitats sotmeses a llicència ambiental municipal, amb proposta de l'òrgan ambiental municipal o comarcal (Annex II).
5. Activitats sotmeses a comunicació prèvia (Annex III).
6. Activitats subjectes a la llicència municipal o comunicació prèvia, regulades per la Llei 1/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives, amb informe de l'òrgan ambiental municipal o comarcal (art. 56 LPCA).
7. Activitats no subjectes a la llicència municipal per la Llei 1/2009 que, tanmateix, se sotmeten a llicència ambiental municipal (art. 56.3 i Annex IV LPCA, modificat per la Llei 26/2009, de 23 de desembre, de mesures fiscals, financeres i administratives).
8. Activitats dels annexos II, III i IV sotmeses a decisió prèvia sobre declaració d'impacte ambiental (art. 33 LPCA).
9. Activitats mòbils i de caràcter temporal de l'Annex II que se sotmeten a comunicació prèvia (art. 54 LPCA).
10. Activitats d'investigació, desenvolupament i experimentació subjectes a comunicació amb un pronunciament sobre les condicions, els requeriments i els controls ambientals necessaris per al seu exercici (art. 55 LPCA).

4.3. Organització administrativa al servei de l'aplicació de la LPCA

L'organització administrativa es dibuixa a mercè de la intervenció prevista per a cada règim procedimental, d'acord amb la configuració dels annexos, tant a l'antiga regulació de la LIIAA com a la LPCA. Així, malgrat que a grans trets l'estructura organitzativa de l'Administració ambiental establerta a la LIIAA i al RIA es conserva a la LPCA, els òrgans que la conformen veuen llurs funcions adequades als plantejaments de la nova Llei.

A la vegada, la Directiva IPPC requereix plena coordinació a totes les administracions i òrgans administratius que intervinguin en el procediment d'autorització (article 7). Per garantir l'enfocament integrat es fa imprescindible, doncs, els principis de cooperació i coordinació entre administracions, i l'ús de les figures de la consulta i la participació.

4.3.1 Administració de la Generalitat

Pel que fa al règim d'autorització ambiental, la LIIAA atribueix la competència en la seva gestió a l'Administració de la Generalitat. En concret, l'ordenació, la instrucció i la resolució de l'expedient originat per la sol·licitud d'autorització correspon a l'autoritat competent en matèria ambiental a Catalunya, és a dir, actualment, el Departament de Medi Ambient i Habitatge, és qui exerceix aquesta competència mitjançant els òrgans de gestió següents: les oficines de gestió ambiental unificada (OGAU) i la Ponència Ambiental. S'encomana, així mateix, a la Direcció General de Qualitat Ambiental (en endavant, DGQA) vetllar pel funcionament global del sistema d'intervenció integral establert per la LIIAA i el RIA. La LPCA manté aquesta estructura.

4.3.1.1 OGAU

La LIIAA (DA 2a) crea les OGAU d'àmbit territorial, que neixen per atendre totes les activitats sotmeses a la intervenció de l'Administració de la Generalitat, i difereix en el RIA la regulació de llurs funcions i composició.⁷ En nom de l'objectiu de simplificació administrativa, l'OGAU exerceix de finestra única que depèn orgànicament del Serveis Territorials del Departament a Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i Terres de l'Ebre.

La LPCA manté el mateix concepte d'OGAU com a òrgan territorial que dona suport a la Ponència Ambiental i remet al seu reglament de desplegament la determinació de llur composició, funcions i règim de funcionament. En qualsevol cas, les OGAU conserven les funcions de subministrar informació en relació amb les activitats, la verificació formal i la gestió de sol·licituds i integració d'informes emesos en el si del procediment, així com les funcions atribuïdes per la normativa en matèria de prevenció i control ambiental de les activitats.

4.3.1.2 Ponència Ambiental

Malgrat la LIIAA (article 15.1 LIIAA) preveu l'existència d'una ponència ambiental que garanteixi un enfocament integrat de l'autorització ambiental, estrictament, i és el RIA qui crea la Ponència Ambiental com a òrgan col·legiat dependent del Departament de Medi Ambient i Habitatge (articles 21 i 22 RIA), adscrita a la DGQA i assistida per la unitat tècnica central i les territorials.

La LPCA manté aquesta estructura i determina que en la Ponència Ambiental hi participen tots els sectors ambientals del departament competent en matèria ambiental i, si escau, la participació dels departaments que calguin, segons l'activitat sectorial de què es tracti. La Ponència Ambiental es manté com a garant del caràcter integrat de l'autorització ambiental i, atès que la LPCA acull el desenvolupament de la legislació estatal en matèria de d'avaluació d'impacte ambiental, preveu ja legalment l'esmentada Ponència

⁷ Les funcions de la Direcció General de Qualitat Ambiental s'estableixen al Decret 289/2006, de 4 de juliol, de reestructuració parcial del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

com a òrgan ambiental autònom i li encomana, com ja ho estava fent, la formulació de la Declaració d'impacte ambiental.

En aquest sentit, la Ponència Ambiental es consolida com a òrgan ambiental clau, plenament participat, per a l'assoliment dels objectius de la LPCA a l'espera que el reglament de desplegament d'aquesta llei en determini llur composició, funcions i règim de funcionament, tot ajustant les existents als requeriments de la LPCA.

D'altra banda, el Decret 289/2006, de 4 de juliol, de reestructuració parcial del Departament de Medi Ambient i Habitatge, exceptua de les funcions com a òrgan ambiental de la Ponència Ambiental els casos subjectes a la normativa d'implantació dels parcs eòlics, en els quals l'òrgan ambiental és la Ponència Ambiental de Parcs Eòlics.

4.3.1.3 Direcció General de Qualitat Ambiental

El RIA (article 23) ja encomanava a la DGQA del Departament de Medi Ambient i Habitatge vetllar pel funcionament global del sistema d'intervenció integral establert per la LIIAA. La DGQA s'organitza als efectes i crea la Subdirecció General d'Intervenció i Qualificació Ambiental que inclou un Servei d'Intervenció Integral d'Activitats i el Servei de Seguiment i Informació d'Activitats, així com l'Oficina d'Habilitació d'Entitats Col·laboradores, que romanen intactes.

Tot i que la LPCA no estableix expressament les funcions de la Direcció General de Qualitat Ambiental del Departament, ateses les noves atribucions en matèria d'avaluació de l'impacte ambiental de projectes d'activitat, la DGQA, de conformitat amb les seves funcions, ha de vetllar pel funcionament del sistema establert. Li correspon, consegüentment, gestionar el sistema d'intervenció administrativa establert per la nova Llei, garantir l'homogeneïtat dels criteris de gestió usats i determinar les pautes necessàries perquè això sigui viable. Així mateix, la DGQA, per la seva pròpia naturalesa, té capacitat per organitzar internament la Direcció General per a l'assumpció correcta de llurs competències i, en aquets sentit, caldrà reformular les funcions⁸ atribuïdes als diferents òrgans administratius que la formen.

4.3.1.4 Departament de Medi Ambient i Habitatge

El Departament de Medi Ambient i Habitatge és el departament competent en matèria ambiental al qual correspon en el seu si assumir les competències derivades de la normativa relativa a la prevenció i control integrat de la contaminació i les derivades de la legislació sobre avaluació d'impacte ambiental de projectes d'activitats. El conseller o consellera del Departament n'és l'òrgan competent per atorgar l'autorització ambiental.

⁸ Les funcions de la Direcció General de Qualitat Ambiental s'estableixen al Decret 289/2006, de 4 de juliol, de reestructuració parcial del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

4.3.2 Administració local

L'Administració local assumeix els règims de llicència ambiental i comunicació prèvia de la LPCA i, en aquest sentit, s'ha d'estructurar per tal d'atendre les competències que al respecte els són atribuïdes, amb l'autonomia que els és pròpia, de conformitat amb l'article 26 de la LBRL y amb el principi de diferenciació establert als articles 84.3 i 88 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006.

4.3.2.1 Òrgans tècnics ambientals

A l'òrgan tècnic ambiental o ponència ambiental municipal li correspon avaluar les sol·licituds i els expedients sobre la llicència ambiental i formular la seva proposta de resolució, pel que fa als municipis. I pel que fa a la ponència ambiental del consell comarcal li pertoca emetre l'informe ambiental integrat i formular la proposta de resolució, que són vinculants per a l'ajuntament, si són desfavorables, proposen mesures correctores o si requereixen la redacció d'un projecte o d'altres documents reformats.

a) Municipis:

- Els municipis de 50.000 habitants o més han de constituir obligatòriament un òrgan tècnic ambiental.
- Opcionalment, poden constituir un òrgan tècnic ambiental:
 - Els municipis de més de 20.000 i menys de 50.000 habitants.
 - Els municipis de menys de 20.000 habitants, si els habilita la Ponència Ambiental de la Generalitat.

b) Comarques:

El Consell Comarcal ha de crear l'òrgan tècnic ambiental en els casos següents:

- En l'àmbit dels municipis de menys de 20.000 habitants que no disposin de Ponència Ambiental pròpia. En aquest cas el municipi pot delegar en l'òrgan tècnic ambiental comarcal la funció d'elaborar la proposta de resolució.
- En els municipis de més de 20.000 i menys de 50.000 habitants, que tampoc disposin d'aquest òrgan. En aquest cas, el Consell Comarcal, a més de l'informe integrat, formula la proposta de resolució de llicència ambiental.

La naturalesa jurídica i la configuració orgànica de la Ponència Ambiental està determinada per l'organització interna municipal o comarcal en cada cas.

La composició d'aquest òrgan ambiental és acordada pel Ple de l'ajuntament o pel Ple del Consell Comarcal, sens perjudici de delegació en la Junta de Govern Local. Els membres que constitueixen aquest òrgan col·legiat han de tenir la competència i la qualificació tècnica necessària i representar tots els sectors ambientals necessaris.

4.3.2.2 Òrgan resolutori

En la mesura que l'article 47 LPCA no atribueix la competència per atorgar les llicències ambientals a cap òrgan municipal en particular, és l'alcalde o alcaldessa l'òrgan municipal competent de l'ajuntament per atorgar aquestes llicències, de conformitat amb l'article 53.1 r) del Text refós de la Llei municipal i de règim local (TRLMC) aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril. Això sens perjudici que l'alcalde o alcaldessa puguin delegar aquesta funció en un regidor o regidora, o en la Junta de Govern Local, conforme preveuen els articles 53.3 i 54.2 b) del TRLMC.

4.4. Elements essencials de la LPCA

4.4.1 Objecte

L'article 1 de la Llei explicita que té per objecte "establir el sistema d'intervenció administrativa de les activitats amb incidència ambiental, en el qual es tenen en consideració les afectacions sobre el medi ambient i les persones".

Els tres conceptes bàsics que conformen l'objecte de la Llei són doncs:

a) La intervenció administrativa. Es tracta de l'acció de l'Administració pública adreçada a l'aplicació dels instruments bàsics de policia administrativa (autorització/ llicència/comunicació, control, inspecció i sanció).

b) Activitats amb incidència ambiental. Es preveuen bàsicament les activitats productives. Cal, però, referir-se sempre a la relació d'activitats que es conté en els annexos de la Llei, ja que el concepte és pràcticament inabastable atès que apareixen sempre "activitats" que fluctuen entre l'aplicació del sistema d'intervenció administrativa que regula la Llei 20/2009 o altres sistemes d'intervenció (així tenim les activitats de depuració d'aigües residuals, la fertilització amb residus, les de càmping, les de pràctica del golf, les de producció d'energia eòlica i un llarg etc.).

c) Afectacions sobre el medi ambient i les persones. El concepte d'afectació s'ha de referir a la incidència potencial, ja que la incidència real no es pot "conèixer" fins que s'ha produït la resolució autoritzatòria i s'ha verificat el compliment de les seves previsions una vegada l'activitat és en funcionament. Podríem dir que són objecte de la Llei les activitats que són *susceptibles* d'afectar el medi ambient i les persones.

Cal advertir que la referència a les persones no es conté ni en la Directiva IPPC ni en la Llei 16/2002, i s'ha de considerar que és una ampliació de l'esfera de protecció que és pròpia de la Llei PCAA. Aquesta ampliació es justifica en el fet que la PCAA integra en el procediment d'autorització les actuacions de prevenció exigides a les activitats de risc d'accidents greus [en la Llei 3/1998 s'integrava, a més, el risc d'incendi]. Si es considera que la justificació és l'exposada hauríem de convenir que en les activitats que no són qualificades de risc d'accidents greus les persones en genèric no haurien d'ésser considerades com a objecte de la Llei.

El Tractat de la Unió Europea estableix que la política ambiental ha de tenir en compte el medi ambient i la població. El concepte de població no es correspon exactament amb el de persones. Així, el *Diccionari manual de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans defineix la població “ 3. En ecologia: “Conjunt d'individus d'una mateixa espècie o d'espècies diferents que habiten en una àrea determinada o en un medi delimitat convencionalment ”. També “ 2. Ciutat, vila o poble”. Mentre que l'accepció de persona és : “Individu de l'espècie humana”.

Atès que l'afectació potencial d'una activitat s'ha de circumscriure sempre a un espai o àrea determinada del territori la referència més correcta seria a la població, entesa com a conjunt de les persones que “ habiten” en aquest espai determinat i no a les persones en genèric. Aquesta matisació adquireix transcendència tant en el moment en què es duu a terme la selecció de l'emplaçament de l'activitat i la seva avaluació ambiental com en el moment en què excepcionalment s'han de respectar les servituds de protecció que s'exigeixen per a determinades categories d'activitats.

d) Concepte d'activitat. L'ús del terme activitat per delimitar l'objecte de la intervenció administrativa ambiental que regula la Llei té com a precedent significatiu el Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses de 30 de novembre de 1961 (el qual adopta la terminologia de la legislació francesa *les activités classées*). Els 40 anys de vigència i aplicació del Reglament del 61 i els 10 anys de vigència de la Llei 3/1998 que també l'acull, segurament justifica el manteniment del terme activitats tot i que tant la legislació de la Unió Europea com la legislació bàsica de l'Estat empen termes diferents.

Així, la Directiva 2008/1/CE relativa a la prevenció i control integrats en la contaminació es refereix a la contaminació procedent de les instal·lacions industrials tal com es defineixen en el seu article 2.3. El terme instal·lació s'empra igualment en el nomenclàtor del seu annex 1.

La Llei estatal 16/2002, de prevenció i control integrats de la contaminació en el seu article 2 diu: “ La Llei serà aplicable a les instal·lacions de titularitat pública o privada en les quals es desenvolupi alguna de les activitats industrials incloses en les categories enumerades a l'Annex I ...”, tot i que en el seu Annex 1 es refereix a “activitats i instal·lacions “ i que la definició d'instal·lació (còpia de la de la Directiva) es refereix a qualsevol unitat tècnica fixa on es desenvolupi una o més de les activitats industrials enumerades en l'Annex 1. Aquest ús imprecís dels termes instal·lació i activitat indueix a confusió.

Cal advertir que ni el concepte d'activitat ni el concepte d'instal·lació és prou precís per delimitar la unitat física que és objecte de l'aplicació del sistema d'intervenció administrativa ambiental. I no hi ha dubte que la delimitació correcta de l'objecte és cabdal per a la gestió del sistema. Cal emprar doncs els conceptes d'activitat i de centre o establiment que es defineixen en la Llei i dels quals resulta que l'objecte de la intervenció és el conjunt d'edificacions, instal·lacions i espais que constitueixen una unitat física diferenciada i en el qual s'exerceixen una o més activitats de les referenciades en els seus annexos I,II,III i IV.

Tant el projecte com, en el seu cas, l'estudi d'impacte ambiental, han de tenir en compte tot el centre o establiment, tal com s'ha definit, ja que la incidència ambiental que és objecte d'avaluació és la que resulta, bàsicament, dels consums, les emissions de tota mena i els residus que s'hi generen, així com de les tècniques emprades

tant per reduir-los en origen com per assegurar els seus tractament i gestió correctes. Tot això referit sempre al medi ambient concret, considerat en el seu conjunt i a la població potencialment afectables.

e) Supòsits peculiars. La Llei preveu tres supòsits en els quals l'objecte de la intervenció administrativa sobre un determinat centre o establiment que presenta peculiaritats. Aquests supòsits són els de titularitat, el de canvi substancial i el de les activitats incloses en l'annex IV així:

- En el cas que en un mateix centre o establiment figurin activitats pertanyents a diferents titulars encara que l'avaluació de la incidència sobre el medi i la població afectable s'ha de dur a terme en el seu conjunt i la responsabilitat derivada de les afectacions pugui ésser compartida en el cas que l'origen sigui indestriable, tant el règim d'intervenció administrativa preventiva com el de control i el d'inspecció, es duen a terme separadament.
- En el cas que sobre el centre i establiment es dugui a terme un canvi substancial, el règim d'intervenció administrativa pot recaure exclusivament sobre l'objecte del canvi sempre que aquest permeti una avaluació ambiental diferenciada, és a dir, que la incidència potencial del canvi (ja sigui per ampliació, reducció o modificació de les activitats, instal·lacions o processos existents) sobre el medi i la població pugui ésser delimitada i valorada amb independència de la que originava l'activitat inicial.
- Finalment, en el cas que alguna o algunes de les activitats que s'exerceixen en una mateix centre o establiment estiguin incloses en l'Annex IV de la Llei, és a dir, que pertanyin a la tipologia d'espectacles públics i activitats recreatives, o altres de competència municipal sectorial, el règim d'intervenció administrativa d'aquestes activitats és independent del règim aplicable a les restants.

4.4.2 Finalitats

La Llei fa una enumeració àmplia de les finalitats o els objectius que persegueix i que la justifiquen en el seu article 2. Una peculiaritat remarcable és que per a alguna de les finalitats fa explícits els instruments o mitjans que emprà per al seu assoliment.

La primera finalitat és la "d'assolir un nivell alt de protecció de les persones i del medi ambient en conjunt". El concepte nivell alt de protecció va més enllà de l'objectiu de garantir el compliment de nivells d'emissió fixats per la normativa i d'assolir els nivells de qualitat que fixen les normes ambientals per als elements o factors del medi ambient i que es concreten en els nivells d'immissió en sentit ampli. I és un concepte que va lligat a l'ús de les millors tècniques disponibles, tècnicament i econòmicament viables i al disseny de productes respectuosos amb el medi ambient i de retruc amb la salut de les persones. Aquesta finalitat es reforça encara quan s'afegeix que això es fa "per garantir la qualitat de vida". Que el medi ambient és un factor de qualitat de vida cada vegada més exigít per la població és indiscutible, aquest factor s'ha d'harmonitzar, però, amb "el desenvolupament econòmic i social" que també són factors de la qualitat de vida

igualmente apreciats. I això és el que s'assenyala en la segona finalitat de la Llei que és la "d'afavorir un desenvolupament sostenible" mitjançant un sistema d'intervenció administrativa ambiental que harmonitzi el desenvolupament econòmic i social amb la protecció del medi ambient.

La tercera finalitat que es fa explícita és la de contribuir a fer efectius els criteris d'eficiència i servei a la ciutadania en la instrucció dels procediments administratius. També es reforça aquest objectiu amb el fet de garantir la col·laboració i la coordinació de les administracions públiques que hi han d'intervenir.

Per a l'assoliment d'aquest objectiu són remarcables, d'una banda, la potenciació del règim de comunicació i del règim d'autocontrol ambiental com a mostres efectives de simplificació dels processos de prevenció i de control que constitueixen els eixos bàsics del model d'intervenció administrativa ambiental, i, de l'altra, la delimitació amb caràcter general de la pràctica totalitat de les activitats que s'han de sotmetre obligatòriament al sistema d'avaluació d'impacte ambiental la qual cosa permet suprimir el procés de consulta prèvia que era necessari fins ara.

Si a la participació de diverses administracions en els processos d'autorització i de llicència i en els de control i inspecció com a resultat de la presència de competències compartides i en alguns supòsits concurrents hi afegim el fet que per a la gestió dels procediments cal disposar de mitjans personals molt especialitzats qualificats i de mitjans tècnics informàtics i telemàtics avançats, cosa que no és a l'abast de totes les entitats i organismes participants, la col·laboració i la coordinació són imprescindibles tant per poder complir els terminis fixats en els tràmits procedimentals com per motivar suficientment totes les resolucions

La quarta finalitat explícita de la Llei és facilitar l'acció de l'activitat productiva d'una manera respectuosa amb el medi ambient.

La difusió i la promoció de l'ús de les millors tècniques disponibles, tècnicament i econòmicament viables i dels sistemes d'ecoauditoria i ecogestió són mostres que ofereix la Llei adreçades al compliment d'aquest objectiu.

Més enllà, però, de la incorporació que fa la Llei d'eines i instruments de gestió directament adreçats a l'assoliment de les finalitats de la Llei el fet que la Llei mateixa les faci explícites els atorga la categoria de mandat als operadors ambientals per tal que orientin totes les actuacions que origina l'aplicació de la Llei al seu assoliment. I és que els objectius i les finalitats que exposa la Llei han d'informar l'acció, tant de les administracions actuants com les dels altres agents que intervenen en la gestió, des dels titulars de les activitats i les entitats col·laboradores de l'Administració fins als ciutadans i institucions afectades.

4.4.3 Àmbit d'aplicació

4.4.3.1 Àmbit territorial

La Llei s'aplica a les activitats emplaçades a Catalunya, tant si són de titularitat privada com de titularitat pública.

4.4.3.2 Àmbit material

La Llei s'aplica a les activitats especificades en els seus annexos.

Cal advertir, tanmateix, que:

- A. Que en els annexos de la Llei figuren únicament les activitats amb potencial d'incidència sobre el medi ambient i les persones, ja que en la Llei no es preveu la integració dels procediments sobre altres sectors materials de l'acció pública com són: la prevenció d'incendis, la protecció de la salut o la seguretat industrials, llevat del cas de les activitats de risc d'accidents greus.
- B. Que la referència a les persones o la població com a element diferenciat del medi ambient, tal com resulta de la normativa de la Unió Europea, no desvirtua el caràcter estrictament ambiental de la Llei. La referència a la població s'ha d'entendre com un bé afectable per la contaminació i com a garantia de salubritat i tranquil·litat davant de la contaminació generada per les activitats amb incidència ambiental. És a dir, que la referència a les persones no habilita per ampliar el concepte d'activitat.
- C. Que s'exceptua l'aplicació de la Llei a les activitats de caràcter temporal, que tot i figurar en els seus annexos han estat previstes i avaluades en la declaració d'impacte ambiental del projecte d'obres, infraestructures o instal·lacions a les quals estan vinculades. Cal, però, que aquestes infraestructures o instal·lacions tinguin el caràcter de general i la qualificació d'interès públic.
- D. Que els annexos de la Llei són tancats. No es preveu l'aplicació de la Llei a possibles activitats no incloses expressament en els annexos de la Llei com feia la Llei 3/1998 que incloïa un codi obert.

4.4.4 Informació ambiental

4.4.4.1 Base de dades ambiental d'activitats

La Llei en el seu article 10 regula la informació ambiental que ha d'ésser gestionada per una unitat administrativa designada pel departament competent en matèria de Medi Ambient. Aquesta unitat administrativa és la responsable de gestionar la base de dades ambientals d'activitats creada per la Llei 3/1998, de la IIAA, i de satisfer el dret de la ciutadania a l'accés a la informació ambiental.

4.4.4.2 Configuració

El contingut bàsic de la informació ambiental es configura en dos grans blocs:

- A. En el primer bloc figura la informació referida al medi ambient i s'estructura en dos apartats:

- a. El primer apartat es refereix a la qualitat dels recursos naturals i les condicions del medi ambient en l'àmbit territorial de Catalunya. Aquesta informació ha de permetre conèixer les condicions actuals i reals del medi receptor afectable i la seva evolució, ja que les variacions en la qualitat dels recursos naturals i en les condicions del medi ha d'informar tota l'acció pública de caràcter ambiental.
- b. El segon apartat es refereix als objectius i normes de qualitat ambiental i, especialment, als nivells màxims d'immissió fixats legalment. Aquesta informació és cabdal, ja que, d'una banda, determina i concreta el dret dels ciutadans al gaudi d'un medi ambient adequat que els reconeix la Constitució i són, per tant, responsabilitat directa de les administracions públiques i exigibles fins i tot en via judicial, i, de l'altra, són la referència de la capacitat del medi respecte a cada contaminant. Referència bàsica i ineludible per a la formulació tant de les avaluacions ambientals dels plans i programes com de les avaluacions d'impacte ambiental dels projectes.

B. En el segon bloc figura la informació referida als agents contaminants, estructurada igualment en dos apartats:

- a. El primer apartat es refereix a les fonts d'emissió de contaminants. Aquesta informació és especialment necessària per conèixer la ubicació, tipologia i naturalesa de les activitats potencialment contaminants i, singularment, dels consums de recursos i energia i de les emissions i residus que generen. Tot això per tal de poder establir la correlació deguda d'aquestes dades amb les que resulten de la capacitat del medi receptor i l'assoliment dels objectius de qualitat ambiental.
- b. El segon apartat es refereix als nivells d'emissió, les prescripcions tècniques i les millors tècniques disponibles que han servit de base per establir-los. Tant les prescripcions tècniques com els nivells d'emissió constitueixen la referència bàsica per a la l'acció preventiva en matèria de medi ambient i la garantia del seu compliment és la condició indispensable del règim de prevenció i del règim de control que s'estableixen en la Llei. Cal advertir que en el cas que els nivells màxims d'emissió de les matèries i substàncies contaminants, fixats legalment, resultin de l'aplicació de les millors tècniques disponibles serà l'aplicació d'aquestes tècniques la primera exigència en el règim d'autorització.

4.4.4.3 Característiques

Tant la política ambiental, i especialment la seva manifestació més formal que és la legislació, com la planificació i la gestió ambientals, s'han de basar en la informació ambiental. Una informació ambiental que ha de reunir les característiques següents: Completa, actualitzada, clara, precisa, fiable i assequible.

La Llei atorga a la informació ambiental el caràcter de pública i estableix que per tal de garantir la seva disponibilitat i accessibilitat, la unitat administrativa que té encomanada la seva gestió ha d'adoptar les mesures necessàries.

La informació ambiental és compartida amb els ens locals tant pel que fa a la seva formació i manteniment com a la seva utilització.

La informació ambiental és la base substancial de la formulació dels estudis d'impacte ambiental i de la seva avaluació que duu a terme la Ponència Ambiental. Cal doncs advertir que la informació ambiental que utilitzen els redactors dels estudis d'impacte ambiental i la que utilitza la Ponència Ambiental per avaluar-los ha de ser la mateixa. D'aquí l'obligació de l'Administració de facilitar als redactors de l'estudi tota la informació ambiental disponible i advertir-los d'aquella que no està disponible i que es considera necessària per a la formulació de l'estudi i que s'hauran de procurar pel seu compte.

4.4.5 Règims d'intervenció administrativa de caràcter preventiu

4.4.5.1 Règims d'intervenció

La Llei estableix els règims d'intervenció administrativa de caràcter preventiu de les activitats potencialment contaminants següents:

- Règims que podem considerar bàsics que són:
 - El règim d'autorització
 - El règim de llicència
 - El règim de comunicació
- Règims singulars, que són:
 - El règim de les activitats sotmeses al règim de comerç de gasos amb efecte d'hivernacle (Art.29.4)
 - El règim de les activitats de l'Annex I.3 (Arts. 31 i 32)
 - El règim de les activitats de l'Annex II sotmeses al sistema d'avaluació d'impacte ambiental (Art. 34)
 - El règim de les activitats mòbils, temporals (Art.54)
 - El règim de les activitats d'investigació (Art. 55)
 - El règim dels espectacles públics i activitats recreatives (Art.56)
 - Encara hi ha una regulació també singular per a les activitats de titularitat municipal (Art.57)
- Especificitats de determinades activitats:
 - Especificitats de les activitats ramaderes (Art.67)
 - Especificitats de les activitats subjectes a la legislació d'accidents greus refent a la seguretat industrial (Art. 17, 39 i 60)

4.4.5.2 Raons que justifiquen la diferenciació

Les raons de caràcter ambiental que justifiquen la regulació diferenciada dels règims que hem anomenat bàsics són:

- En primer lloc, el diferent grau d'incidència potencial sobre el medi ambient de les activitats. Grau d'incidència que s'aprecia, d'una banda, atenent a la naturalesa de l'activitat, i, de l'altra, a la seva magnitud.
- En segon lloc, la diferenciació respon a les conseqüències que origina la integració en el procediment d'autorització ambiental dels sistemes d'avaluació d'impacte ambiental (AIA) i del de prevenció de risc d'accidents greus (PRAG). El fet que els dos sistemes d'intervenció administrativa integrats al règim d'autorització ambiental siguin competència de la Generalitat fa que, amb independència de la naturalesa i magnitud de l'activitat, s'hagin d'incloure en el règim d'autorització ambiental.
- En tercer lloc, l'objectiu d'establir una delimitació precisa en la distribució de competències entre la Generalitat i els ens locals.

La Llei atribueix a la Generalitat la competència per a la gestió del règim d'autorització ambiental, és a dir, sobre totes les activitats relacionades a l'Annex I de la Llei. La competència per a la gestió dels règims de llicència ambiental i de comunicació és atribuïda al municipi, és a dir, sobre totes les activitats relacionades als annexos II, III i IV de la Llei.

4.4.5.3 Punts estratègics en el procés de prevenció de la contaminació

A. La selecció de l'emplaçament de l'activitat

En el moment de seleccionar l'emplaçament més idoni de l'activitat des del punt de vista ambiental s'han de considerar els factors següents:

- a) La compatibilitat urbanística, tant respecte als usos i a l'edificació com als recursos o serveis municipals que l'activitat demanda. Cal tenir molt present que el compliment dels requeriments que resulten del planejament urbanístic és prioritari i que l'informe urbanístic expedit per l'ajuntament és un document necessari en la sol·licitud de l'autorització ambiental.
- b) La disponibilitat dels subministraments necessaris (aigua, energia, matèries primeres,...).
- c) La qualitat hidrogeològica del sòl ocupable per l'establiment.
- d) L'accés als equipaments ambientals que l'activitat demanda (estacions de depuracions d'aigües, plantes de gestió de residus, equips de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica...).
- e) La fragilitat i vulnerabilitat del medi potencialment afectable per la contaminació a generar, inclosa la població, i atenent si és el cas a les servituds imposades a determinades categories d'activitats (establiments ramaders, activitats de risc d'accidents greus,...).
- f) Les condicions microclimàtiques i fisiogràfiques del territori.
- g) És obligat delimitar l'àrea afectable per la contaminació i conèixer tots els elements i factors del medi que hi són presents, inclosa la població. Cal tenir present que l'avaluació ambiental del projecte de l'activitat s'ha de referir a tots aquests elements en concret.

h) Especial significació respecte a la selecció de l'emplaçament idoni ha de tenir l'avaluació ambiental dels plans i programes (significativament plans parcials d'ordenació del sòl industrial), ja que aquests hauran considerat els elements o factors ambientals afectables per les activitats que s'emplacin en el seu àmbit cosa que facilita el procés de selecció de l'emplaçament més idoni.

B. La selecció de equip tècnic que ha de formular el projecte i l'estudi d'impacte ambiental

En el moment de seleccionar l'equip s'ha de considerar especialment:

a) La competència tècnica i ambiental requerida atenent, d'una banda, a la tipologia, magnitud i si és el cas singularitat de l'activitat i, de l'altra, a l'avaluació de l'impacte potencial de la contaminació que generi sobre el medi ambient i la població. És recomanable que l'equip escollit participi en la selecció de l'emplaçament, ja que una bona part de la informació ambiental necessària és la mateixa per a ambdós processos.

b) La disposició de l'equip a responsabilitzar-se de l'adequació necessària del projecte i de l'estudi d'impacte ambiental, si és el cas, fins a la resolució de la sol·licitud d'autorització o de llicència ambiental.

Cal tenir present que el projecte i l'estudi d'impacte ambiental se sotmeten per l'Administració a l'anàlisi de suficiència i idoneïtat i, si és el cas, caldrà modificar o corregir les insuficiències o deficiències apreciades. Caldrà també formular el projecte modificat si és el cas que resulti de l'acte de proposta de resolució provisional de la sol·licitud.

La idoneïtat ambiental de l'emplaçament i la qualitat del projecte i de l'estudi d'impacte ambiental facilita l'acció de prevenció que es regula en la Llei en tots els sentits i molt especialment en el compliment dels terminis de resolució de les sol·licituds d'autorització, ja que en la pràctica la causa principal de retard en la resolució es produeix per l'esmena d'insuficiències i deficiències en la documentació presentada.

4.4.5.4 Trets bàsics del règim general de prevenció

A. L'aplicació dels règims d'autorització i de llicència s'efectua sobre el projecte d'activitat i l'altra documentació preceptiva i culmina en l'actuació de control inicial. La resolució que atorga l'autorització ambiental o la llicència ambiental habilita al titular de l'activitat per executar el projecte sobre el qual ha recaigut la resolució i per a l'inici de l'activitat en proves mentre es realitza l'actuació de control inicial.

No es preveu un procés de "legalització" d'activitats existents que no disposen d'autorització o de llicència ambiental

B. L'aplicació del règim de comunicació s'efectua sobre la presentació a l'ajuntament del projecte bàsic amb estudi ambiental o una memòria ambiental, que s'han executat acompanyada de la certificació tècnica que acredita que l'activitat compleix tots els requeriments ambientals. Aquesta presentació habilita per a l'inici de l'activitat.

La responsabilitat de la posada en funcionament de l'activitat és compartida entre el titular de l'activitat i l'entitat col·laboradora o tècnic que ha lliurat la certificació.

C. La participació en el procediment d'atorgament de l'autorització ambiental abasta:

- El públic en general, amb especial consideració de les agrupacions ecologistes i associacions que tenen com a finalitat la protecció del medi ambient.
- Els veïns immediats al lloc d'emplaçament de l'activitat. Cal advertir que aquest tràmit presenta dificultats d'aplicació rigorosa per la indeterminació del concepte de veí immediat. Entenem que el concepte de veí és el que regeix en el padró municipal d'habitants i el d'immediatesa es refereix a l'afrontament físic amb l'establiment on es proposa exercir l'activitat.
- L'ajuntament del municipi on s'emplaça l'activitat. La participació del municipi és la més significada. Així:

a.- Té una intervenció prèvia a l'inici del procediment amb l'expedició de l'informe urbanístic que té caràcter preceptiu i vinculant atès que davant la manca d'informe o en el cas que l'informe declari la incompatibilitat amb el planejament urbanístic municipal o la indisponibilitat o insuficiència dels serveis públics que exigeix l'activitat, l'òrgan ambiental competent ha de declarar la inidoneïtat de l'emplaçament projectat.(Art. 19.3.b)

b.- Ha de dur a terme el tràmit d'exposició al públic i informació veïnal (Art. 20.2)

c.- Ha d'emetre informe preceptiu i vinculant de tots els aspectes ambientals del projecte que són de la seva competència (Art.22)

d.- Ha de ser informat de la proposta de resolució provisional (Art.27) en el tràmit d'audiència i formular al·legacions

e.- És destinatari de la comunicació preceptiva de la resolució recaiguda (Art.30.1)

- Els altres ens públics afectats (municipis, comunitats autònomes i estats veïns).
- Altres Departaments del Govern de la Generalitat que ostentin competències sobre l'activitat projectada.
- Tant la declaració d'impacte ambiental com la part substantiva de l'autorització ambiental, s'han de publicar i el seu contingut íntegre és d'accés públic.

D. Així mateix,la participació en el procediment d'atorgament de la llicència ambiental abasta:

- El públic en general
- Els veïns immediats al lloc de l'emplaçament (Art.41)
- Els ens i òrgans de l'Administració de la Generalitat o altres institucions que han

- d'emetre informe preceptiu en matèria de medi ambient (Art. 42 i 43)
- Els altres ens públics afectats (municipis, comunitats autònomes i estats veïns)

4.4.5.5 Projecte i estudi d'impacte ambiental

De tots els documents que s'han d'acompanyar a la sol·licitud d'autorització ambiental els dos més significatius són el projecte bàsic i l'estudi d'impacte ambiental.

4.4.5.5.1 Del projecte bàsic en destaquen les notes següents:

A. Ha d'ésser formulat per un tècnic competent

El concepte de tècnic competent ha originat històricament i origina encara grans i greus controvèrsies tant a l'àmbit interprofessional com entre els professionals i l'Administració.

El concepte de tècnic es refereix directament a la titulació acadèmica, ja que aquesta garanteix formalment que la persona disposa dels coneixements necessaris per a la redacció de projectes d'obres, construccions i instal·lacions (en referència als establiments que són objecte d'intervenció administrativa ambiental).

El concepte de competència té diverses accepcions: Des del punt de vista formal es refereix directament a l'atribució/delimitació de camps o categories d'obres, construccions o instal·lacions que s'opera per a cada titulació en els estatuts del col·legi professional corresponent. Des del punt de vista material es refereix també a l'experiència i a l'especialització en determinats camps i categories d'activitats específiques. També és significatiu el concepte de competència referit a la qualitat dels projectes que el tècnic formula i que li mereixen un reconeixement social d'autoritat en la matèria.

B. A l'àmplia gamma d'establiments que s'inclouen en la Llei i la seva heterogeneïtat cal afegir-hi el fet que dins d'una mateixa categoria d'establiments (codis dels annexos de la Llei), i per raó de la seva magnitud, de les tecnologies emprades, de les matèries primeres i fonts energètiques i fins i tot dels productes manufacturats, s'exigeixen uns coneixements altament especialitzats i molt amplis la qual cosa fa molt difícil que els pugui assolir una sola persona.

C. El fet que en un mateix centre o establiment es reuneixin, moltes vegades, diferents categories d'activitats, en alguns supòsits amb característiques allunyades, apunta també al concurs de diferents tècnics especialitzats (com a exemples: cimentera més activitat extractiva; activitat extractiva més planta de formigó; indústria química més instal·lació de generació d'energia elèctrica més estació de depuració d'aigües residuals...).

D. El projecte bàsic no ha de contenir les informacions que són pròpies de l'estudi d'impacte ambiental que l'acompanyen.

Ambdós documents són, però, interactius ja que, d'una banda, l'impacte ambiental és el que origina l'activitat que es detalla i concreta en el projecte tècnic i, de l'altra, la reduc-

ció en l'origen de la contaminació, per assolir un nivell alt de protecció del medi afectable, que és l'objectiu que ha de demostrar l'estudi d'impacte ambiental i que té incidència directa en les instal·lacions, les tècniques i els processos emprats. Això fa convenient que la formulació dels dos documents sigui conjunta i, per tant, compartida entre el tècnic/equip redactor del projecte i el tècnic/equip redactor de l'estudi d'impacte ambiental.

4.4.5.5.2 De l'estudi d'impacte ambiental en destaquen les notes següents:

A. Introducció. La Llei 20/2009 integra en el procediment l'aplicació del sistema d'avaluació d'impacte ambiental, regulat pel Reial decret legislatiu 1/2008, d'11 de gener, que refon les successives transposicions de les directives europees al respecte, des de la Directiva 85/377/CEE, de 27 de juny de 1985.

La regulació que es fa en la Llei 20/2009 del sistema d'avaluació d'impacte ambiental d'aquests projectes concurrents suposa un desplegament parcial de la normativa europea i de la bàsica de l'Estat sobre la matèria.

B. El contingut de l'estudi d'impacte ambiental establert en l'article 18 de la Llei encara que figuri dins del seu Títol II referit al sistema d'autorització ambiental es també aplicable a les activitats dels annexos II, III i IV que siguin sotmeses al sistema d'avaluació d'impacte ambiental d'acord amb el que s'estableix en el seu Títol III art. 33 i 34, en els aspectes que siguin aplicables.

C. L'estudi d'impacte ambiental és el document bàsic i essencial en el règim de prevenció establert en la Llei. De la seva qualitat, és a dir, que sigui suficient i idoni, en depèn en bona mesura l'eficàcia de la intervenció administrativa ambiental de les activitats productives amb un potencial elevat d'incidència sobre el medi ambient i la població.

D. Per a la formulació de l'estudi d'impacte ambiental és necessari delimitar de manera precisa i completa les àrees territorials afectables tant per a l'execució del projecte com per a les emissions de tota mena, els consums, els residus i qualsevol altre factor o element de l'activitat projectada susceptible d'incidència o afecció al medi o a la població.

La delimitació de les àrees territorials afectables permeten:

- En primer lloc, la identificació precisa i completa de tots els elements o factors del medi, de la població i d'altres activitats que hi són presents.
- En segon lloc, la fragilitat i vulnerabilitat dels elements i factors identificats i també la incidència sobre altres focus emissors i infraestructures, equipaments i serveis.

E. Un aspecte clau de l'estudi d'impacte ambiental és l'anàlisi d'alternatives.

En el cas de l'avaluació d'impacte ambiental d'activitats les alternatives a tenir en compte són bàsicament dues. La primera es refereix a les alternatives d'emplaçament i

la segona a les tècniques emprades tant per a l'execució del projecte com per a l'exercici de l'activitat. Tot això amb l'objecte de demostrar que l'alternativa escollida és la que permet assolir un impacte ambiental més favorable.

4.4.6 Control ambiental

4.4.6.1 Concepte

El control establert en la Llei es pot definir com l'acció de verificació/comprovació següent:

- A) d'una banda, que les construccions i edificacions, les instal·lacions, els consums, els processos, les emissions, els residus i els productes de l'activitat s'ajustin a l'autorització/licència atorgades i en el cas que hi hagi modificacions o canvis no substancials que hagin estat degudament comunicats a l'Administració;
- B) de l'altra, que els elements o factors del medi receptor afectables per l'activitat mantinguin els objectius i les normes de qualitat ambiental fixades legalment.

4.4.6.2 Modalitats de control

La Llei estableix tres règims diferenciats d'intervenció administrativa del funcionament de les activitats: control inicial, controls periòdics i sistema d'activitats subjectes d'ecoauditoria i ecogestió de la Unió Europea (EMAS).

- A) El control inicial té com a objectiu comprovar que:
 - a) L'execució de les obres i instal·lacions s'ha dut a terme respectant íntegrament el projecte o, en el seu cas, document tècnic que s'havia acompanyat a la sol·licitud de l'autorització ambiental o de la llicència ambiental i que això figura documentat mitjançant el certificat emès pel tècnic director de l'execució del projecte. En el cas que en el procés d'execució del projecte s'hagués introduït alguna modificació el certificat final ho ha de fer constar amb referència explícita a l'oportuna comunicació feta a l'òrgan ambiental competent.
 - b) Que en el règim de funcionament normal de l'activitat es compleixen totes les determinacions fixades en l'autorització o en la llicència ambiental (des dels consums a les emissions en el sentit més ampli i a la gestió dels residus d'una banda i que la incidència ambiental sobre el medi no altera els objectius i normes de qualitat previstos).

L'acta de control inicial favorable habilita per a l'exercici de l'activitat i es constitueix per tant en el complement necessari de l'autorització i la llicència ambientals.

B) Els controls periòdics tenen com a objectiu comprovar que al llarg de la vida de l'activitat, i sempre en règim de funcionament normal, es continuen complint totes les determinacions fixades en l'autorització i en la llicència ambiental.

És recomanable que la primera acta de control periòdic es compari amb l'acta de control inicial i les actes de control periòdic posteriors amb les actes anteriors per disposar de la seqüència evolutiva tant de la contaminació emesa com de les condicions del medi receptor. Aquesta evolució constitueix la base per a una eventual revisió anticipada de l'autorització o la llicència.

C) El sistema EMAS (sistema d'ecoauditoria i ecogestió de la Unió Europea) permet substituir l'actuació de control periòdic de l'activitat a través de la comprovació que duu a terme un verificador ambiental degudament acreditat i que garanteix el compliment dels autocontrols que ha de realitzar el titular de l'activitat en compliment de les determinacions que fixa el sistema EMAS.

4.4.6.3 Característiques bàsiques del control

1ª El control de les activitats de l'Annex I de la Llei sotmeses al règim d'autorització és externalitzat. S'encomana a entitats col·laboradores de l'Administració degudament acreditades.

El sistema d'acreditació garanteix tant la competència tècnica i la suficiència de mitjans personals i materials de l'entitat com la seva independència i imparcialitat.

El règim de control de les activitats de l'Annex II establert en la Llei respecta la competència municipal per establir la modalitat del control i estableix que la realització pot encomanar-se a entitats col·laboradores de l'Administració degudament acreditades o bé als serveis tècnics municipals.

2ª El control realitzat per les entitats col·laboradores de l'Administració (EACS o verificadors ambientals) és a càrrec del titular de l'activitat que l'ha de concertar prèviament amb l'entitat acreditada o en el seu cas amb l'ajuntament.

En la concertació del control inicial s'ha d'establir el protocol d'actuacions i molt especialment la data d'inici i el termini de realització.

3ª Tant el control inicial com els control periòdics ordinaris són integrals, és a dir, han de tenir en compte l'activitat i el medi afectat en el seu conjunt.

Els controls extraordinaris ha de ser degudament justificats i limitar-se a aquells aspectes o sectors que el requereixin.

4ª El règim de control que s'estableix en la Llei és netament diferenciat del règim d'inspecció.

4.4.6.4 Importància del control

Tant la Directiva europea IPPC com la legislació bàsica de l'Estat que la incorpora remarquen la institució del control com a actuació necessària sense entrar en la seva

regulació. La LIIAA primer i ara la LPCA podem dir que equiparen la transcendència del règim de control a la del règim de prevenció i és que el fet de garantir que les activitats potencialment contaminadores compleixen els requeriments ambientals al llarg de tota la seva vida en funcionament té uns efectes sobre la protecció del medi i de la població tant o més útils que els que resulten de les actuacions de prevenció. (Autorització, llicència, comunicació).

4.4.6.5 Consideracions

A.- La contractació del control a una entitat col·laboradora acreditada ha de garantir que aquest és realitzarà dins de termini, ja que l' incompliment genera responsabilitat administrativa tant per al titular de l'activitat com per l'entitat contractada i, a més, el titular de l'activitat és el primer interessat en comprovar que en l'exercici de l'activitat no incorre en cap infracció administrativa tipificada.

B.- L'acta de control immediatament anterior a la data de revisió periòdica de l'autorització es considera document vàlid per iniciar el procediment de revisió de l'autorització ambiental.

4.4.6.6 Prevenció i control integrats

Els dos actes que culminen el procés d'intervenció administrativa es presenten com a efectivament integrats. Integració que ja s'anuncia en el títol mateix de la Directiva IPPC: "prevenció i control integrats de la contaminació" i es demostra en el fet que l'acte d'autorització o de llicència ha de fixar tant les determinacions relatives a l'activitat (emissions, residus, prescripcions tècniques, condicions de funcionament...) com els objectius i normes de qualitat dels elements del medi receptor (immissions...) i que l'acte de control el que ha de comprovar precisament és l'efectiu i permanent compliment de les determinacions fixades. Reforça aquesta integració el fet que tant l'autorització com la llicència han d'establir expressament les condicions del control (freqüència, elements i factors a controlar, mètode del control...). Tot això permet concloure que l'autorització i la llicència es constitueixen en l'estatut jurídic que regeix les relacions bàsiques entre l'Administració i el titular de l'activitat. Reforça aquesta apreciació la institució de la revisió periòdica o anticipada de l'autorització que permeten la seva modificació sense generar el dret a indemnització.

4.4.7 Revisió de l'autorització i la llicència ambientals

4.4.7.1 Caràcter de la revisió

Sigui quina sigui la legislació ambiental aplicable al llarg del temps a l'exercici d'una activitat sotmesa a autorització o llicència ambiental aquesta ha estat objecte, tant a

l'àmbit doctrinal com jurisprudencial, de posicions contradictòries. Una posició garantista de la llicència com a títol que reconeix un dret preexistent i sobre el qual, per tant, l'única potestat de l'Administració és la de comprovar que es compleixen les limitacions establertes per la Llei en defensa de l'interès general, en el moment del seu atorgament condueix a considerar la immobilitat del títol i la seva vigència indefinida. Aquest posicionament és defensable en els supòsits d'actuacions referides a activitats que no pateixen alteracions pel curs del temps, com poden ésser la llicència d'obres o la d'ocupació de la via pública. En el cas de la llicència ambiental, però, l'interès general protegit és essencialment canviable al llarg del temps, i per tant no és defensable la seva immobilitat. Algunes sentències judicials han qualificat la llicència ambiental de llicència "viva" per tal de justificar la potestat de l'Administració de modificar-ne els requeriments i adequar-les a les determinacions de la nova legislació ambiental. On es mantenia la diferència d'apreciacions era a l'hora de resoldre si les modificacions, o, fins i tot, la retirada de la llicència, en aquests casos era indemnitzable.

La Directiva de la Unió Europea 96/61 (IPPC) ja va establir el caràcter revisable de l'autorització ambiental i així es va recollir en la LIIAA i posteriorment en la Llei estatal 16/2002, i la nova Directiva IPPC, Directiva 1/2008/CE, de 15 de gener, es manté.

Les qüestions que planteja aquesta "revisió" comencen alhora d'anomenar-la. La LIIAA esmentada, va utilitzar el terme revisió mentre que la Llei estatal 16/2002 emprà el terme renovació. Cap dels dos conceptes està definit en la Llei i seria bo que es definís, ja que l'aplicació d'aquesta figura pot comportar conseqüències ben diferents segons la interpretació que se'n faci. En principi veiem que la LPCA fa un exercici conciliador, ja que l'article 62 es titula "revisió de l'autorització i la llicència ambientals", a continuació, però, en el seu apartat 1 diu: "l'autorització ambiental, a l'efecte de renovar-la, resta subjecta a una revisió periòdica...". Aquesta referència juntament amb el fet que la revisió/renovació se sotmet als mateixos tràmits, si bé abreujats, abonaria la tesi que es tracta d'una nova autorització i no d'una simple revisió de l'anterior. Revisió que es podia entendre limitada a fer un reconeixement del compliment de les exigències ambientals que resulten tant de les noves tècniques aplicables a l'activitat com de les condicions actuals del medi receptor i, en el seu cas, de la nova planificació que l'afecti (espais especialment protegits, hidrològica, de sanejament, de gestió de residus, etc.).

També cal atendre al fet que la LPCA quan estableix el termini per a la presentació de la sol·licitud de revisió ens diu que ha d'ésser "amb una antelació mínima de deu mesos abans de la data de finiment de la vigència de l'autorització" i en el cas de la llicència"... sis mesos abans de la caducitat dels permisos regulats per la legislació sectorial que afecti l'activitat" (Art. 63.2).

Tot i que en aquest cas també s'empen termes diferenciats *finiment de la vigència i caducitat*⁹ els efectes són equiparables i, per tant, el transcurs del termini fixat per dur a terme la revisió periòdica sense que s'hagi "renovat" té com a conseqüència que si l'activitat es continua exercint s'ha de considerar incursa en la situació "d'exercici de l'activitat sense

9. El terme caducitat emprat aquí pot induir a confusió amb el règim de la caducitat de l'autorització o de la llicència que s'estableix i regula en l'article 61 de la Llei.

autorització o llicència”. Això suposa, d’una banda s’incorre en la infracció administrativa tipificada com a greu per l’article 80.2.h en el cas de l’autorització i en l’article 82.2.c en el cas de la llicència, i d’altra banda aquesta situació permet també l’aplicació de la mesura de tancament de l’activitat que es preveu en els articles 65 i 69.3. Més dubtós és que habiliti per aplicar la multa coercitiva. Aquesta podria resultar idònia per a impulsar el compliment dels terminis fixats per a la presentació de la sol·licitud que hem citat abans.

4.4.7.2 Modalitats de la revisió

Les modalitats de la revisió són: la revisió periòdica i la revisió anticipada.

4.4.7.2.1 La Revisió periòdica de l’autorització ambiental

Les característiques bàsiques de la revisió periòdica de l’autorització ambiental són:

1ª És d’aplicació a totes les activitats de l’Annex I.1. i I.2

Les activitats de l’Annex I.3 són sotmeses al sistema d’avaluació d’impacte ambiental però no a autorització ambiental. La revisió de la declaració d’impacte ambiental convindria en el cas que es revisés l’autorització substantiva en la qual s’integra.

2ª La revisió s’ha de dur a terme cada 8 anys per a les activitats de l’Annex I.1 i cada 12 anys per a les activitats de l’Annex I.2.

El període de 8 anys, i el de 12 anys, s’ha de començar a comptar des de la data de la resolució d’autorització o bé des de la data en què s’inicia l’exercici de l’activitat després d’obtenir l’acta de control inicial favorable?

Hi ha dues raons que abonen la interpretació que l’inici del període és el d’inici de l’activitat. La primera és que la data de caducitat de l’autorització és de 4 anys i aquest termini és encara prorrogable. Es podria donar doncs el cas que la vigència efectiva de l’autorització fos inferior als 4 anys. La segona és que la revisió periòdica es pot fer coincidir amb l’acta de control periòdic immediatament anterior i aquesta pot substituir l’avaluació ambiental verificada que ha d’acompanyar la sol·licitud de revisió sempre que s’hagi dut a terme amb una antelació màxima de 6 mesos”. I és que per afavorir aquesta possibilitat, beneficiosa per al titular de l’activitat, el període de revisió és sempre una múltiple del període de control. I el període de control periòdic comença a comptar de la data del control inicial.

3ª La revisió s’inicia a instància de part i la sol·licitud s’ha de presentar 10 mesos abans de la data de finiment de la vigència de l’autorització.

Cal remarcar que el període d’antelació coincideix amb el termini que disposa l’Administració per a l’atorgament de l’autorització ambiental originària, ja que el termini fixat per resoldre la revisió i atorgament d’una autorització ambiental “renovada” és de 6 mesos.

4ª La revisió és de caràcter general i afecta, per tant, totes les determinacions de l’autorització inicial i, si és el cas, les que es derivin d’una nova legislació.

5ª La Llei no indica les conseqüències que deriven de l'incompliment dels terminis fixats tant per la presentació de la sol·licitud per part del titular com per la seva resolució per part de l'Administració (acte presumpte).

6ª La revisió periòdica ha de coincidir amb la renovació del registre EMAS com a conseqüència de la connexió entre l'autorització i l'aplicació del sistema d'ecoauditoria i ecogestió.

7ª Còmput del termini en el cas d'una autorització ambiental originada per un canvi substancial.

En el cas que la nova autorització ambiental sigui de caràcter general el còmput del termini és des de la data del control inicial. I en el cas que aquesta nova autorització sigui parcial caldrà analitzar la conveniència i oportunitat que l'autorització parcial no alteri el termini original.

4.4.7.2.2 La revisió periòdica de la llicència ambiental

Les característiques bàsiques de la revisió de la llicència ambiental són:

1ª És d'aplicació únicament a aquelles activitats de l'Annex II de la Llei per a les quals n'exigeixi una revisió periòdica la legislació ambiental en matèria d'aigües, aire o residus. Es tracta doncs d'una revisió parcial referida al sector o sectors ambientals que l'exigeixin.

2ª La revisió s'ha de dur a terme en el termini fixat en la legislació sectorial.

És molt convenient que en la llicència s'indiquin aquests terminis per a cada aspecte ambiental que ha d'ésser objecte de revisió i quan hi concorrin diferents objectes de revisió es procuri, sempre que sigui possible, la seva integració.

3ª El període d'antelació mínima per formular la sol·licitud de revisió és de 6 mesos i el termini de resolució és de 4 mesos.

Els restants comentaris fets per a la revisió periòdica de l'autorització ambiental són aplicables a la revisió de la llicència.

4.4.7.2.3 La revisió anticipada de l'autorització ambiental i de la llicència ambiental

La revisió anticipada presenta les notes bàsiques següents:

1ª Té caràcter obligatori en el cas que hi concorri algun dels supòsits fixats en la Llei (article 62.4) i s'inicia d'ofici.

L'aplicació de la revisió anticipada és necessari que es justifiqui amb raons objectives i ben fonamentades. Justificació que s'ha de fer explícita en la resolució que ordena la revisió.

2ª La resolució motivada s'ha de sotmetre al tràmit d'audiència al titular de l'activitat.

3ª L'abast material de la revisió ha d'ésser congruent i s'ha de limitar al supòsit o supòsits que la justifiquen.

4ª En el cas de la llicència ambiental la revisió anticipada es pot aplicar a totes les activitats sotmeses a aquest règim de prevenció.

4.4.8 Entitats ambientals de control

4.4.8.1 Antecedents

La LIAA i la normativa que la desplega en establir i regular l'acció de control de les activitats amb incidència ambiental va optar pel model de control externalitzat i aquest es va encomanar a entitats col·laboradores de l'Administració degudament acreditades.

En el moment d'entrada en vigor de la LIAA no hi havia cap sistema d'acreditació d'entitats ambientals col·laboradores que pogués satisfer la demanda originada per la Llei. Això va exigir l'establiment a Catalunya d'un sistema d'acreditació d'entitats col·laboradores específic (entitats ambientals de control-EAC-) que es va dur a terme mitjançant el Decret 170/1999 i la creació i dotació d'una unitat tècnica d'acreditació adscrita a l Departament de Medi Ambient de la Generalitat.

El sistema d'acreditació implantat garanteix el compliment de tots els requeriments de caràcter general que s'exigeixen a les entitats col·laboradores de l'Administració per la Unió Europea i les normes ISO i els requeriments de caràcter específic que reclama l'acció de control de les activitats que s'estableix en la Llei. D'aquests requeriments específics en destaquem:

A. Que a més de l'acreditació o habilitació de l'Entitat i com a complement s'estableix una habilitació dels seus tècnics mitjançant auditories personals.

B. L'acreditació o habilitació es duu a terme singularment per a cada una de les tipologies d'activitats que la Llei diferencia i per als nivells d'actuació que la naturalesa i la magnitud de l'activitat reclamen.

C. L'àmbit territorial de l'acreditació pot ser per a tot Catalunya o bé per a l'àmbit comarcal.

D. El seguiment i vigilància de l'acreditació o habilitació de les entitats i de les habilitacions dels tècnics el duu a terme la unitat d'habilitació. El seguiment i la vigilància de la qualitat de les actuacions de control realitzades per les entitats correspon a la Ponència Ambiental de la Generalitat i a les ponències ambientals dels ens locals en l'àmbit de les respectives competències.

4.4.8.2 Referència en l'àmbit de la LPCA

La LPCA manté el sistema de control externalitzat per a les activitats dels seus Annexos I i II, i en conseqüència, l'actuació d'entitats col·laboradores de l'Administració deguda-

ment acreditades o habilitades, que la Llei anomena “ens col·laborador de l’Administració ambiental”, encara que en alguns dels seus preceptes es continuen anomenant entitat col·laboradora.

4.4.8.3 Referència a la Llei 26/2010, de 3 d’agost, de règim jurídic i procediments administratius de les administracions públiques de Catalunya

La Llei 26/2010, de 3 d’agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, en els seus articles 91 a 101 regula les entitats col·laboradores per a l’exercici de funcions d’inspecció i control que es regeixen per aquesta Llei i per la normativa sectorial.

Els trets més significatius d’aquesta regulació en l’àmbit del control ambiental són:

Primer.- La regulació de les entitats col·laboradores adquireix rang de Llei formal.

Segon.- Les entitats col·laboradores de l’Administració resten sotmeses a un sistema d’habilitació pel qual es declara l’aptitud i la capacitat d’una entitat col·laboradora i del seu personal tècnic per exercir les funcions d’inspecció i control en un àmbit material determinat.

El Decret 170/1999, modificat pel Decret 267/2003 que inclou la Disposició Transitòria de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental d’activitats, és ajustat al marc normatiu de la Llei 26/2010, amb l’excepció que el sistema d’acreditació passa a anomenar-se sistema d’habilitació.

Tercer.- Les actes, els informes i les certificacions emesos pel personal tècnic habilitat de les entitats col·laboradores en l’exercici de les funcions de control, tenen la mateixa validesa jurídica que els emesos pel personal de l’Administració encarregat d’aquestes funcions.

5. ELS PROCEDIMENTS DE LES ACTIVITATS SUBJECTES A AUTORITZACIÓ AMBIENTAL O A AUTORITZACIÓ SUBSTANTIVA AMB DECLARACIÓ D'IMPACTE AMBIENTAL

Com ja hem apuntat i és prou conegut, les activitats sotmeses a l'autorització ambiental de la Generalitat –és a dir, les aplegades a l'Annex I de la LIIAA/RIA– són unes quantes més que les compreses a la Directiva IPPC, tant en la seva versió 96/61/CE com en la vigent 1/2008/CE. I la mateixa diferència hi ha, és clar, amb les activitats incloses a la Llei estatal 16/2002 de transposició de la Directiva IPPC. Els motius eren essencialment dos. Primer, la major incidència ambiental d'algunes activitats que s'entenia que comportava la necessitat de la intervenció de la Generalitat i no la dels ajuntaments¹⁰. I, el segon, la subjecció a autorització ambiental de totes les activitats sotmeses a la normativa d'accidents greus que, per si mateixa, no exigeix una especial intervenció autoritzatòria.

Amb independència d'aquesta autorització ambiental o, en el seu cas, de la llicència ambiental municipal, en les activitats corresponents a projectes sotmesos a avaluació i declaració d'impacte ambiental de l'Annex I, ara, del Text refós de la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, TRLEIA, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008, d'11 de gener, o que hi podien estar, prèvia consulta o *screening* per trobar-se a l'Annex II TRLEIA, l'informe previ de la Ponència Ambiental, de l'OGAU, de l'òrgan ambiental de l'ajuntament o del consell comarcal, se substituïa per la declaració d'impacte ambiental (DIA) per la Ponència Ambiental. En definitiva, que la LIIAA i la legislació d'impacte ambiental eren, en principi, paral·leles, però convergien puntualment en els supòsits esmentats.

La LPCA evita aquesta complicació procedimental i esdevé la Llei catalana d'impacte ambiental de projectes, quedant l'avaluació de l'impacte de les infraestructures o d'altres actuacions sobre el territori per a una futura Llei d'impacte ambiental específica. Ho diu clar el darrer incís de l'article 1 de la LPCA: "aquest sistema d'intervenció administrativa integra l'avaluació d'impacte ambiental de les activitats." Això s'efectua sotmetent a avaluació d'impacte ambiental totes les activitats que s'inclouen en l'Annex I de la LPCA, ja sigui perquè figuren a l'Annex I del TRLEIA o perquè la LPCA efectua el que en podríem dir un *screening ex lege* dels projectes de l'Annex II del TRLEIA. D'aquesta manera totes les activitats de l'Annex I, més algunes de l'Annex II de la LIIAA, passen a integrar-se a les diferents categories de l'Annex I de la LPCA que tenen en comú la seva subjecció a estudi, avaluació i declaració d'impacte ambiental.

Com ja hem apuntat, el règim d'intervenció sobre aquestes activitats es diferencia, segons que es tracti d'activitats de l'Annex I.1 (IPPC) o de l'Annex I.2 (no IPPC) en el fet que se sotmeten a autorització ambiental de la Generalitat, prèvia DIA de la Ponència Ambiental de la Generalitat. O bé sense autorització ambiental, però amb DIA prèvia, quan es tracta d'activitats de l'Annex I.3, que estan subjectes a autorització d'un departament de la Generalitat diferent del competent en matèria de medi ambient. Ara bé, inicialment, el règim de l'Annex I.3 només s'aplica a les activitats extractives, i als parcs o instal·lacions de producció d'energia elèctrica eòlica i fotovoltaica.

10. Com en tantes lleis autonòmiques i estatals, la LIIAA de 1998 no tenia en compte que, entre els ajuntaments i la Generalitat, hi ha les entitats intermèdies –consells comarcals i diputacions– que perfectament poden assumir les competències que excedeixen de la capacitat tècnica i econòmica dels ajuntaments en general. Més endavant i ja en relació amb la LPCA de 2009, tornarem sobre aquesta reflexió.

5.1. Activitats subjectes a autorització ambiental amb avaluació d'impacte ambiental

Com hem avançat, aquest règim d'intervenció aplega les activitats IPPC i les que, tot i no estar-hi compreses, la LPCA les sotmet a autorització ambiental i a declaració d'impacte ambiental.

D'acord amb l'article 13 de la LPCA, les finalitats de l'autorització ambiental són:

- a) La prevenció i la reducció, a l'origen, de les emissions a l'atmosfera, a l'aigua i al sòl; fixar les condicions per gestionar aquestes emissions i prendre en consideració el consum de recursos naturals i d'energia. En particular i envers les activitats de l'Annex I.1, l'aplicació de les millors tècniques disponibles, definides a l'apartat o) de l'article 4 de la LPCA, en concordança amb la Llei 16/2002 i la Directiva IPPC.
- b) L'establiment de totes les condicions exigibles a les activitats, garantint la coordinació les diferents administracions públiques que han d'intervenir en l'atorgament de l'autorització ambiental.
- c) La disposició d'un règim de prevenció i control de la contaminació que integri en un sol acte l'avaluació i la declaració d'impacte ambiental, les autoritzacions sectorials sobre residus i aigües, inclosos als abocaments al sistema públic de sanejament d'aigües residuals, a llera i de terra a mar; les determinacions en matèria de contaminació atmosfèrica; i l'autorització d'emissions de gasos amb efecte d'hivernacle. Tant per a aquesta com per a l'anterior finalitat, a la Directiva IPPC i a la Llei 16/2002 es parla d'autorització ambiental integrada.

El procediment està integrat pels tràmits que tot seguit es passen a descriure.

5.1.1 Sol·licitud i documentació

Com ja s'ha avançat, la sol·licitud de l'autorització ambiental per a les activitats dels Annexos I.1 i I.2 té com a documents essencials l'estudi d'impacte ambiental, el projecte bàsic i l'informe urbanístic. S'ha de presentar a l'OGAU corresponent.

5.1.1.1. Estudi d'impacte ambiental

De conformitat amb el que estipula el Text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008, l'estudi d'impacte ambiental ha de contenir les dades que es detallen a l'article 18 de la LPCA. Les administracions públiques corresponents han de facilitar a l'interessat la informació ambiental i qualsevol altra documentació que sigui útil per a la redacció de l'estudi. Així mateix, i d'acord igualment amb el referit Text refós, l'interessat pot requerir a la Ponència Ambiental que es manifesti sobre el contingut mínim, l'amplitud i el grau de detall de l'estudi d'impacte ambiental; la Ponència ha de consultar les administracions

afectades i, si escau, altres persones públiques i privades, vinculades a la protecció del medi, i donar una resposta en un termini de 3 mesos.

En el cas que l'activitat hagi estat objecte o formi part d'un pla o d'un programa sotmès, prèviament, a l'avaluació ambiental regulada a la Llei estatal 9/2005 i a la Llei catalana 6/2009, de transposició i aplicació de la Directiva 2001/42/CE, l'estudi d'impacte ambiental ha de recollir i respectar la informació i les determinacions contingudes en el pla o en el programa, en particular, les especificades a la memòria ambiental.

L'estudi d'impacte ambiental caduca al cap de 4 anys d'haver estat formulat, sense que s'hagi dut a terme la declaració d'impacte ambiental, llevat que les causes de la demora no siguin imputables a l'interessat.

5.1.1.2 Projecte bàsic

Al contrari del que va fer el Reglament general de la LIAA, aprovat pel Decret 136/1999, la LPCA ha renunciat, per poc operatiu, a regular les diferents tipologies de projectes tècnics i exigeix un projecte bàsic que, signat per un tècnic competent¹¹, contingui la descripció detallada i l'abast de l'activitat i de les seves instal·lacions. Les dades parametrizables del projecte bàsic, junt amb les de l'estudi d'impacte ambiental, caldrà presentar-les en el format que s'establirà reglamentàriament. El contingut específic dels projectes bàsics estarà determinat per les normatives sectorials i les normes tècniques que siguin d'aplicació a cada activitat.

5.1.1.3 Informe urbanístic

L'informe urbanístic substitueix la certificació de compatibilitat urbanística de la LIAA. Amb aquest informe s'acredita la compatibilitat de l'activitat amb el planejament urbanístic, i la disponibilitat i la suficiència dels serveis públics que exigeix l'activitat. Aquest informe es regula més detalladament a l'article 60 de la LPCA.

En particular i en el cas d'activitats subjectes a la normativa sobre accidents greus o que disposen de les substàncies químiques o categoria de substàncies tòxiques o molt tòxiques incloses en aquesta legislació, a la sol·licitud d'informe urbanístic, s'hi ha d'acompanyar la documentació justificativa de la idoneïtat de l'emplaçament d'acord amb l'article 60.5 de la LPCA, en relació amb l'article 7.4 de la Llei 12/2008, que exigeix un informe addicional de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. L'informe que ha de demanar l'ajuntament s'ha d'emetre en el termini de 15 dies. Cal tenir present que, a més d'aquest informe previ de l'ACSI, aquesta Agència n'ha d'emetre un altre en el sí del procediment d'autorització pròpiament dit, de conformitat amb allò que preveu al respecte l'article 21 de la LPCA.

En el supòsit que l'activitat es pretengui instal·lar en sòl no urbanitzable, l'informe urbanístic s'ha de pronunciar sobre la possibilitat d'autoritzar l'activitat, de conformitat amb la legislació i el planejament urbanístic. En aquest sentit, l'ajuntament ha de fer constar a

11. La qüestió del visat del professional que signi el projecte s'ha de remetre al que preveu l'article 13 de la Llei 2/1974, de 13 de febrer, sobre col·legis professionals, en la redacció donada per la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de conformitat amb el RD 1000/2010, de 5 d'agost, sobre el visat col·legial obligatori (BOE Núm. 190, del 6 d'agost de 2010)

l'informe si el projecte urbanístic previst a l'article 48 del Text refós de la Llei d'urbanisme (TRLU) aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost, o el Pla especial urbanístic d'infraestructures dels articles 57.2 c) 67.1 e), 67.2, 68 i connexes del mateix TRLU.

L'informe urbanístic s'ha de demanar a l'ajuntament, que l'ha de lliurar en el termini màxim d'1 mes; tant el contingut de la sol·licitud com el de l'informe s'establiran per reglament. Si l'informe no es lliura en el termini esmentat, el sol·licitant de l'autorització ambiental ho pot justificar amb una còpia de la sol·licitud i de la documentació presentada a l'ajuntament. Si l'informe urbanístic és desfavorable, independentment del moment en el qual s'emeti i sempre que es rebí abans d'atorgar l'autorització ambiental, l'OGAU/SDQA dictarà resolució posant fi al procediment i arxivant les actuacions. En tot cas, l'informe urbanístic caduca en el termini que es fixa en l'informe, amb un mínim de 6 mesos i, si no n'hi ha, al cap de 2 anys d'haver-se lliurat, per presentar la sol·licitud d'autorització ambiental.

5.1.1.4 Altres documents

En el cas que l'activitat estigui definida com a potencialment contaminant del sòl per la legislació aplicable –essencialment, la Llei estatal 10/1998, de 21 d'abril, el Reial decret 9/2005, de 14 de gener, sobre sòls contaminants, i el Text refós de la Llei de residus de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2009, de 21 de juliol–, caldrà indicar les característiques del sòl en el qual es pretén instal·lar l'activitat.

Altres requisits són la designació del titular de l'activitat i del personal tècnic responsable de l'execució del projecte; la declaració de les dades que, a criteri del sol·licitant gaudeixen de confidencialitat, d'acord amb les disposicions sobre propietat industrial i la pràctica jurídica en matèria de secret industrial i comercial, segons preveu la Disposició addicional cinquena del Text refós de la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008; i qualsevol altra documentació que s'exigeixi reglamentàriament.

En el seu cas, també caldrà acompanyar la documentació preceptiva en matèria d'accidents greus, d'acord amb allò que preveuen els articles 3 e) i 6 de la Llei 12/2008, del 31 de juliol, de seguretat industrial, en relació amb la Directiva 1996/82/CE i les normes de transposició i desenvolupament.

5.1.2 Verificació formal i suficiència de l'estudi d'impacte ambiental i del projecte

L'OGAU s'ha de pronunciar, en un termini màxim de 30 dies, sobre la suficiència i la idoneïtat de l'estudi d'impacte ambiental, del projecte bàsic i de la resta dels documents presentats en la consulta prèvia a les administracions competents. Motivadament i prèvia audiència de l'interessat, es pot acordar la insuficiència o la no-idoneïtat de la documentació presentada si es considera que els documents no són idonis perquè no s'adeqüen a l'objecte o a les finalitats de l'autorització sol·licitada, o bé que la sol·licitud no és admissible per raons legals o de planificació sectorial, territorial o per incompatibilitat urbanística, seguretat industrial, etc.; aquesta resolució posa fi al procediment i l'arxiu de les actuacions.

En el cas que les insuficiències o deficiències detectades siguin esmenables, cal informar-ne a l'interessat perquè les esmeni. Transcorreguts 3 mesos o el termini que es determini en atenció a les característiques de les esmenes requerides, sense que l'inte-

ressat hagi resolt les insuficiències o deficiències, s'ha de declarar la caducitat de l'expedient i arxivar les actuacions.

5.1.3 Informació pública i informació veïnal

Un cop superat el tràmit de verificació de la documentació, aquest se sotmet a informació pública per un termini de 30 dies, a comptar des de la seva publicació al DOGC, amb notificació a les administracions públiques afectades i als altres interessats en l'expedient, de conformitat amb el concepte d'interessats que s'estableix a l'article 31 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC). Així mateix, la informació pública s'ha de difondre per les xarxes telemàtiques d'informació. Les dades emparades pel règim de confidencialitat s'han d'excloure de la informació pública.

Simultàniament, l'estudi d'impacte ambiental i el projecte bàsic s'han de posar a disposició de l'ajuntament, el qual els ha de sotmetre a exposició pública i a informació veïnal per un període de 10 dies, informant a l'OGAU sobre el resultat obtingut i, per tant, donant-li trasllat de les al·legacions que s'hagin pogut formular durant aquest termini.

De les al·legacions presentades durant la informació pública, se n'ha de donar trasllat al sol·licitant de l'autorització ambiental, que disposa d'un termini de 10 dies per manifestar el que consideri oportú al respecte.

5.1.4 Supòsits d'efectes a altres municipis, altres comunitats autònomes o altres estats

En el supòsit que l'impacte ambiental del projecte d'activitat pugui tenir efectes significatius en el medi d'altres municipis veïns o d'altres comunitats autònomes, se'ls ha de comunicar, adjuntant una descripció del projecte i dels possibles efectes sobre el medi ambient. En un termini de 30 dies, els ajuntaments i les administracions autonòmiques poden manifestar la seva voluntat de participar en el procediment d'avaluació d'impacte ambiental, per mitjà de consultes bilaterals. Les al·legacions formulades en aquest procés s'han de resoldre motivadament en la declaració d'impacte ambiental.

Si els efectes significatius es poden produir envers un altre estat, cal seguir el procediment regulat a l'article 11 del Text refós de la Llei d'avaluació d'impacte ambiental (TRLEIA) aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008. A aquests efectes, cal cursar la corresponent comunicació al Ministeri d'Afers Exteriors, per tal d'iniciar un procés de consultes bilaterals. El termini per resoldre l'expedient, resta suspès fins que no finalitzi aquest procediment de consultes transfrontereres.

5.1.5 Informe municipal i altres informes

En el termini de 30 dies, a comptar de la data de la sol·licitud, l'ajuntament ha de trametre a l'OGAU un informe preceptiu i vinculant, sobre tots els aspectes ambientals de la seva

competència i, en particular, sobre sorolls i vibracions, escalfor, olors i abocaments al claveram municipal o al sistema públic de sanejament. En el supòsit que aquest sistema estigui gestionat per un ens diferent de l'ajuntament¹² o de l'ACA, l'informe l'ha de sol·licitar l'OGAU/SDQA directament a aquest ens, que l'ha d'emetre en un termini de 30 dies.

A més de l'informe municipal, caldrà sol·licitar tots els altres informes que són preceptius per la naturalesa de l'activitat que s'han de resoldre en el termini de 30 dies. Entre aquests informes i com ja hem indicat abans, hi ha el de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial exigint per l'article 21 de la LPCA, en relació amb l'article 7.4 de la Llei 12/2008.

Els informes s'han de sol·licitar simultàniament i, transcorregut el termini establert sense que s'hagin emès o lliurat, el procediment pot prosseguir. Això sens perjudici que els informes emesos fora de termini, però rebuts abans de dictar resolució, s'han d'incorporar a l'expedient.

5.1.6 Declaració d'impacte ambiental i proposta de resolució provisional

A la vista de les al·legacions presentades en el tràmit d'informació pública dels informes emesos i de l'avaluació de l'impacte ambiental, la Ponència Ambiental formula la declaració d'impacte ambiental i la proposta de resolució provisional. La declaració d'impacte ambiental de tenir el contingut mínim següent:

- a) Descripció succinta del projecte i de l'estudi d'impacte ambiental.
- b) Relació dels tràmits practicats.
- c) Relació de les entitats, institucions, organitzacions i persones físiques i jurídiques que han participat en el procediment.
- d) Relació de les al·legacions presentades i la seva consideració per la Ponència Ambiental.
- e) Descripció dels impactes significatius sobre el medi i la població.
- f) Qualificació de l'impacte ambiental.
- g) Recomanació sobre l'autorització del projecte en sentit favorable o desfavorable.
- h) Mesures correctores o compensatòries a establir.

La proposta de resolució provisional, lògicament serà d'atorgament de l'autorització o de la seva denegació, en funció de la qualificació de l'impacte i de la recomanació favorable o desfavorable, efectuada en la declaració d'impacte ambiental. En el primer supòsit, la proposta de resolució provisional favorable a l'atorgament tindrà el contingut previst a l'article 29 de la LPCA. Si la proposta provisional inclou modificacions significatives en el projecte, cal requerir al sol·licitant que presenti un projecte o altres documents reformats. En el cas que no es doni compliment al requeriment en el termini fixat, es declararà la caducitat de l'expedient.

5.1.7 Tràmit d'audiència i resolució definitiva

De la proposta de resolució provisional i de la resta de documents se n'ha de donar compte, audiència i vista de l'expedient al sol·licitant i a les altres parts interessades,

12. Per exemple, Consorci per a la Defensa del Riu Besòs, Consorci Girona-Costa Brava, Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus.

ajuntament i administracions afectades, per un termini de 15 dies. A la vista de les alegacions que pugui formular, la Ponència Ambiental ha de demanar informe, si escau, als òrgans competents per tal que s'hi pronunciïn. Finalitzat aquest tràmit, la Ponència Ambiental elabora la proposta de resolució definitiva i l'eleva al conseller del departament de la Generalitat competent en matèria de medi ambient per tal que resolgui. En el cas que la resolució sigui favorable, l'autorització ambiental ha de tenir el contingut que es precisa a l'article 29 LPCA. Si no es presenten alegacions a la proposta de resolució provisional o no s'hi han d'introduir modificacions, aquesta proposta esdevé definitiva i s'eleva al conseller.

La resolució del procediment d'autorització ambiental de les activitats de l'Annex I.1 – IPPC– s'ha de dictar i notificar en un termini màxim de 10 mesos, en concordança amb el termini exigut per la Llei estatal 16/2002; mentre que el termini de resolució per a l'autorització de les activitats de l'Annex I.2 és de 8 mesos. El termini per resoldre queda suspès si es demana una esmena o millora de la documentació, ja sigui en els tràmits de verificació formal i de suficiència i idoneïtat, o en la fase de proposta de resolució provisional, i el transcurs del termini es reprèn un cop les esmenes i millores s'han presentat a l'OGAU.

El transcurs dels terminis esmentats sense que es dicti resolució o es notifiqui el sol·licitant pot entendre que l'autorització li ha estat desestimada. D'acord amb el segon paràgraf de l'article 43.3 de la LRJPAC aquesta té només l'efecte de permetre als interessats interposar el recurs administratiu o contenciós administratiu que pertoqui, sens perjudici que es mantingui l'obligació de l'Administració de resoldre.

La resolució per a allò que s'atorga, es modifica o es denega l'autorització ambiental es notifica al sol·licitant i a la resta de persones interessades, i es comunica a l'ajuntament i a les administracions que hagin emès informes. La part dispositiva de la resolució i la declaració d'impacte ambiental s'han de publicar al DOGC i s'incorporen a la base de dades ambientals d'activitats. El contingut íntegre de les autoritzacions ambientals, amb llurs declaracions d'impacte, és d'accés públic, amb les limitacions establertes a la Llei 27/2006, de 18 de juliol, dels drets d'accés a la informació ambiental, de participació i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient, i d'acord amb el que, amb caràcter general, estableix l'article 37 de la LRJPAC.

Les autoritzacions ambientals caduquen quan l'activitat no se sotmet a un control inicial en el termini establert per la resolució d'autorització i, si no l'estableixen, transcorreguts 4 anys des del seu atorgament. El titular de l'autorització pot obtenir una pròrroga del termini de control inicial i posada en funcionament, justificant-ne els motius i la necessitat. Un cop caducada l'autorització ambiental, l'OGAU ha de declarar i disposar l'arxiu de les actuacions, prèvia audiència als interessats, de conformitat amb allò que preveu l'article 92 de la LRJPAC.

5.1.8 Inici de l'exercici de l'activitat i el seu règim jurídic: control inicial i controls periòdics i revisions

Les autoritzacions ambientals –com també les llicències municipals ambientals– no són autoritzacions d'operació, que s'esgoten amb la seva execució, sinó autoritzacions de funcionament que mantenen l'activitat i els seus titulars subjectes a un determinat règim jurídic, amb les seves modificacions al llarg de tot el temps que s'exerceixi l'activitat, ja

sigui per canvis normatius o, també, tècnics, en aplicació de l'anomenada clàusula de progrés –que no és substancialment diferent que la que s'aplica a les concessions de serveis i d'obres públiques–¹³, pròpia d'aquesta classe d'autoritzacions¹⁴. Això explica perquè aquestes autoritzacions, a més d'estar sotmeses a un control inicial, previ a l'inici de l'activitat, i a nova autorització per modificació substancial, resten també subjectes a controls periòdics, a renovació periòdica i, en el seu cas, a revisió anticipada –p.ex. quan apareixen millors tècniques disponibles– que l'incompliment pot donar lloc a la clausura i que el cessament de l'activitat és objecte també d'una determinada intervenció.

5.1.8.1 Control inicial

Com ja passava amb la llicència regulada en el Reglament d'activitats classificades de 1961 i amb les normes anteriors, l'autorització ambiental està subjecta a un control previ a l'exercici de l'activitat autoritzada, és a dir, a la seva posada en marxa o en funcionament. La gran diferència entre el control del Reglament de 1961 és que la comprovació a càrrec de tècnics municipals que s'hi regulava, es tractava d'una intervenció administrativa, mentre que, ja en la LIIAA i ara en la LPCA, es tracta d'una comprovació que el titular de l'activitat ha d'encomanar a una entitat ambiental de control. Això pel que fa a les autoritzacions ambientals dels annexos I.1 i I.2; perquè la posada en marxa de les activitats de l'Annex I.3 es regeix per la seva normativa sectorial.

L'atorgament de l'autorització ambiental permet l'execució de les instal·lacions que la integren; això sens perjudici de les altres autoritzacions i llicències de caràcter no ambiental que siguin exigibles. Així, amb caràcter general, caldrà la llicència urbanística municipal d'obres; però també poden ser exigibles altres autoritzacions o permisos. Un cop executades les obres i instal·lacions que integren l'activitat, el seu control inicial consisteix en un procés integrat per un seguit d'actuacions, regulades a l'article 69.1 de la LPCA, que es concreten en els documents següents:

- a) Certificació del tècnic director de l'execució, conforme l'activitat i les instal·lacions s'ajusten al projecte autoritzat.
- b) Acta lliurada per una entitat ambiental de control, de conformitat del compliment de les condicions de l'autorització.
- c) Assegurances obligatòries, conforme la legislació sectorial o la de responsabilitat ambiental.

Per referir-se al conjunt d'actuacions que finalitzen amb el control inicial, la LPCA utilitza, con a sinònims, les expressions de posada en marxa, posada en funcionament i funcio-

13. Sobre el pas de la clàusula de progrés de les autoritzacions de funcionament als contractes de concessió de serveis i obres públiques, vegeu MEILAN GIL, JL, *La clàusula de progreso en los servicios públicos*, IEAL, Madrid, 1968, pàg. 29 a 48, i QUINTANA LÓPEZ, Tomás, *Algunas cuestiones sobre la cláusula de progreso en el contrato de concesión de obras públicas*, REDA, núm. 131, 2006.

14. Al respecte, vegeu FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ, Tomás-Ramón. *El Medio Ambiente Urbano y las Vecindades Industriales*, Madrid, 1973, pàg. 110 a 117, i GARCÍA DE ENTERRÍA, Eduardo, i FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ, Tomás-Ramón, *Curso de Derecho Administrativo*, Ed. Thomson-Civitas, 11a edició, Madrid, 2008, Tom II, pàg. 139 a 142.

nament en proves. Aquest procés s'inicia en el moment que l'entitat ambiental de control, a la qual el titular ha encarregat el control inicial, comunica a l'OGAU la data d'inici de les actuacions, acordada amb el titular, així com les actuacions que durà a terme.

La durada màxima del període de posada en marxa o de funcionament en proves ha de ser adequada i proporcional a les característiques de l'activitat. Finalitzat el termini sense que s'hagi pogut practicar el control inicial o si aquest ha tingut un resultat desfavorable, el funcionament de l'activitat en proves ha de cessar, sens perjudici de poder iniciar nous períodes de posada en marxa, sempre que no hagi transcorregut el termini de caducitat de l'autorització ambiental (màxim 4 anys).

Si les actuacions de posada en marxa són positives, l'entitat ambiental de control ha d'emetre l'acta de control inicial favorable. Si no la pot lliurar, ha d'emetre un informe justificatiu dels incompliments detectats i no corregits. I en el cas que detecti que la posada en funcionament pot comportar una afecció per al medi o per a les persones, ho ha de comunicar a l'OGAU per tal que adopti les mesures provisionals que calguin, així com la suspensió del control; també ho ha de comunicar al titular de l'activitat perquè, mentrestant i sota la seva responsabilitat avanci l'adopció d'aquestes mesures que, normalment, serà la d'aturar el funcionament en proves.

L'acta de control inicial s'ha de presentar a l'OGAU, en el termini màxim d'un mes a comptar del seu lliurament per l'entitat ambiental; habilita al titular per iniciar l'activitat i comporta la inscripció d'ofici en tots els registres ambientals de l'activitat que correspongui. En definitiva, a partir de l'acta de control inicial, l'inici de l'activitat està subjecta a un règim de comunicació prèvia, amb la qual s'han d'acompanyar els documents indicats a l'article 69.1 de la LPCA.

Com ja hem vist abans, les autoritzacions ambientals caduquen quan l'activitat no se sotmet a un control inicial en el termini establert per la resolució d'autorització i, si no l'estableixen, transcorreguts 4 anys des del seu atorgament.

5.1.8.2 Controls periòdics

Els controls periòdics tenen per objecte garantir l'adequació permanent de les activitats als requeriments legals i, més específicament, als fixats en l'autorització ambiental, amb incorporació de les modificacions no substancials. Són expressió que som davant d'una autorització de funcionament en els termes abans exposats. El règim dels controls periòdics s'estableix en l'autorització ambiental (annexos I.1 i I.2) o en l'autorització substantiva (Annex I.3). Els terminis s'han de fixar tenint en compte els que estiguin determinats en altres declaracions i controls sectorials preceptius. Si no hi ha un termini fixat en l'autorització ambiental, l'article 71.2 de la LPCA estableix, amb caràcter indicatiu, el següents:

- a) Les activitats de l'Annex I.1, cada 2 anys.
- b) Les activitats de l'Annex I.2, cada 4 anys.
- c) Les activitats de l'Annex I.3, cada 4 anys, si la respectiva normativa sectorial no en fixa una altra.

D'acord amb l'article 71.3 de la LPCA el control ambiental periòdic té per objecte les determinacions fixades a l'autorització i, en tot cas, les següents:

- a) Les emissions.
- b) La producció i la gestió de residus.
- c) Les instal·lacions, les tècniques i la gestió dels sistemes de depuració i sanejament.
- d) Les mesures i les tècniques d'estalvi energètic, d'aigua i de matèries primeres.
- e) El funcionament dels sistemes d'autocontrol d'emissions i d'immissions, si s'escau.
- f) Les immissions, en els termes que figuri en l'autorització.
- g) La vigència de la garantia i de la pòlissa d'assegurança de responsabilitat civil, en les condicions fixades a l'autorització.

El resultat dels controls periòdics s'ha de presentar a l'OGAU i s'ha de comunicar a l'ajuntament.

Els contaminants mesurats en continu i que estan connectats, per a llur seguiment, amb l'òrgan del departament competent en matèria de medi ambient resten exclosos del control periòdic. Així mateix, les activitats inscrites en el registre del sistema d'ecogestió i ecoauditoria de la Unió Europea (EMAS) estan exempts de controls periòdics, llevat dels controls específics de determinades emissions. La informació envers el compliment de les condicions de l'autorització s'ha d'aportar juntament amb l'actualització de la renovació de l'acreditació de l'EMAS i se n'ha de presentar una còpia a l'ajuntament.

Els controls periòdics es poden dur a terme per mitjà de les modalitats següents:

- a) Control extern: a càrrec d'una entitat ambiental de control.
- b) Control intern: l'executa el titular de l'activitat, mitjançant l'establiment d'un sistema d'autocontrols, verificat per una entitat ambiental de control o un verificador ambiental, per certificar la idoneïtat, la suficiència i la qualitat dels autocontrols, que poden ser generals o parcials.
- c) Control mixt: si el sistema d'autocontrols és parcial, cal completar-lo amb un control extern a càrrec d'una entitat ambiental de control.

5.1.8.3 Revisions de l'autorització ambiental

Les autoritzacions ambientals no tenen una vigència indefinida sinó que estan subjectes a renovació, tal i com ho imposa l'article 25 de la Llei estatal 16/2002, en aplicació de la Directiva IPPC. A aquests efectes l'article 62 de la LPCA estableix la revisió de les autoritzacions de les activitats de l'Annex I.1 cada 8 anys, i la revisió de les de l'Annex I.2 cada 12 anys; en el benentès que la revisió es pot fer coincidir amb el control periòdic immediatament anterior a la data màxima per revisar l'autorització, si per motius d'eficàcia i economia això resulta possible. I en el cas de les activitats amb la certificació del sistema d'ecogestió i ecoauditoria de la UE, la revisió periòdica ha de coincidir amb la renovació del registre EMAS. Les autoritzacions de les activitats de l'Annex I.3 estaran sotmeses a revisió només en la mesura que així ho exigeixi la legislació sectorial respectiva.

La revisió periòdica de l'autorització s'inicia a instància de part, d'acord amb el procediment següent:

- a) La sol·licitud de la revisió cal presentar-la amb una antelació mínima de 10 mesos, abans de la data en la qual finalitza la vigència de l'autorització.
- b) S'hi ha d'acompanyar una avaluació ambiental de l'activitat verificada per una entitat ambiental de control o un verificador ambiental que, tanmateix, es pot substituir per la darrera acta de control periòdic, sempre que s'hagi dut a terme amb una antelació màxima de 6 mesos a comptar de la data de la presentació de la sol·licitud de revisió.

El procediment de revisió periòdica s'ha de resoldre en el termini màxim de 6 mesos, i en la resolució de la revisió es poden modificar els valors límit d'emissió i la resta de condicions específiques de l'autorització i afegir-n'hi de noves, sense que això generi cap dret a indemnització. A l'article 25.3 de la Llei estatal 16/2002 es preveia que, un cop presentada la sol·licitud de renovació, si l'Administració competent no resolva dins del termini màxim de vigència de l'autorització ambiental integrada, es podia considerar estimada i renovada l'autorització, en aplicació, per tant, d'un règim de silenci positiu. Tanmateix, a la Disposició final tercera de la Llei estatal 34/2007 de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera es va suprimir aquest apartat 3 de l'article 25 de la Llei 16/2002, a requeriment de la Comissió Europea, per no ajustar-se a la Directiva IPPC. La raó no pot ser altra que, tractant-se d'una renovació de l'autorització ambiental integrada, l'exigència de permís escrit de la Directiva IPPC impedeix el silenci positiu, tant a l'autorització ambiental com a la seva renovació o revisió; però tampoc ha quedat expressament establert que el règim de no resolució dins del termini dels expedients de revisió comportin la desestimació per silenci negatiu.

L'article 63.4 de la LPCA tampoc es pronuncia sobre els efectes de la no-resolució de l'expedient de revisió en el termini de 6 mesos que s'hi preveu; però, en tot cas, cal entendre que, mentre l'Administració ambiental no resolgui, no es pot considerar que l'activitat quedi automàticament en situació de manca d'autorització o de llicència.

A banda de les revisions o renovacions periòdiques, les autoritzacions ambientals també han de ser objecte de revisió anticipada en els supòsit següents:

- a) Si la contaminació produïda per l'activitat fa convenient revisar els valors límit d'emissió fixats en l'autorització o incloure-n'hi de nous.
- b) Si hi ha una variació important del medi receptor respecte de les condicions que presentava en el moment que es va atorgar l'autorització.
- c) Si l'aparició de modificacions importants en les millors tècniques disponibles, validades per la Unió Europea, fa possible reduir significativament les emissions sense imposar costos excessius.
- d) Si la seguretat de funcionament de l'activitat fa necessari utilitzar altres tècniques.
- e) Si ho exigeix la normativa ambiental aplicable.

El procediment de revisió anticipada s'inicia d'ofici amb una resolució motivada de les causes de la revisió, amb audiència del titular de l'activitat. També es pot iniciar a instància de part, si així ho disposa la normativa ambiental que preveu aquesta revisió.

5.2. Activitats subjectes a declaració d'impacte ambiental amb una autorització substantiva

Com ja hem avançat, una de les formes de simplificació administrativa articulada per la LPCA consisteix en el fet que la intervenció ambiental de les activitats de l'Annex I.3 s'integra en el corresponent procediment d'autorització substantiva, atorgada per un departament de l'Administració de la Generalitat que no sigui el competent en matèria de medi ambient, i en compliment de la legislació sectorial que pertoqui.

Prèviament a la presentació de la sol·licitud davant el departament competent, l'interessat es pot adreçar a la Ponència Ambiental per tal que es pronunciï sobre el contingut mínim de l'estudi d'impacte ambiental, i sobre l'amplitud i el nivell de detall que ha de tenir, del projecte i de la informació bàsica que cal per efectuar l'avaluació ambiental. La Ponència ha de consultar les administracions afectades i altres persones, públiques i privades vinculades al medi ambient, i pronunciar-se en un termini de 3 mesos.

Presentada la sol·licitud i presa una determinació sobre la suficiència i la idoneïtat de l'estudi d'impacte ambiental i de la resta de documentació presentada, l'òrgan competent del departament que pertoqui ha de sotmetre la sol·licitud a informació pública, per un termini de 30 dies, especificant que és amb efectes d'avaluació d'impacte ambiental. Transcorregut el termini d'exposició al públic el departament en qüestió ha de trametre les al·legacions a la Ponència Ambiental que ha de formular declaració d'impacte en els termes que abans hem vist (art. 26.2 de la LPCA). Si la declaració d'impacte ambiental fixa limitacions en emissions, prescripcions tècniques i controls periòdics, a efectes ambientals, s'han d'incorporar a l'autorització substantiva que atorgui el departament competent.

En principi, aquest procediment és d'aplicació només a les activitats especificades a l'Annex I.3: parcs eòlics, instal·lacions fotovoltaïques, mineria i altres activitats extractives, regulades pel Decret 147/2009 les primeres, i per la Llei 22/1973 de mines i el seu Reglament general aprovat pel Reial decret 2857/1978. Però, reglamentàriament, es poden afegir a l'Annex I.3 altres activitats sotmeses, també, a l'autorització substantiva de l'Administració de la Generalitat amb avaluació i declaració d'impacte ambiental.

6. PROCEDIMENTS DE LES ACTIVITATS SUBJECTES A L·LICÈNCIA AMBIENTAL MUNICIPAL

En el Títol III de la LPCA es regulen totes les activitats que, per la seva potencial incidència moderada en el medi ambient, s'han de sotmetre a un règim d'intervenció preventiva de llicència ambiental per la seva nova implantació o per les modificacions substancials amb efectes sobre el medi ambient de l'activitat existent.

Aquestes activitats, com ja s'ha exposat anteriorment, estan situades en l'annex II per la seva incidència ambiental moderada i estan subjectes a la concessió d'una llicència municipal amb la intervenció de les administracions competents, que substitueixen les *autoritzacions* o els informes sectorials en matèria de:

- Aigües residuals: Directiva 91/271/CEE, transposada pel Reial decret llei 11/1995. A Catalunya, l'autorització d'abocament d'aigües residuals o la seva integració en la corresponent autorització o llicència ambiental es recull al Text refós d'aigües aprovat pel Decret legislatiu 3/2003 i pel Reglament dels serveis públics de sanejament, aprovat pel Decret 130/2003.

- Residus: Directiva 2008/98/CE, que substitueix la Directiva 2006/12/CE que, al seu torn, va codificar l'antiga Directiva 75/442/CEE, transposada per la Llei estatal 10/1998, de 21 d'abril. A Catalunya, la intervenció sobre la producció i la gestió de residus, ja sigui en qualsevol activitat o com a activitat específica, es regulen al Text refós aprovat pel Decret legislatiu 1/2009, amb remissió a l'autorització o llicència ambiental.

- Aire i atmosfera: l'exigència d'autorització és indirecta, derivada de les diferents directives sectorials i de la més general Directiva 2008/50/CE relativa a la qualitat de l'aire ambient i a una atmosfera més neta a Europa. La Llei estatal 34/2007 de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera exigeix autorització per a totes les activitats catalogades en el seu Annex IV com a potencialment contaminants de l'atmosfera.

- Soroll: també hi ha una exigència indirecta d'autorització derivada de la Directiva 2002/49/CE sobre avaluació i gestió del soroll ambiental i directives sectorials connexes, que es manté en la Llei estatal 37/2003. La integració en l'autorització o la llicència ambiental es regula a la Llei catalana 16/2002. Amb una important jurisprudència europea i nacional sobre la incidència ambiental i per a la salut de les persones que comporten algunes d'aquestes activitats.

- Contaminació lluminosa: informe preceptiu del compliment de la contaminació lluminosa derivada de la Llei 6/2001, de 31 de maig, d'ordenació ambiental de l'enllumenat per a la protecció del medi nocturn i la Disposició addicional quarta de la Llei estatal 34/2007, de 15 de novembre, de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera.

- Així mateix, en els supòsits en què aquestes activitats que tinguin determinades substàncies químiques o categories de substàncies tòxiques o molt tòxiques de conformitat

amb la legislació en matèria de seguretat industrial hauran d'estar subjectes als requeriments de l'article 60.4 de la LPCA.

- I, amb una perspectiva horitzontal, els projectes d'activitats que excepcionalment i atesa la seva especial ubicació (espais naturals especialment protegits, etc.) s'han de sotmetre a l'avaluació d'impacte ambiental de la Directiva 85/337/CEE, avui transposada en el Text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008.

La llicència ambiental, de competència de l'Administració local, a diferència del règim d'intervenció de les activitats de l'Annex II.1 de la LIIAA, es tramiten en l'àmbit municipal, sense la intervenció en la seva tramitació de les oficines de gestió ambiental unificades dels Serveis Territorials del Departament de Medi Ambient i Habitatge. La participació de l'Administració de la Generalitat en el procediment d'atorgament de la llicència ambiental es limita a l'emissió d'aquells informes per part dels òrgans ambientals del Departament de Medi Ambient i Habitatge competents per raó de la matèria siguin preceptius, d'acord amb l'Annex VI d'aquesta Llei, del seu desenvolupament reglamentari, o d'acord amb la normativa sectorial ambiental aplicable.

6.1. Objecte i finalitat de la llicència ambiental municipal

S'han de sotmetre al règim de llicència ambiental l'activitat o activitats ubicades en un mateix centre o establiment i que pertanyen a la mateixa persona o empresa titular, que es relacionen a l'Annex II.

- L'article 7, en l'apartat d) referit al règim de comunicació, preveu que els ajuntaments poden establir que algunes activitats de l'Annex II subjectes al règim de llicència ambiental situades en determinades zones urbanes i amb determinada qualificació urbanística se sotmetin al règim de comunicació previst en el Títol III.

- En aquests supòsits, en cap cas es podrà modificar el règim de llicència pel règim de comunicació de les activitats següents de l'Annex II:

1) Les activitats sotmeses a la decisió prèvia de l'Administració respecte al fet d'ésser sotmeses o no ser-ho a l'avaluació d'impacte ambiental.

2) Les activitats subjectes a un informe preceptiu dels òrgans ambientals de l'Administració de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de medi ambient en els supòsits determinats en els articles 42 i 43, ni les activitats ramaderes previstes a l'article 67.

La redacció de l'esmentat article ocasiona un conflicte en la seva interpretació treta del context de l'apartat anterior referit a la possibilitat de modificar el règim de les activitats de l'Annex II de llicència per al règim de comunicació, però la seva interpretació s'ha d'efectuar amb el conjunt de l'articulat que regula els procediments dels títols II i IV de les activitats del annexos II i III de la Llei.

- L'objectiu de la llicència ambiental és, en primer lloc, prevenir i reduir a l'origen les emissions contaminants a l'aire, l'aigua i el sòl que produeixen les activitats i que són susceptibles d'afectar el medi ambient, a més a més de prendre en consideració el consum de recursos naturals i energia.

En segon lloc, la llicència té com a objectiu garantir que les activitats sotmeses a la Llei compleixen el seu objecte mitjançant un procediment que asseguri la coordinació i la participació de les diferents administracions públiques que han d'intervenir en l'atorgament de la llicència ambiental en les distintes matèries, inclosa l'autorització dels abocaments al sistema públic de sanejament d'aigües residuals existents.

La diferència més substancial de la intervenció ambiental en relació amb d'altres matèries d'intervenció en matèria de seguretat i salut a les persones resideix en el fet que aquesta intervenció no es limita a determinar el compliment o no de la normativa sectorial, sinó en la *prevenció i la "reducció" a l'origen de qualsevol emissió contaminant*. Ambientalment i econòmicament, **les millors emissions, els millors residus, són els que no es produeixen.**

6.2. Regulació del règim especial de les llicències ambientals de les activitats de l'Annex II que per la seva especial situació requereixen d'una decisió prèvia sobre la necessitat de declaració d'impacte ambiental

En determinats supòsits, l'especial situació o entorn d'una activitat projectada inclosa en l'Annex II de la Llei, o de la seva modificació substancial amb efectes sobre el medi ambient, comporta necessàriament el procediment previ de consulta a l'Administració de la Generalitat respecte al fet de sotmetre-les a avaluació d'impacte ambiental, en aplicació dels criteris fixats en l'Annex V de la Llei.

Aquest supòsits són:

- a) Quan aquestes activitats afectin directament els espais naturals amb una sensibilitat ambiental elevada, inclosos en el Pla d'espais d'interès natural (PEIN), aprovat pel Decret 328/1992; en els espais naturals de protecció especial, declarats d'acord amb la Llei 12/1985; en les zones humides i les àrees designades en aplicació de les directives 79/409/CE i 92/43/CE (xarxa Natura); en zones humides incloses en la llista del Conveni de Ramsar, i en altres espais protegits que es determini legalment.
- b) Així mateix, s'ha de formular aquesta consulta prèvia a l'Administració respecte del fet de sotmetre les activitats de l'Annex II a una avaluació d'impacte ambiental, quan es determina específicament en l'epígraf de l'esmentat Annex. Aquestes activitats són les corresponents a l'epígraf 7.9. Instal·lacions industrials per elaborar greixos i olis vegetals i animals, instal·lacions industrials per elaborar cervesa i malta, instal·lacions industrials per fabricar fècules, instal·lacions industrials per elaborar confitures i almívars, instal·lacions industrials per fabricar farina de peix i oli de peix, sempre que a la instal·lació es donin, d'una manera simultània, les circumstàncies següents: a) que estigui situada fora de polígons industrials, b) que estigui situada a menys de 500 m d'una zona residencial, c) que ocupi una superfície d'almenys 1 hectàrea.

Aquest procediment s'inicia per part de la persona o empresa titular que projecta l'activitat o la seva modificació amb la formulació d'una consulta prèvia .

Aquesta consulta prèvia està regulada en el Capítol I del Títol III. S'inicia amb la sol·licitud de la persona o titular adreçada a l'OGAU del territori on s'emplaça l'activitat projectada, acompanyada de l'informe municipal de compatibilitat urbanística i d'una memòria tècnica descriptiva de l'emplaçament de l'activitat i de les seves característiques ambientals bàsiques, amb el contingut mínim següent:

- 1) La definició, característiques i ubicació del projecte.
- 2) Les principals alternatives estudiades.
- 3) Una anàlisi d'impactes potencials al medi ambient.
- 4) Les mesures preventives, correctores o compensatòries per a la protecció adequada del medi ambient.
- 5) La manera de realitzar el seguiment que garanteixi el compliment de les indicacions i mesures protectores.

La Ponència Ambiental del Departament de Medi Ambient i Habitatge, com a Administració competent per efectuar la declaració d'impacte ambiental, prèvies les consultes a l'ajuntament i a d'altres administracions, persones i institucions afectades, i amb els informes ambientals sobre l'activitat, resol sobre la consulta efectuada, així com sobre l'amplitud i pel que fa al detall de l'estudi d'impacte ambiental si és el cas.

Aquesta resolució s'ha d'adoptar en el termini màxim de tres mesos. Si aquesta resolució determina que no cal sotmetre el projecte a l'avaluació d'impacte ambiental s'ha de publicar al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, als efectes de donar compliment als principis de publicitat i de facilitar l'accés a la informació als ciutadans.

En el cas que la Ponència Ambiental determini que cal sotmetre l'activitat projectada a avaluació d'impacte ambiental s'ha de seguir el procediment de l'article 34 de la LPCA, amb la presentació i tramitació conjunta de l'estudi d'impacte ambiental amb el procediment de sol·licitud de la llicència ambiental. Aquest estudi d'impacte ambiental ha de contenir el contingut mínim determinat en l'article 18, amb l'amplitud i detall que es determini en la consulta prèvia. Caldrà atendre les característiques de les petites i mitjanes empreses i la potencial incidència ambiental de les activitats per requerir en aquests supòsits la informació i documentació necessàries proporcionals a l'activitat.

L'ajuntament, en aquests supòsits, una vegada conclòs el tràmit d'informació pública, ha de trametre a l'oficina de gestió ambiental unificada corresponent l'expedient de sol·licitud de llicència ambiental amb l'estudi d'impacte ambiental, amb les consultes i al·legacions presentades. El tràmit d'informació pública ha de ser, com a mínim, de trenta dies.

La Ponència Ambiental formularà la declaració d'impacte ambiental corresponent en el termini màxim de tres mesos. La declaració es comunica a l'ajuntament per tal que integri la declaració d'impacte ambiental en la resolució de la llicència ambiental. Aquesta tramitació interromp el termini per a la resolució de la llicència ambiental.

Encara que la Llei no ho especifiqui expressament pels supòsits de llicència ambiental, si la declaració d'impacte ambiental fixa limitacions pel que fa a les emissions, les prescripcions tècniques i els controls periòdics, l'ajuntament competent les ha d'incorporar en l'atorgament de la llicència ambiental.

Aquesta resolució de la llicència ambiental de l'ajuntament que incorpora la declaració d'impacte ambiental, s'ha de publicar en el Butlletí Oficial de la Província.

6.3. Règim de les llicències ambientals de les activitats

6.3.1. Òrgans competents municipals i comarcals

La competència per resoldre les llicències ambientals és dels ajuntaments. La competència per avaluar les sol·licituds i els expedients i en el seu cas formular les propostes de resolució correspon a l'òrgan tècnic ambiental de l'ajuntament mateix o del consell comarcal.

Aquesta competència dels òrgans tècnics ambientals municipals o comarcals per realitzar l'avaluació ambiental dels projectes presentats s'ha basat en els paràmetres de la població del municipi i, en el seu cas, de la capacitat tècnica d'aquests.

Així:

En els municipis de 50.000 habitants o més s'ha de constituir un òrgan tècnic ambiental amb la funció d'avaluar les sol·licituds i els expedients de llicència ambiental i formular la proposta de resolució.

En els municipis de menys de 50.000 i de més de 20.000 habitants poden constituir un òrgan tècnic ambiental per exercir aquestes funcions. En cas que no acordessin constituir aquest òrgan, aquestes funcions corresponen a l'òrgan tècnic ambiental competent del consell comarcal.

Per la seva banda, en els municipis de menys de 20.000 habitants correspon a l'òrgan tècnic ambiental del consell comarcal efectuar l'avaluació de les sol·licituds i dels expedients i formular l'informe integrat. En el seu cas, la Ponència Ambiental de la Generalitat, prèvia audiència del consell comarcal, pot habilitar a aquests ajuntaments, sempre que justifiquin una capacitat tècnica i de gestió suficient, per constituir aquest òrgan tècnic ambiental propi de l'ajuntament. En aquest últim supòsit la Llei no preveu que els consells comarcals puguin formular la proposta de resolució, per la qual cosa serà l'ajuntament el que podrà delegar aquesta funció a l'òrgan comarcal.

Quan és el consell comarcal l'òrgan tècnic competent per efectuar l'informe integrat de la sol·licitud de la llicència ambiental, aquest informe és vinculant per a l'ajuntament tant si és desfavorable, com si proposa mesures correctores. Així mateix, aquest informe és vinculant si requereix de la persona o empresa sol·licitant la redacció d'un projecte i/o d'altres documents reformats.

6.3.2 Procediment

La persona o el titular, prèviament a la redacció del projecte i a la sol·licitud de la llicència ambiental, pot sol·licitar, amb caràcter voluntari, l'informe urbanístic de l'ajuntament en el terme municipal on s'hagi d'ubicar l'activitat, per tal conèixer i assegurar-se de la compatibilitat de l'activitat amb el planejament urbanístic, segons la regulació de l'article 60 de la LPCA.

La sol·licitud de la llicència ambiental s'ha d'acompanyar de la documentació següent:

- a) Projecte bàsic amb estudi ambiental, signat per personal tècnic competent, amb el contingut dels apartats a), c), d), f) i g) de l'article 18 de la LPCA atenent les característiques i la incidència de l'activitat en el medi ambient.
- b) Les característiques del sòl on s'emplaci l'activitat projectada, sempre que aquesta estigui definida com a potencialment contaminant del sòl per la normativa específica d'aplicació.
- c) Designació del personal tècnic responsable de l'execució del projecte.
- d) Declaració de les dades que, a criteri de qui sol·licita, gaudeixen de confidencialitat d'acord amb la legislació vigent.
- e) Qualsevol altra documentació que es determini per reglament o que sigui exigible per la legislació ambiental aplicable a l'activitat.

En els supòsits d'activitats que, tot i no estar incloses en la legislació d'accidents greus, projectin tenir alguna de les substàncies químiques o categoria de substàncies tòxiques o molt tòxiques, de conformitat amb els llindars que s'estableixin en la normativa de seguretat industrial, és preceptiu l'informe que ha d'emetre el departament de l'Administració de la Generalitat competent en aquesta matèria segons preveu l'article 60 de la LPCA.

Com es pot apreciar la LPCA introdueix la necessitat que el projecte bàsic de l'activitat projectada incorpori un estudi ambiental. Estudi que haurà de contenir, segons la tipologia, la incidència ambiental, l'estat del medi receptor i la seva situació, etc. la informació que resulti proporcional i necessària prevista en l'article 18 de la LPCA, referent a un estudi d'impacte ambiental.

En els supòsits de modificacions substancials en una activitat ja autoritzada, la sol·licitud i la documentació s'ha de referir a la part o parts de l'activitat que es modifica en relació amb la totalitat de l'activitat i als aspectes del medi afectats per la modificació, tenint, però, en consideració que la modificació parcial ha de permetre una avaluació ambiental diferenciada del conjunt de l'activitat perquè no es produeixin efectes additius en el conjunt de les emissions. En cas contrari caldrà presentar una avaluació dels efectes de la modificació sobre el conjunt de les emissions.

En tot cas la resolució, per tal d'evitar el fraccionament de les llicències de l'activitat, ha de preveure la globalitat de l'activitat, integrant en una única resolució la modificació autoritzada amb la llicència del seu conjunt.

La documentació necessària per a la sol·licitud de la llicència o de les modificacions posteriors de l'activitat s'haurà de presentar en el format i suport informàtic que fixi l'ajuntament competent, amb les especificacions que en tot cas es determinin per part del departament competent en matèria de medi ambient o del Govern en aplicació dels articles 10 i 11 de la LPCA per a la formació de les bases de dades de les autoritzacions, llicències, i comunicacions ambientals.

6.3.3 Verificació formal

Un cop rebuda i registrada la sol·licitud a l'ajuntament, el primer tràmit a realitzar simultàniament, o a posteriori, consisteix en la verificació de la documentació necessària i imprescindible que s'ha presentat per a la tramitació de la sol·licitud que es determina en l'article 39 d'aquesta Llei, en el seu desenvolupament reglamentari o que requereixi la legislació ambiental sectorial, i que aquesta es presenta en el format i suport preestablerts. Aquesta verificació formal la realitza l'òrgan tècnic municipal o comarcal segons correspongui.

6.3.4 Anàlisi de la suficiència i idoneïtat del projecte bàsic amb l'estudi ambiental

Un cop efectuada la verificació formal, correspon a l'òrgan tècnic ambiental municipal o al comarcal, segons correspongui, pronunciar-se sobre la suficiència i idoneïtat del projecte bàsic amb el seu estudi ambiental i l'altra documentació presentada.

En el cas que aquestes activitats estiguin sotmeses als informes preceptius previstos en els articles 41 i 42 de la Llei, s'ha de sol·licitar el pronunciament de l'organisme o organismes del departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de medi ambient sobre la suficiència i idoneïtat del documents presentats pel que fa a les seves estrictes competències.

La insuficiència del projecte bàsic amb l'estudi ambiental, o dels altres documents presentats, es podrà declarar si es considera motivadament que aquesta documentació ha de ser completada o objecte de nova formulació, per ser simplement esmenables.

En aquest supòsit, s'ha de donar trasllat a la persona o empresa sol·licitant de la resolució de l'òrgan competent perquè els esmeni. Transcorregut el termini de tres mesos sense que s'hagin resolt les insuficiències o deficiències, s'ha de declarar la caducitat de l'expedient i s'han d'arxivar les actuacions

Es podrà considerar que la documentació no és idònia per a la seva tramitació, quan aquesta no s'ajusta a l'objecte o finalitats de llicència sol·licitada, o bé quan la sol·licitud no sigui admissible per raons legals o de planificació sectorial, territorial o per la seva incompatibilitat urbanística o per la normativa d'accidents greus.

La resolució que acordi la insuficiència o no-idoneïtat s'ha d'adoptar de manera motivada i amb audiència prèvia a la part interessada. Aquesta resolució posarà fi al procediment administratiu iniciat i es procedirà a l'arxiu de les actuacions.

La finalitat que persegueixen aquestes verificacions en la fase inicial del procediment és evitar costos i temps innecessaris per part del promotor o titular de projecte i per l'Administració mateixa, ja sigui tant per la dificultat de tramitar expedients manifestament insuficients com per raons de legalitat i impossibilitat d'arribar a bon fi l'expedient.

6.3.5 Informació pública

Un cop efectuada la verificació de la suficiència i la idoneïtat del projecte bàsic amb l'estudi ambiental, i de la resta de la documentació presentada, aquesta documentació s'ha de sotmetre a informació pública per un període de trenta dies, i simultàniament s'ha

de sotmetre a informació veïnal per un termini de deu dies. Aquesta informació pública també s'ha de difondre per mitjà de les xarxes telemàtiques d'informació.

En la publicació de la informació pública i veïnal hi ha de constar el dret dels ciutadans a accedir a la informació sobre el procediment concret. S'exceptuaran de la informació pública les dades de la sol·licitud i la documentació que l'acompanyi emparades pel règim de confidencialitat.

6.3.6 Informes preceptius

En cada cas, caldrà sol·licitar els informes preceptius de l'Administració hidràulica, de l'Administració de residus de Catalunya, així com del departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de protecció de l'aire ambient, en l'àmbit de les seves competències respectives, per les activitats enumerades a l'Annex VI. Així mateix, per a les activitats situades a una distància de la massa forestal inferior a cinc-cents metres, i també per a les activitats situades als municipis declarats d'alt risc d'incendis forestals, caldrà un informe en relació amb les mesures en matèria de prevenció d'incendis forestals, per part dels òrgans competents amb relació a aquesta matèria.

Caldrà tenir present que en els supòsits en què el sistema públic de sanejament del municipi on es pretén exercir l'activitat estigui al càrrec d'una altra entitat gestora diferent de l'ajuntament o a l'Administració hidràulica de Catalunya, l'informe preceptiu sobre l'abocament d'aigües residuals a aquest sistema o al clavegueram municipal s'ha de sol·licitar directament a aquella entitat gestora.

Així mateix, també caldrà sol·licitar tots els altres informes que de conformitat amb la normativa sectorial ambiental siguin preceptius.

Com es pot comprovar la LPCA té una especial dedicació per determinar, de manera molt més detallada del que seria propi d'un text legislatiu, la documentació exigible i la seva limitació a la normativa sectorial ambiental.

Els informes regulats als articles 41 i 42 LPCA s'han d'emetre en el termini màxim de trenta dies i tenen caràcter vinculant si són desfavorables o imposen condicions. Aquest termini té la particularitat que si ha transcorregut el termini establert sense que s'hagin tramès els informes preceptius es podrà prosseguir la tramitació de l'expedient. Si els informes s'emeten o notifiquen, fora del termini, però han estat rebuts abans de dictar-me la resolució, aquests s'han de considerar en la resolució de la llicència ambiental.

6.3.7 Proposta de resolució provisional

Del conjunt de les al·legacions presentades en l'exposició pública i veïnal, dels informes preceptius, en el seu cas, del resultat de la declaració d'impacte ambiental, i de l'avaluació de la incidència ambiental del projecte, l'òrgan tècnic ambiental municipal o comarcal emetrà el seu informe integrat i l'òrgan competent municipal, o en el seu cas comarcal, elaborarà la proposta de resolució provisional.

La proposta de resolució provisional ha d'incloure els mateixos continguts que es determinen per a la llicència ambiental en l'article 49, així com els que reglamentàriament es puguin establir.

Una novetat de la Llei és la determinació que si la proposta de resolució provisional determina la necessitat de modificacions significatives en el projecte i l'altra documentació presentada, s'ha de requerir al sol·licitant la presentació d'un projecte o dels altres documents modificats en els termes i el termini indicats en la proposta de resolució. En el cas que no es doni compliment al requeriment en el termini fixat s'ha de declarar la caducitat de l'expedient.

Aquesta novetat pretén evitar disfuncions entre la resolució posterior de la sol·licitud de la llicència de l'activitat i el projecte bàsic i de l'altra documentació presentada objecte de l'expedient amb aspectes significatius. Cal, però, entendre que no es podran resoldre favorablement documents de projectes bàsics d'una activitat projectada que de manera substancial no puguin ser objecte d'una resolució favorable.

6.3.8 Tràmit d'audiència a les parts interessades i resolució definitiva

Efectuada la proposta de resolució provisional, l'ajuntament n'ha de donar trasllat a les parts interessades, a l'efecte que en el termini màxim de quinze dies puguin presentar les al·legacions, documents i justificacions que aquets considerin oportunes. Una vegada rebudes aquestes al·legacions, l'ajuntament a la vista d'aquestes, si s'escau, n'ha de donar trasllat als òrgans competents per emetre informes preceptius en relació amb les seves matèries, perquè la vegada, es pronunciïn en el termini màxim de quinze dies.

Finalitzat aquest tràmit s'elabora la proposta de resolució definitiva que s'eleva a l'òrgan municipal competent per a la seva resolució. Aquesta proposta de resolució definitiva no es necessària en els supòsits que no es presentin al·legacions a la proposta de resolució provisional i no s'hagin introduït modificacions en el projecte bàsic. En aquests supòsits la proposta de resolució provisional esdevé definitiva de manera automàtica, i s'eleva a l'òrgan municipal competent perquè emeti la resolució de la sol·licitud de llicència ambiental.

La resolució que dicta l'ajuntament sobre la sol·licitud de llicència ambiental posa fi al procediment. Aquesta pot ser d'atorgament de la llicència ambiental o de denegació, que en qualsevol supòsit s'ha d'adoptar de manera motivada, i, en els supòsits que aquesta sigui favorable, haurà de contenir els continguts següents:

- Els valors límit d'emissió de substàncies contaminants, que es determinen de conformitat amb els paràmetres definits en l'article 9, i, en el seu cas, els paràmetres o les mesures tècniques equivalents que els complementin o els substitueixin.
- En el seu cas, les determinacions de la declaració d'impacte ambiental.

- Els sistemes de tractament i control de les emissions i, en el seu cas d'autocontrol, amb especificació del règim d'explotació i de la metodologia de mesurament, la freqüència, el procediment d'avaluació dels mesuraments i l'obligació de comunicar a l'òrgan ambiental municipal competent, amb la periodicitat que es fixi, els controls amb les dades que calguin per comprovar el compliment del contingut de la llicència.

- La determinació de les mesures relatives a les condicions d'explotació diferents de les normals que puguin afectar el medi ambient, com són, entre d'altres, la posada en

funcionament, les fuites, les errades de funcionament, les aturades momentànies i el tancament definitiu de l'exploració.

- La determinació, si cal, de les prescripcions que garanteixin la protecció del sòl i de les aigües subterrànies, i les mesures relatives a la gestió de les aigües residuals i dels residus generats per l'activitat.
- La determinació de la garantia suficient, en funció de la magnitud i les característiques de la instal·lació, per respondre de les obligacions derivades de l'activitat autoritzada, de conformitat amb les normatives específiques en aquesta matèria. En aquest apartat s'haurà d'estar d'acord amb el desenvolupament de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat ambiental i del Reial decret 2090/2008, de desenvolupament parcial d'aquesta Llei.
- Així mateix, caldrà determinar qualsevol altra mesura o condició que sigui adequada per a la protecció del medi ambient afectat per l'activitat sempre, però, d'acord amb la legislació ambiental vigent.

La resolució s'ha de dictar i notificar en un termini màxim de sis mesos a comptar de la data de presentació de la sol·licitud. Aquest termini de sis mesos per resoldre resta interromput quan es demani esmena o millora de la documentació, ja sigui en la fase de verificació formal i suficiència o en la fase de proposta de resolució provisional, o en els supòsits previstos en la legislació de procediment administratiu comú. El còmput del termini es reprèn un cop esmenada o millorada la documentació.

El fet que la resolució no es notifiqui en el termini establert permet a la persona sol·licitant entendre desestimada la seva sol·licitud de llicència, a l'efecte d'interposar el recurs administratiu o contenciós administratiu que sigui procedent. El sentit del silenci ha estat desenvolupat en l'apartat 3.3.4 d'aquesta publicació. L'Administració haurà d'informar en tot moment sobre l'estat de tramitació del procediment administratiu.

La resolució s'ha de notificar a la persona o empresa sol·licitant i s'ha de comunicar a l'òrgan ambiental del consell comarcal, si és aquest l'òrgan que ha formulat la proposta de resolució, i als òrgans del departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de medi ambient que han emès informes preceptius.

Als efectes de la seva publicitat, la resolució s'ha d'incorporar a una base de dades de llicències ambientals d'activitats accessible telemàticament.

6.3.9 Principi de simultaneïtat

Un dels principis que inspira aquesta Llei és el de simultaneïtat, d'aquesta manera l'article 42.9 reitera que la llicència ambiental es pot tramitar simultàniament i, si s'escau, atorgar conjuntament amb la resta de llicències sectorials de competència municipal.

6.3.10 Control inicial de les activitats subjectes a llicències urbanístiques

Les activitats estan sotmeses a un control ambiental inicial previ a la posada en funcionament i a controls ambientals periòdics posteriors, per garantir-ne l'adequació permanent a les determinacions ambientals legals i a les fixades específicament en l'autorització o llicència ambiental.

Aquest règim de control inicial i la modalitat, els terminis i els continguts dels controls periòdics a què se sotmet l'exercici de l'activitat han de venir determinats de manera específica en la llicència ambiental.

6.3.11 Actuacions de control ambiental inicial de les activitats subjectes a llicència ambiental

En el transcurs del període de posada en marxa de les instal·lacions a l'inici de l'activitat, s'ha d'efectuar el control inicial que té per objecte verificar:

- a) L'adequació de l'activitat i de les instal·lacions al projecte autoritzat mitjançant una certificació del tècnic director o tècnica directora de l'execució.
- b) La conformitat del compliment de les condicions de la llicència ambiental, mitjançant l'acta de control d'una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental, llevat que, per a les activitats dels annexos II i IV, l'ajuntament encomani els controls inicials als serveis tècnics municipals.
- c) La documentació referida a assegurances obligatòries segons la legislació sectorial o la relativa a responsabilitat ambiental, si escau.

Per iniciar aquest període de posada en marxa, l'entitat col·laboradora de l'Administració ambiental encarregada del control inicial, o, si escau, el personal tècnic municipal, ha de comunicar a l'òrgan ambiental competent la data d'inici de l'actuació de control acordada amb la persona titular de l'activitat, i també les actuacions que cal dur a terme durant el procediment de posada en marxa de l'activitat. Aquesta comunicació s'ha d'efectuar als efectes que l'Administració competent i en el seu cas les persones que puguin estar interessades, tinguin coneixement d'aquest procés.

La LPCA determina que aquest període de funcionament en proves ha d'ésser l'adequat i proporcional a les característiques de l'establiment, sense especificar actuacions en relació amb aquesta previsió. Sens dubte la disparitat d'activitats i en molts casos les dificultats de posar en funcionament una activitat complexa, fins arribar al moment en què aquesta activitat està en un règim de funcionament regular que permeti la realització de les proves, analítiques i control específics de determinades emissions, pot comportar períodes llargs funcionament.

Finalitzat el període comunicat de posada en marxa, si no s'ha pogut realitzar el control inicial de l'activitat o ha tingut un resultat desfavorable, el funcionament de l'activitat ha

de cessar. En aquests supòsits la LPCA preveu que es poden establir nous períodes de posada en marxa sempre que no hagi transcorregut el termini de caducitat de la llicència ambiental. A aquests efectes caldrà una nova comunicació a l'ajuntament de les condicions del control inicial.

L'acta de control ambiental inicial verifica el compliment de les condicions de la llicència ambiental. L'acta de control s'ha de presentar a l'ajuntament competent en el termini màxim d'un mes a comptar del finiment del control, habilita per a l'exercici de l'activitat i comporta la inscripció d'ofici en els registres ambientals corresponents.

Amb l'emissió de l'acta de control inicial per part de l'entitat col·laboradora de l'Administració ambiental que ha efectuat aquest control, s'habilita la persona titular de l'activitat per a l'exercici de l'activitat. En el cas que l'entitat col·laboradora no pugui emetre l'acta de control favorable, ha d'emetre un informe per justificar els incompliments detectats i no corregits, d'acord amb les disposicions que es determinin per reglament. Si en aquest procés de la posada en funcionament de l'activitat, es detectés que aquest procés pot comportar una afecció ambiental per al medi o per a les persones, l'entitat col·laboradora de l'Administració ambiental ho ha de comunicar a l'ajuntament competent perquè s'adoptin les mesures provisionals que calguin i si és necessari la suspensió del control.

6.3.12 Control ambiental periòdic

Els controls periòdics determinats en la LPCA tenen per objecte garantir l'adequació permanent de les activitats als requeriments legals aplicables i, específicament, als requeriments fixats en la llicència ambiental, amb la incorporació de les modificacions no substancials. A diferència de la LIIAA, aquests controls són exclusivament sobre les matèries ambientals.

Els controls periòdics es poden dur a terme per mitjà d'alguna de les modalitats següents:

- a) Control extern: l'executa un ens col·laborador de l'Administració ambiental o l'ajuntament, els quals han de comprovar l'adequació de les activitats al projecte autoritzat i dur a terme les actuacions de presa de mostres, anàlisi i mesurament de les emissions i altres proves necessàries.
- b) Control intern: l'executa la persona titular de l'activitat mitjançant l'establiment d'un sistema d'autocontrols.
- c) Mixta: si el sistema d'autocontrols és parcial, s'ha de completar amb un control extern dut a terme per una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental.

Les llicències ambientals han d'establir el règim dels controls periòdics, i en el seu cas la modalitat del control. Així mateix, els terminis dels controls periòdics s'han d'establir tenint en compte els terminis determinats en altres declaracions o controls sectorials preceptius. Si no hi ha un termini fixat per la llicència, s'estableixen, amb caràcter indicatiu, el termini de sis anys.

Aquests controls del compliment de les condicions de llicència ambiental es duu a terme mitjançant una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental, llevat que l'ajuntament encomani els controls periòdics als serveis tècnics municipals, d'acord amb les ordenances municipals. La LPCA preveu que les ordenances municipals poden establir que sigui innecessari efectuar controls periòdics de determinades tipologies d'activitats.

Així mateix, es preveu que les activitats inscrites en el registre del sistema d'ecogestió i ecoauditoria de la Unió Europea (EMAS) resten exempts de control periòdic, llevat dels controls específics de determinades emissions en els quals s'hagin establert terminis particulars. La informació necessària respecte al compliment de la llicència ambiental s'ha d'aportar juntament amb l'actualització de la renovació de l'acreditació del sistema de gestió ambiental, segons el model que es determini per reglament. Aquesta informació s'ha de presentar al departament de la Generalitat competent en matèria de medi ambient, per tal de poder renovar l'acreditació EMAS, i una còpia s'ha de presentar a l'ajuntament corresponent.

Són objecte de control ambiental les determinacions fixades en la llicència ambiental i, específicament, les següents:

- a) Les emissions.
- b) La producció i la gestió de residus.
- c) Les instal·lacions, les tècniques i la gestió dels sistemes de depuració i sanejament.
- d) Les mesures i les tècniques d'estalvi energètic, d'aigua i de matèries primeres que s'han pres en consideració.
- e) El funcionament dels sistemes d'autocontrol d'emissions i d'immissions, si escau. Els contaminants mesurats en continu i que estan connectats, per a llur seguiment, amb l'òrgan del departament competent en matèria de medi ambient resten exempts de controls.
- f) Les immissions, si escau, en els termes que figurin en la llicència ambiental.
- g) La vigència de la garantia i de la pòlissa d'assegurança de la responsabilitat civil, en les condicions fixades en la llicència ambiental.

Si una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental duu a terme el control periòdic de les activitats de l'annex II, s'ha de presentar el resultat d'aquest control a l'ajuntament corresponent.

6.3.13 Revisions de les llicències ambientals

La llicència ambiental de les activitats de l'Annex II, a diferència de la LIIAA, no estan subjectes a una revisió periòdica determinada per la LPCA, i únicament està sotmesa a

les revisions periòdiques que determini la legislació sectorial en matèria d'aigua, aire o residus.

D'altra banda, de conformitat amb la LPCA es poden revisar anticipadament les llicències ambientals i modificar-les en els supòsits següents:

- a) Si la contaminació produïda per l'activitat fa convenient revisar els valors límit d'emissió fixats en l'autorització o la llicència, o incloure'n de nous.
- b) Si hi ha una variació important del medi receptor respecte de les condicions que presentava en el moment que es va atorgar l'autorització o la llicència.
- c) Si l'aparició de modificacions importants en les millors tècniques disponibles, validades per la Unió Europea, fa possible reduir significativament les emissions sense imposar costos excessius.
- d) Si la seguretat de funcionament de l'activitat fa necessari utilitzar altres tècniques.
- e) Si així ho exigeix la normativa ambiental aplicable.

La revisió de la llicència ambiental, de conformitat amb els terminis i amb els continguts que determini la legislació sectorial específica, s'inicia d'ofici o a instància de part, si així ho disposa la norma sectorial ambiental que estableix aquesta revisió.

La sol·licitud de revisió de la llicència ambiental s'ha de presentar sis mesos abans de la data de caducitat dels permisos regulats per la legislació sectorial que afecti l'activitat. Aquesta sol·licitud ha d'anar acompanyada d'una avaluació ambiental, total o parcial, de l'activitat, amb el contingut determinat per reglament, verificada per una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental degudament acreditada, que es pot substituir per la darrera acta de control ambiental periòdic en la part que correspongui, sempre que s'hagi dut a terme amb una antelació màxima de sis mesos a comptar de la data de presentació de la sol·licitud de revisió.

El procediment de revisió anticipada s'inicia d'ofici amb una resolució motivada de les causes de la revisió, amb l'audiència a la persona o l'empresa titulars de l'activitat.

El procediment de revisió periòdic de la llicència ambiental s'ha de desenvolupar per reglament i ha de respectar el principi de simplificació administrativa. El procediment s'ha de resoldre en el termini de quatre mesos.

En la resolució dels procediments de revisió es poden modificar els valors límit d'emissió i la resta de condicions específiques de la llicència ambiental, i afegir-n'hi de noves, sense que això generi cap dret a indemnitzar la persona titular de l'activitat.

7. RÈGIM DE COMUNICACIÓ PRÈVIA A L'EXERCICI DE L'ACTIVITAT

El Títol IV regula el règim de comunicació, de competència municipal de les activitats de l'Annex III amb moderada o baixa incidència ambiental. La prevenció ambiental en el cas del règim de comunicació es duu a terme mitjançant l'acta de verificació tècnica del compliment de les normes ambientals. No hi ha la possibilitat que existia en la Llei 3/1988 IIAA de sotmetre aquestes activitats a un règim de llicència d'obertura d'establiments.

En aquest règim queda reforçat el compliment dels requeriments ambientals i l'obertura de l'activitat sota la responsabilitat de les persones o empresa titular i del personal tècnic responsables de l'obertura de l'establiment.

A diferència de la Llei 3/1998, en què l'activitat es podrà obrir, o posar en funcionament, un cop transcorregut un mes des de la presentació de l'acte favorable de la posada en marxa de l'activitat, si l'ajuntament no manifestava el contrari, amb la LPCA amb la presentació de la comunicació i la resta de la documentació, i sense esperar un termini de reacció per part de l'ajuntament, la persona titular de l'activitat està habilitada per iniciar l'activitat. Aquesta activitat s'inicia sota l'exclusiva responsabilitat de les persones titulars i tècniques que hagin lliurat les certificacions, els mesuraments, les anàlisis i les comprovacions als quals es refereixen els propers apartats. D'altra banda, en qualsevol moment es podrà exercir la reacció de l'Administració mitjançant les seves competències d'inspecció i control de les activitats.

D'aquesta manera, amb la comunicació presentada a l'ajuntament amb la documentació que estableix aquesta Llei i la que es determini, en tot cas, en el seu desplegament reglamentari, queda acreditat el compliment del règim d'intervenció ambiental d'aquestes activitats.

7.1. Formalització de la comunicació.

La persona o el titular de l'activitat haurà de formalitzar la comunicació un cop finalitzades les obres i instal·lacions necessàries. Aquestes obres i les seves instal·lacions hauran d'estar emparades per la corresponent llicència urbanística o, en el seu cas, per la comunicació prèvia d'obres no subjectes a llicència, així com per la resta de llicències sectorials necessàries per a l'exercici de l'activitat (prevenció d'incendis, etc.)

En els supòsits en què es vol utilitzar per a un ús concret edificacions existents construïdes sense ús específic, cal un informe previ favorable de compatibilitat urbanística de l'ajuntament, en els termes que regula l'article 60. Si aquest informe no s'ha lliurat en el termini de vint dies es pot procedir a executar-lo.

La comunicació ha d'anar acompanyada de la documentació següent:

- La descripció de l'activitat mitjançant un projecte bàsic amb memòria ambiental, excepte en els supòsits en què per reglament es determini que només cal una memòria ambiental.
- La certificació lliurada pel personal tècnic competent que, en el seu cas, ha de ser el director o directora de l'execució del projecte que acrediti que l'activitat i llurs

instal·lacions s'ajusten a l'estudi ambiental i al projecte o documentació tècnica presentada i es compleixen tots els requisits ambientals.

Reglamentàriament, es determinaran els supòsits específics en què cal acompanyar a la comunicació una certificació lliurada per una entitat col·laboradora de l'Administració ambiental o pels serveis tècnics municipals. Per aquesta determinació es tindrà en consideració la necessitat de comprovacions d'emissions de l'activitat a l'atmosfera, com sorolls, vibracions, contaminació lluminosa i d'altres, a l'aigua o la caracterització de determinats residus.

Les certificacions ambientals favorables de l'activitat, acrediten que es compleixen els requeriments, les emissions i les condicions tècniques determinades per la normativa ambiental, i per tant es pot iniciar l'activitat. La LPCA explicita que si les certificacions previstes a l'article 52.4 no són favorables no es pot presentar la comunicació a l'Administració ni exercir l'activitat. Certament no es pot impedir la presentació de qualsevol documentació de conformitat amb la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, però la seva presentació no permetria el seu exercici.

Aquesta activitat es pot exercir sens perjudici que s'hagi de disposar prèviament dels títols administratius habilitats o d'altres controls inicials que, d'acord amb normativa sectorial no ambiental, siguin preceptius.

El règim de comunicació no pot atorgar a la persona o empresa titular de l'activitat, facultats sobre el domini públic, el servei públic, o els béns col·lectius, que disposen d'una legislació específica. Específicament en el supòsit que l'activitat inclogui abocament d'aigües residuals a la llera pública o al mar, aquests abocaments queden sotmesos al règim d'autorització específic d'abocaments.

En el supòsit en què l'activitat projectada estigui situada en un espai natural protegit, tal com preveu l'article 33, aquesta sol·licitud estarà sotmesa al procés de consulta prèvia respecte a la necessitat d'avaluació d'impacte ambiental.

7.2. El control de les activitats en el règim de comunicació

La LPCA determina que les activitats incloses en l'Annex III que estan sotmeses al règim de comunicació ambiental, atenent la necessitat de comprovar emissions de l'activitat a l'atmosfera, com ara sorolls, vibracions, lluminositat i d'altres, i a l'aigua, o la caracterització de determinats residus, es poden sotmetre al règim d'autocontrols periòdics. El resultat d'aquests autocontrols es verifica de conformitat amb el que estableixen les ordenances municipals.

8. ALTRES RÈGIMS D'INTERVENCIÓ D'ACTIVITATS

8.1. Règim de comunicació d'activitats mòbils de caràcter temporal

Un dels nous procediments específics que aporta la LPCA, és el referent a les activitats mòbils i de caràcter temporal de l'Annex II, que estan associades a obres d'infraestructures públiques o privades, o a activitats de tractament de residus o similars, però que tenen la consideració d'activitat independent a la principal, i que per les seves característiques no estan associades a un emplaçament fix, ni tenen la condició d'activitats estables temporalment.

Aquestes activitats que no disposaven d'un procediment apropiat a les seves condicions específiques, queden sotmeses a un règim de comunicació previst en l'article 54 de la LPCA, però amb el procediment i les garanties que es determinaran específicament en el reglament que desenvolupi aquesta Llei per tal de garantir els límits de la seva adequació ambiental.

8.2. Règim d'intervenció ambiental de les activitats adreçades a la investigació, el desenvolupament i l'experimentació de nous productes i processos

Un altre dels nous procediments definits en l'article 55 de la LPCA, no previstos en la legislació anterior, és el referent a la pràctica de les actuacions adreçades a la investigació, el desenvolupament i l'experimentació de nous productes i processos, que no estan subjectes a llicència i autorització ambiental. Aquestes actuacions s'hauran de comunicar al Departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de medi ambient, als efectes de determinar en quines condicions, requeriments i controls ambientals seran necessaris per poder-les realitzar garantint els límits de la seva incidència ambiental.

8.3. Règim d'intervenció ambiental en espectacles públics i activitats recreatives i d'altres activitats de competència municipal sectorial

L'article 56 del Títol IV de la LPCA desenvolupa el règim de les activitats que ja estan subjectes a un règim de llicència o comunicació de conformitat amb la legislació d'espectacles públics i activitats recreatives, i que, amb caràcter general, amb aquesta Llei no estan sotmeses al règim de llicència ni al règim de comunicació ambiental.

Tampoc no estan subjectes al règim de llicència o comunicació ambiental les activitats d'espectacles públics i activitats recreatives que estan exemptes de llicència municipal de conformitat amb l'article 29.7 de la Llei 11/2009, del 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives.

De conformitat amb la LPCA la intervenció ambiental d'aquestes activitats s'integra en el procediment d'atorgament de les llicències sectorials d'espectacles públics i activitats

recreatives mitjançant un informe ambiental de l'òrgan tècnic municipal o comarcal o, si aquestes activitats estan subjectes al règim de comunicació, mitjançant les condicions establertes per al règim de comunicació. L'informe ambiental de l'ajuntament o del consell comarcal ha de contenir les determinacions establertes per l'article 49, i també el control ambiental inicial i, si escau, els controls ambientals periòdics de l'activitat.

Únicament les activitats que específicament es determinen en l'annex IV de la LPCA que en la normativa administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives no estan subjectes a un règim de llicència, als efectes de la LPCA estan subjectes al règim de llicència ambiental regulat en el Títol III. Aquestes activitats són fonamentalment determinades activitats recreatives musicals i instal·lacions esportives de pública concurrència.

Tot i que en situacions molt específiques, les activitats incloses en la legislació d'espectacles públics i activitats recreatives que se situïn en un espai natural protegit estan sotmeses al procés de consulta prèvia respecte a la necessitat d'avaluació d'impacte ambiental, tal com preveu l'article 33.1 de la LPCA.

D'altra banda, les activitats regulades per la legislació d'espectacles públics i activitats recreatives que estan incloses en altres activitats o establiments que figuren en altres annexos de la LPCA, o que en formen part, resten sotmeses al règim d'intervenció ambiental determinat per l'article 54.

La LPCA pretén una intervenció ambiental més transversal en relació amb d'altres intervencions administratives sectorials, i així preveu que d'altres activitats de l'Annex II es poden incorporar, si així es determina reglamentàriament, al règim establert per aquest article, sempre que estiguin subjectes a la concessió d'una llicència sectorial similar a la de la legislació en matèria d'espectacles públics i activitats recreatives, que permeti incorporar la intervenció ambiental. Aquesta intervenció està condicionada a un desenvolupament reglamentari que ha de donar homogeneïtat i seguretat jurídica a les empreses, als tècnics i als particulars dels diferents procediments d'intervenció.

8.4. Règim d'intervenció ambiental en projectes d'equipaments i serveis de titularitat municipal

La LPCA, en l'article 56, supera la discussió jurídica que s'ocasionava pel fet que molts ajuntaments subjectessin a una llicència ambiental les seves actuacions d'equipaments i serveis públics de titularitat municipal incloses en l'Annex II, en tant que d'altres municipis únicament subjectessin aquests projectes a l'aprovació del projecte municipal. Amb la nova legislació aquestes activitats no estan sotmeses al règim de llicència ambiental. L'avaluació ambiental de l'equipament o activitat s'efectuarà l'òrgan tècnic municipal o comarcal de manera integrada en la tramitació del projecte corresponent.

En la resolució d'aprovació del projecte de l'equipament o activitat s'hi han d'incorporar les determinacions fixades en l'avaluació ambiental d'aquest projecte. Les ordenances municipals reguladores del procediment d'aprovació del projecte hauran de figurar com a tràmit d'informació pública, i, en el seu cas, l'ajuntament pot incorporar un tràmit d'informació veïnal.

9. DISPOSICIONS COMUNES ALS RÈGIMS D'AUTORITZACIÓ, DE LICÈNCIA I DE COMUNICACIÓ AMBIENTAL

El Títol VII de la LPCA, regula diferents disposicions comunes referents al conjunt d'activitats regulades en aquesta Llei.

9.1. Modificació substancial i no substancial

Com ja hem avançat, la LPCA supera la simplificació de la LIAA en canvis substancials i no substancials, i la complexitat procedimental d'aquests darrers, en la línia de la Directiva IPPC i de la Llei estatal 16/2002.

La definició que de *modificació substancial* fa l'article 4 g) de la LPCA és la següent:

“Qualsevol modificació duta a terme en una activitat que, en aplicació dels criteris que estableix l'article 59, i també dels paràmetres determinats per via reglamentària, comporti repercussions perjudicials o importants per a les persones o per al medi ambient”.

I la mateixa definició precisa a més que, en tot cas:

“Són modificacions substancials les modificacions o ampliacions que impliquen un canvi del codi en el qual ha estat classificada l'activitat, tant si aquest canvi es produeix amb relació al mateix annex com als que duu a terme amb relació a un annex diferent”.

Ara bé, la definició de *modificació no substancial* de l'apartat h) del mateix article 4 de la LPCA distingeix entre:

1. “La modificació de les característiques o del funcionament d'una activitat que, en aplicació dels criteris que estableix l'article 59, tot i que tingui conseqüències previsible per a les persones o per al medi, no pot ésser qualificada de substancial.
2. La modificació de les característiques o del funcionament d'una activitat que no té conseqüències ni per a les persones ni per al medi ambient.”

Sens perjudici del seu desplegament reglamentari els criteris o paràmetres de distinció, entre modificació substancial i no substancial, que estableix l'article 59.2 de la LPCA són els següents:

- a) La dimensió de l'activitat o les activitats afectades.
- b) La producció.
- c) Els recursos naturals emprats i, concretament, el consum d'aigua i energia.

- d) El volum, el pes i el tipus dels residus generats.
- e) La qualitat i la capacitat regenerativa dels recursos naturals de les àrees geogràfiques que poden resultar afectades o les limitacions derivades de la declaració de zones de protecció especial per a la capacitat i la vulnerabilitat del medi.
- f) El grau de contaminació produïda.
- g) La incorporació de substàncies perilloses o el fet d'augmentar-ne l'ús.
- h) L'acumulació de modificacions no substancials.

Òbviament, les modificacions substancials estan subjectes a autorització o llicència ambiental. L'avaluació necessària per a l'autorització o llicència pot ser parcial o total, segons si la modificació afecta una de les instal·lacions que integren l'activitat, n'afecta diverses o bé totes. Tanmateix, la modificació substancial només pot ser parcial si permet una avaluació ambiental diferenciada del conjunt de l'activitat.

Quant al procediment de les modificacions no substancials, amb efectes sobre les persones o el medi de l'article 4 h) 1), la persona o l'empresa titulars ho han de comunicar a l'òrgan ambiental competent, o bé a la Ponència Ambiental si es tracta d'activitats dels annexos I.3 i IV, amb la justificació corresponent i en aplicació dels paràmetres de l'article 59.2 i del seu desplegament reglamentari. La modificació es podrà dur terme si l'òrgan ambiental confirma el caràcter no substancial de la modificació o bé si, en el termini d'un mes, no manifesta el contrari amb la notificació deguda de la seva resolució al respecte.

Les modificacions no substancials sense conseqüències per a les persones ni per al medi es poden realitzar sense cap mena d'intervenció administrativa ambiental i, senzillament, han de figurar en les actes de control periòdic.

Finalment, de les modificacions en els activitats sotmeses a règim de comunicació se n'ha d'informar a l'ajuntament, llevat que les modificacions comportin un canvi d'annex, supòsit en el qual la modificació es considera substancial i haurà de ser objecte de la prèvia sol·licitud i atorgament de la corresponent llicència ambiental municipal o, si fos el cas, d'autorització ambiental.

9.2. Caducitat de l'autorització i la llicència ambientals

L'article 61 de la LPCA incorpora, com a novetat en relació amb la legislació anterior, la caducitat de les autoritzacions i les llicències ambientals quan l'activitat no se sotmet al control ambiental inicial, de la posada en marxa de l'activitat, en els supòsits següents:

- a) dins el termini establert per l'autorització o llicència ambiental;
- b) o bé, si l'autorització o la llicència ambientals no estableixen termini, transcorregut quatre anys des de la data del seu atorgament.

La persona o l'empresa titular tindrà el dret a obtenir una pròrroga del termini de control ambiental inicial i posada en funcionament d'una autorització o llicència ambiental, als efectes d'evitar-ne la caducitat, justificant dels motius i la necessitat d'aquesta pròrroga. Si caducada l'autorització o la llicència ambiental, l'òrgan ambiental competent ho ha de declarar i ha d'acordar l'arxiu de les actuacions amb l'audiència prèvia a la persona o empresa titular.

9.3. Transferibilitat de les autoritzacions i les llicències

La transferibilitat de la titularitat de la autorització o de la llicència ambientals està regulada en l'article 64 de la LPCA. Aquest procediment es limita a una comunicació adreçada a l'òrgan ambiental competent, en què s'acrediti la subrogació del nou titular en els drets i els deures derivats de l'autorització o llicència ambiental. El canvi de titularitat de les activitats incloses en l'Annex III ha d'ésser comunicat a l'ajuntament respectiu.

Un cop produïda la transmissió, les responsabilitats i les obligacions de l'antic titular són assumides pel nou titular. Si es produeix la transmissió sense efectuar la comunicació corresponent, l'antic i el nou titular queden subjectes de manera solidària a totes les responsabilitats i les obligacions derivades de l'autorització ambiental, de la llicència ambiental o de la comunicació.

9.4. Clausura d'activitats

Una novetat de l'article 65 de la LPCA, en relació amb la LIIAA, és la regulació de les facultats de l'òrgan competent per atorgar les activitats per poder clausurar les activitats que s'exerceixen sense disposar de l'autorització, la llicència ambiental o la comunicació exigibles en aplicació d'aquesta Llei. La instrucció del procediment administratiu de clausura d'una activitat previst en aquest article és independent de la instrucció de l'expedient sancionador que correspongui.

Un cop iniciat el procediment establert per l'article 65.1 de la LPCA, si es constata que, d'una manera imminent, hi ha afecció o risc d'afecció per al medi i per a les persones, l'òrgan competent pot acordar de suspendre provisionalment l'activitat d'una manera immediata, tenint en compte que s'ha de confirmar o aixecar aquesta mesura cautelara un cop escoltada la persona titular de l'activitat.

9.5. Cessament d'activitats

També és una novetat de la LPCA la regulació del cessament definitiu o temporal de les activitats incloses en els annexos I, II i III. Aquest cessament s'ha de comunicar a l'òrgan ambiental competent, llevat que el cessament estigui regulat per la legislació sectorial.

En aquesta comunicació, la persona titular de l'activitat ha d'acreditar que ha pres les mesures necessàries per evitar qualsevol risc de contaminació i que la incidència ambiental en el lloc on es portava a terme l'activitat ha quedat reduïda al mínim. Aquesta obligació està directament relacionada amb la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat ambiental, així com amb el Reial decret 9/2005, de 23 de gener, d'activitats potencialment contaminants del sòl.

9.6. Especificitats de les explotacions ramaderes

Finalment, el Títol VII regula les especificitats de les explotacions ramaderes incloses en els annexos I, II i III de la LPCA. Aquestes activitats resten subjectes a un conjunt d'es-

pecificitats en els procediments d'autoritzacions, llicències o comunicacions ambientals derivats del Decret 136/2009, d'1 de setembre, d'aprovació del Programa d'actuació aplicable a zones vulnerables en relació amb la contaminació de nitrats i de gestió de les dejeccions ramaderes.

Les activitats ramaderes dels annexos I i II estaran subjectes als requeriments específics següents:

- a) Les sol·licituds de llicències i autoritzacions ambientals han d'aportar el Pla de gestió de les dejeccions ramaderes de l'explotació, el qual s'ha de trametre al departament competent en matèria d'agricultura i ramaderia perquè emeti un informe preceptiu i vinculant sobre la gestió de les dejeccions ramaderes prèviament a la concessió de l'autorització o la llicència ambientals. Per elaborar aquest informe es té en compte el programa d'actuació corresponent al Decret 136/2009, de l'1 de setembre.
- b) Les prescripcions sobre la gestió i el control de les dejeccions ramaderes i dels residus que s'estableixin en l'autorització o la llicència ambiental s'han d'adequar a les particularitats que resulten de les modalitats pràctiques de la gestió, de la capacitat de l'explotació, de l'espècie animal allotjada i de l'emplaçament, tot ponderant els costos i els avantatges de les mesures prescrites.
- c) Corresponen a l'òrgan del departament competent en matèria d'agricultura i ramaderia, en l'àmbit de les potestats de l'ordenació de la producció agrícola i ramadera, les funcions inspectora, de control ordinari i sancionadora de l'incompliment de les determinacions dels plans de gestió de les dejeccions ramaderes, sens perjudici de les funcions que corresponen a l'òrgan competent en matèria d'aigües.
- d) S'ha de determinar, per reglament, un procediment simplificat, a més del contingut del projecte i, si escau, de l'estudi d'impacte ambiental adaptat a les particularitats a les quals es refereixen les lletres a, b i c de l'article 67.1.

A aquests efectes per a les activitats de l'Annex I de la LPCA s'ha de tenir en consideració l'Annex II del Reial decret 509/2007, de 20 de abril, pel qual s'aprova el reglament per al desenvolupament i execució de la Llei 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació.

Per la seva part les activitats ramaderes de l'Annex III subjectes al règim de comunicació han de presentar, a més de la documentació establerta per l'article 52.3 de la LPCA, el Pla de dejeccions ramaderes, d'acord amb les prescripcions i a l'efecte que es determini per reglament.

10. RÈGIM SANCIONADOR

10.1. Inspecció

10.1.1 Notes prèvies

Primera. Sobre la inspecció integrada o general i la inspecció sectorial.

La Llei no fa referència al caràcter integrat o no de la inspecció.

Hi ha bones raons per considerar que la inspecció regulada en la Llei és de caràcter integrat:

- En primer lloc, pel fet que la Llei es justifica precisament per la necessitat d'una actuació ambiental sobre les activitats potencialment contaminants que tinguin en compte el medi ambient en el seu conjunt per tal d'evitar la transferència de la contaminació d'un medi a un altre medi. Així, totes les actuacions de prevenció i de control tenen caràcter integrat i, en conseqüència, també la inspecció hauria de ser integrada.
- En segon lloc, pel fet que la inspecció integrada és convenient com a eina de verificació, entre altres de les qüestions següents:
 - a) Si les accions de control dutes a terme per les entitats col·laboradores de l'Administració ambiental són correctes – control dels controladors –.
 - b) Si les modificacions no substancials dutes a terme sobre una determinada activitat poden suposar una modificació de caràcter substancial.
 - c) Si es donen les condicions legals fixades per resoldre la revisió anticipada de l'autorització.

Segona. Sobre les conseqüències de l'actuació inspectora integrada.

1a.- Pel que fa a les activitats de l'Annex I caldrà sempre un equip pluridisciplinari format per tècnics acreditats dels diferents sectors ambientals i amb la participació de totes les administracions competents (Generalitat i ajuntaments) que han de realitzar les actuacions corresponents als àmbits ambientals de les seves respectives competències. Així, les actuacions sobre sorolls, vibracions, olors, calor i abocaments al clavegueram hauran de ser dutes a terme per tècnics acreditats per l'ajuntament o, en el seu cas, pel consell comarcal.

2a.- Pel que fa a les activitats de l'Annex II en les quals s'hagi emès informe preceptiu i vinculant per l'Administració de la Generalitat sobre algun dels sectors ambientals, en l'acció inspectora acordada per l'ajuntament hi hauran de participar els tècnics corresponents designats i acreditats per l'Administració de la Generalitat.

3a.- L'actuació d'un equip d'inspectors fa necessària la designació d'un cap d'actuació que ostenti la representació i la direcció de la inspecció i redacti l'acta corresponent.

4a.- L'acta d'inspecció haurà de ser signada per tots els tècnics que hagin participat en les diferents actuacions sectorials i s'hauran d'expedir els exemplars necessaris per al titular de l'activitat i cadascuna de les administracions actuants.

Tercera. Sobre si és necessària una actuació d'inspecció per comprovar el compliment de les determinacions fixades en la Llei que han de complir les activitats autoritzades.

Cal distingir entre actuacions adreçades a verificar el compliment dels aspectes formals o documentals que imposa la Llei i les actuacions adreçades a verificar el compliment dels aspectes materials (nivells d'emissió, nivells d'abocament, gestió de residus, sorolls, vibracions, olors...) i considerar que per a la verificació de les determinacions purament formals que fixa la Llei no és necessària una acció inspectora en sentit estricte.

Així, l'acció inspectora regulada en la Llei quedaria reservada a les actuacions sobre els aspectes materials i, en aquest supòsit, únicament quan la inspecció tingui caràcter integrat, ja que la Llei (Art. 74.3) estableix el caràcter independent de les actuacions establertes per la legislació ambiental sectorial. I cal considerar doncs que les determinacions establertes en el règim d'inspecció de la Llei 20/2009 no afecten les establertes en la legislació ambiental sectorial.

10.1.2 Competències

L'acció inspectora de les activitats que regula la Llei és compartida entre l'Administració de la Generalitat i l'ajuntament "de conformitat amb les competències que té". –Art. 74–

Així, en resum:

A) Amb caràcter general, l'acció inspectora de les activitats de l'Annex I correspon a l'Administració de la Generalitat i les dels annexos II, III i IV a l'ajuntament.

B) En l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, la inspecció de les activitats de l'Annex I.1 i I.2 correspon al departament competent en matèria de medi ambient, i respecte a les de les activitats de l'Annex I.3 correspon al departament de la Generalitat que ha emès l'autorització substantiva, i el departament competent en medi ambient pot inspeccionar el compliment de les condicions fixades en la Declaració d'impacte ambiental. La Llei estableix que en tots els casos és preceptiva una inspecció "en finir les actuacions de restitució o restauració".

En l'actuació d'inspecció de les activitats de l'Annex I l'Ajuntament participa en els aspectes de la seva competència.

Per a les activitats de l'Annex II que resten sotmeses a Declaració d'impacte ambiental, l'acció inspectora correspon a l'ajuntament, i el departament de la Generalitat competent en matèria de medi ambient que pot inspeccionar el compliment de les condicions ambientals fixades en la Declaració d'impacte ambiental i el compliment de les actuacions de restitució o restauració.

El departament de la Generalitat competent en matèria de medi ambient participa en l'actuació d'inspecció d'aquelles activitats de l'Annex II sobre la llicència de les quals s'ha emès informe preceptiu d'algun sector ambiental.

10.1.3 Obligacions del titular de les activitats subjectes a inspecció

1.1 L'article 75.1 estableix:

A) L'obligació del titular de l'activitat de prestar l'assistència necessària al personal que dugui a terme l'actuació inspectora.

L'incompliment d'aquesta obligació es tipifica com a infracció de caràcter greu com segueix:

- Activitats de l'Annex I.1 (art. 80.2.g) "Impedir, endarrerir o obstruir l'activitat d'inspecció o de control".
- Activitats dels annexos I.2, II, III i IV (Art. 82.2.f) "Impedir, retardar o obstaculitzar els actes d'inspecció ordenats per les autoritats competents".

B) El personal que realitza la inspecció ha d'estar "degudament habilitat de l'Administració". Així:

- L'habilitació l'ha d'atorgar l'òrgan de l'Administració competent que té atribuïda aquesta facultat.
- L'atribució de la funció inspectora ha de recaure en personal al servei de l'Administració, i es pot fer amb caràcter general o bé, singularment, per a una actuació determinada.
D'acord amb el que disposa la Llei reguladora del procediment administratiu comú, la presumpció de veracitat de les actuacions practicades que es reflecteixen en l'acta d'inspecció requereix que l'habilitació recaigui sobre personal funcionari.

1.2 En l'apartat 3 d'aquest article 75 s'estableix que "Els resultats de les actuacions inspectores tenen valor probatori, sens perjudici d'altres proves que pugui aportar la persona interessada".

1.3 En l'apartat 2 del mateix article s'estableix que "en el cas que la persona titular de l'activitat no permeti l'accés a les seves instal·lacions, l'Administració ha d'adoptar les actuacions necessàries per entrar-hi".

1.4 Hem d'entendre que es poden aplicar les mesures d'execució forçosa de què disposa l'Administració atenent, però, al fet que en el cas que l'establiment on s'exerceix l'activitat a inspeccionar pugui ser considerat com a domicili (fins i tot) del titular, caldrà obtenir l'oportuna autorització judicial.

1.5 En qualsevol cas, el personal que realitza la inspecció ha de complir les normes de seguretat que regixen l'accés i la permanència en l'establiment.

10.1.4 Facultats del personal inspector

1. L'apartat primer de l'article 76 distingeix entre:

- a) personal que inspecciona
- b) personal tècnic que exerceix les tasques inspectores,

i estableix que "en l'exercici de llurs funcions són considerats agents de l'autoritat".

D'altra banda, en l'apartat c) de l'article s'estableix que aquest personal inspector és autoritzat a "fer-se acompanyar pel personal habilitat oficialment que estimi necessari per desenvolupar més bé la funció inspectora".

La magnitud i la complexitat d'algunes activitats requereix que l'acció inspectora es dugui a terme per un equip pluridisciplinar i experimentat en els diversos sectors mediambientals, i també en les tècniques i els processos que conformin l'activitat.

2. Per poder dur a terme amb garanties l'actuació d'inspecció, la Llei enumera una àmplia gamma de facultats que s'atorguen al personal inspector i que van des de la d'accés a l'establiment "en qualsevol moment i sense avisar prèviament", fins a practicar mesures, prendre mostres dels agents contaminants o requerir informació al titular de l'activitat i al personal de l'empresa.

La presa de mostres d'agents contaminants s'ha de dur a terme seguint la metòdica i els protocols de gestió que garanteixen l'adequat tractament per a les operacions de recollida, transport, conservació i analítica, per tal de garantir la fiabilitat dels resultats que s'han de traslladar oportunament al titular de l'activitat.

Els aparells emprats per a la presa de mostres o per a les mesures (d'emissions, radiacions...) han de disposar dels oportuns certificats de calibratge, que s'han de mostrar al titular de l'activitat i reflectir en l'acta d'inspecció.

3. L'acta d'inspecció, com a document que reflecteix totes les actuacions practicades i els seus resultats, així com, eventualment, les incidències que s'hagin produït, es regula en l'apartat 1 de l'article 76, que estableix:

- a) Que l'acta s'ha d'aixecar per exemplar triplicat. Un dels exemplars s'ha de lliurar al titular de l'activitat o el seu representant. Una còpia de l'acta s'ha de lliurar també als tècnics que representin altres administracions.
- b) Que l'acta s'ha d'emetre, sempre que sigui possible, davant la persona titular o representant de l'activitat.

L'acta s'ha d'emetre un cop finalitzada l'actuació d'inspecció i s'ha d'atorgar al titular de l'activitat o al seu representant la potestat de signar-la i de fer-hi constar tot allò que consideri oportú. En tot cas, en l'acta és convenient que s'hi reflecteixi l'acompliment d'aquest requisit.

És oportú recordar també que a l'acta s'hi han de reflectir, degudament identificats, els documents requerits, les mesures preses, les mostres obtingudes i les fotografies, vídeos o altres mostres gràfiques que s'hagin realitzat per a la millor comprensió i garantia de les actuacions practicades.

10.1.5 Deures del personal inspector

Els deures o obligacions que la Llei fixa per al personal inspector són:

- a) Han de mostrar llur condició mitjançant el document d'acreditació que els habilita per a la realització de la inspecció.
- b) Han de guardar secret sobre els assumptes que coneguin per raó de les actuacions d'inspecció.
- c) Han d'observar la deguda deferència i respecte al titular de l'empresa i al personal que hagi d'intervenir en les actuacions.
- d) Han de facilitar al titular de l'empresa o al seu representant la informació que necessiti per complir la normativa aplicable a l'activitat.

10.2. Infraccions

El règim sancionador establert per la LPCA distingeix tres tipus d'infraccions i sancions netament diferenciades:

- A) Tipus d'infraccions i sancions aplicables a les activitats relacionades en l'Annex I.1 (arts. 80 i 83.1).
- B) Tipus d'infraccions i sancions aplicables a les restants activitats (arts. 82 i 83.3).
- C) Tipus d'infraccions i sancions aplicables a les activitats sotmeses al sistema d'avaluació d'impacte ambiental (arts.81 i 83.2).

Les raons que poden justificar l'establiment d'aquests tres blocs diferenciats en el règim sancionador són bàsicament:

- La diferenciació entre les activitats de l'Annex I.1 i les restants activitats respon, d'una banda, a la voluntat de mantenir el model sancionador de la LIIAA i, de l'altra, a l'obligació legal de respectar el règim sancionador establert en la Llei 16/2002, de prevenció i control integrats de la contaminació, que té el caràcter de legislació bàsica de l'Estat.
- Es considera, en primer lloc, que el fet que les determinacions que conté la LPCA siguin de caràcter formal, ja que totes són procedimentals i documentals, reclama que el règim sancionador es limiti a tipificar les infraccions d'aquesta naturalesa i

no incorpori la tipificació d'infraccions de caràcter material o substantiu que són pròpies dels règims sancionadors establerts en la legislació sectorial en matèria de medi ambient (aire, aigua, residus, sorolls, responsabilitat per danys...). En segon lloc, es considera que la tipificació d'infraccions materials en el règim sancionador de la Llei 16/2002, que ha incorporat la LPCA, complica el procediment sancionador.

10.2.1 Tipificació de les infraccions amb relació a les activitats de l'Annex I.1 (art. 80 de la LPCA)

Trets significatius que destaquem:

- a) Les infraccions es tipifiquen en els tres grups clàssics: molt greus, greus i lleus.
- b) Per a alguns tipus d'infraccions la qualificació de molt greu, greu o lleu depèn del fet que s'hagi produït un dany o deteriorament per al medi ambient o s'hagi posat en perill greu la seguretat o la salut de les persones (vegeu les correlacions entre: l'Art.80.1.a i 80.2.a;80.1.b i 80.2.b;80.1.d i 80.3.a)

Cal fer notar que davant el mateix fet infractor es dona un tracte diferent al medi ambient i a les persones. Així, respecte al medi ambient es valora que "s'hagi produït un dany o deteriorament greu" mentre que en relació amb la salut o seguretat de les persones es valora que "s'hagi posat en perill".

Considerem que posar en perill greu el medi ambient, és a dir, la qualitat de l'aigua, de l'aire, del sòl, de la flora i la fauna, mereix la qualificació d'infracció molt greu i així resulta de la tipificació d'infraccions de la legislació sectorial en matèria de medi ambient.

- c) La incorporació d'una infracció, la tipificada en els apartats 1.d i 3.a, per garantir el compliment del que es disposa en la DF cinquena de la Llei 16/2002 "l'obligació de sotmetre a notificació i registre" per part de les CA" d'activitats diferents a les de l'Annex I", això suposa com a mínim desvirtuar el títol de l'article que es refereix a les activitats de l'Annex I.1.

Advertir que en l'apartat 4 de l'article 82 es fa expressa referència a aquesta infracció dient que a les activitats sotmeses a notificació i registre establerta en la DF cinquena de la Llei 16/2002 "se'ls aplica la tipificació d'infraccions i les sancions establertes en l'esmentada Llei"

Remarquem que l'habilitació que es fa al Govern de l'Estat en la citada DF cinquena va molt més enllà que la de "sotmetre determinades categories d'activitats diferents de les esmentades en l'Annex I a notificació i registre per part de la comunitat autònoma, ja que també s'habilita al Govern de l'Estat a "determinar igualment els requisits als quals s'hauria d'ajustar el funcionament de les esmentades activitats i si es produeixen incompliments per part dels titulars s'aplicarà el règim sancionador establert per aquesta Llei". Això suposa en la pràctica una habilitació al Govern per establir, sense cap limitació, una categoria especial d'activitats, que no figuren en l'Annex I de la Llei 16/2002, a les quals

s'aplica una normativa ambiental singular que afecta no solament la Llei 16/2002 i la LPCA sinó tota la legislació sectorial en matèria de medi ambient.

L'instrument legislatiu que haurà d'emprar el Govern ha de ser doncs el d'un Reial decret legislatiu i amb caràcter de legislació bàsica de l'Estat, ja que un simple decret no pot modificar determinacions establertes en una llei.

- d) La incorporació de la infracció "incomplir les obligacions derivades de les mesures provisionals que estableix aquesta Llei, en l' article 80 quan l'article 84 no es limita a les activitats de l'Annex I.1 ens duria a interpretar que la sanció únicament és aplicable a les activitats de l'Annex I.1 i, per tant, que l' incompliment de les mesures provisionals aplicables a activitats dels Annexos restants de la Llei no poden ésser sancionades a la seva empara.
- e) En la tipificació concorren infraccions formals, és a dir, que es refereixen a procediments o documentació (l'exercici de l'activitat sense autorització, no sotmetre l'activitat als controls periòdics, falsejar els certificats tècnics....) amb infraccions substantives o materials (incomplir les condicions establertes en l'autorització, no adoptar les mesures provisionals de correcció, seguretat o control...) que són pròpies de la legislació sectorial, i que originaran la concurrència de sancions.
- f) L'apreciació de dany al medi ambient com a requisit per a la qualificació de la sanció, amb la conseqüència d'agreujament de la infracció, comporta la concurrència de l'obligació de reparar i restaurar que imposa la legislació ambiental i, molt singularment, la reguladora de la responsabilitat mediambiental tal com s'assenyala en l'apartat 5 de l'article 83 de la LPCA.
- g) La redacció de l'apartat 1.a, que és traducció literal de la que conté l'apartat 2.a de la Llei estatal 16/2002 que diu: "sempre que s'hagi produït un dany o deteriorament greu per al medi ambient" indueix a confusió ja que d'una banda hauria de dir del medi ambient, i d'altra banda resulta difícil que es pugui produir un deteriorament greu del medi ambient que no es pugui qualificar de dany.

10.2.2 Tipificació de les infraccions en relació amb les activitats dels annexos I.2, II, III i IV (art. 82 de la LPCA)

Trets significatius que destaquem:

- a) Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus.
- b) La pràctica totalitat de les infraccions tipificades són de caràcter formal, llevat de la que s'estableix en l'apartat 2.i) "incomplir les determinacions de l'autorització o la llicència ambientals no establertes per la legislació sectorial ambiental". El darrer incís d'aquest apartat evita la concurrència d'infraccions materials i, per tant, de règim sancionadors ambientals, per a totes les activitats regulades en aquest article.

Aquesta afirmació taxativa pot ésser discutida en el cas d'activitats existents abans de l'entrada en aplicació de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la IIAA i que no s'han adequat a la mateixa, en base al fet que poden estar incurses en infraccions de caràcter formal tipificades en la legislació sectorial (per exemple: l'autorització d'abocaments d'aigües residuals)

10.2.3 Tipificació de les infraccions amb relació a l'avaluació d'impacte ambiental de les activitats dels annexos I i II (art. 81 de la LPCA)

Trets significatius que destaquem:

- a) Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus tot i que, com a lleus, es qualifiquen únicament les infraccions genèriques o de clàusula residual.
- b) Es preveu la potestat de suspendre l'execució del projecte d'activitat o d'adoptar altres mesures de caràcter provisional un cop iniciat l'expedient sancionador.
- c) Com a molt greu únicament es tipifica el fet d'iniciar l'execució del projecte d'activitat sense haver obtingut prèviament la declaració d'impacte ambiental. Per a les activitats de l'Annex II que s'hagin de sotmetre a l'avaluació d'impacte ambiental s'inclou també com a infracció el fet de no sotmetre's a l'avaluació d'impacte ambiental el que representa un avançament temporal del fet de cometre la infracció.
- d) Com a greu es tipifiquen les infraccions següents:
 - Ocultar, falsejar o manipular dades d'una manera maliciosa en el procediment d'avaluació d'impacte ambiental.
 - Incomplir les ordres de suspendre l'execució del projecte.
 - Cal posar de relleu el fet que per a la tipificació de les infraccions es té en compte únicament l'impacte ambiental que genera l'execució del projecte (construcció, instal·lació). Així, d'una banda, es completa l'acció preventiva de tal manera que en les activitats sotmeses a avaluació d'impacte ambiental es pot cometre infracció sancionable en la fase d'execució del projecte la qual cosa no es preveu en la tipificació referida al règim d'autorització i llicència i de l'altra no es tipifica cap infracció en la fase d'exercici de l'activitat que és la que es preveu en el règim d'autorització i llicència.

10.3. Responsabilitat solidària

Cometre una infracció de les tipificades en aquesta Llei comporta l'atribució de responsabilitat al seu autor o autors i a les altres persones que hagin intervingut en la comissió de la infracció amb un títol diferent del d'autor.

La Llei preveu únicament de manera expressa el supòsit d'intervenció de diverses persones en el fet de cometre la infracció i que no es pot determinar el seu grau de participació. En aquest cas s'estableix l'aplicació del règim de responsabilitat solidària. S'ha d'entendre que quan es pugui determinar el grau de participació de cada persona el règim aplicable és el de responsabilitat mancomunada.

Atesa la naturalesa de les infraccions tipificades en la Llei resulta que el supòsit de concurrència de diferents autors (persones) en el fet de cometre la infracció serà molt poc freqüent, ja que totes les infraccions de caràcter procedimental o documental (exercir l'activitat sense autorització o llicència, no sotmetre l'activitat als controls preceptius, no dur a terme la revisió periòdica de l'autorització o la llicència...) són directament imputables al titular de l'activitat i la de falsejar certificats tècnics o bé actes de control o verificació ambiental recauen directament sobre el tècnic o entitat de control o verificació que ha comès la falsedat. La concurrència és més comuna en el cas de producció de danys.

10.4. Sancions (art. 83 de la LPCA)

La Llei estableix un quadre de sancions específic per a cada grup d'activitats en correlació amb la diferent tipificació de les infraccions que s'opera en els articles 80, 81 i 82.

A) Sancions que es poden imposar a les infraccions tipificades en l'article 80 de la LPCA

a) Classes de sancions

En el cas d'infraccions molt greus o greus:

- 1.- Multa
- 2.- Clausura de l'activitat en les diferents modalitats
- 3.- Inhabilitació per exercir l'activitat
- 4.- Revocació o suspensió de l'autorització.

Singularitat. Per a les infraccions molt greus es pot imposar també la sanció de publicació de les infraccions i sancions imposades.

En el cas d'infraccions lleus l'única modalitat de sanció imposable és la multa.

b) Consideracions

1a. La sanció de clausura de l'activitat s'ha d'harmonitzar amb el que es disposa en l'article 79.3: "L'aplicació del règim sancionador és independent del tancament de l'activitat per manca d'autorització o llicència regulat per l'article 65". La clausura de l'activitat es regula en aquest article 65 com una acció potestativa de l'òrgan competent. Aquest article 65 estableix també que el procediment de clausura de l'activitat per manca d'autorització, de llicència o de comunicació és independent de la instrucció de l'expedient sancionador que correspongui.

En la pràctica la sanció de clausura de l'activitat únicament és aplicable a la infracció d'incompliment de condicions establertes en l'autorització ambi-

ental, tipificada en l'apartat 1.b de l'article 80, ja que l'aplicació de la sanció de clausura a les altres infraccions tipificades pot ésser considerada desproporcionada

2a. L'aplicació de les sancions és independent de l'obligació de restaurar, reparar i indemnitzar pels danys i perjudicis ocasionats de conformitat amb la legislació de responsabilitat mediambiental (article 83.5).

3a. La qualificació com a greu de la infracció tipificada en l'apartat 2.b de l'article 80 i en l'apartat 2 de l'article 82 "transmetre l'autorització o la llicència sense comunicar-ho a l'òrgan ambiental competent" es pot considerar com a desproporcionada, atenent, en primer lloc al fet que l'article 64 de la Llei en declarar expressament que l'autorització i la llicència ambiental són transferibles i que si es produeix la transmissió sense efectuar la comunicació a l'òrgan competent "tant els titulars antics com els titulars nous resten subjectes d'una manera solidària a totes les responsabilitats i les obligacions derivades de l'autorització ambiental i de la llicència ambiental o de la comunicació", cosa que garanteix que la no- comunicació de la transferència no ha d'ocasionar cap perjudici al medi o a la població ni tampoc a l'Administració. I, en segon lloc, atenent al fet que la qualificació de la infracció com a greu suposa que la sanció imposable resulta també desproporcionada. Així, per exemple, per a les activitats de l'Annex I.1. la sanció mínima de multa és de 20.001 €, sense referir-nos a les restants sancions imposables (clausura de l'activitat, revocació o suspensió de l'autorització...) encara més inversemblants.

B) Sancions que es poden imposar a les infraccions tipificades en l'article 82 de la LPCA

a) Classes de sancions

L'única sanció imposable és la multa

b) Consideracions

- Que la multa sigui l'única sanció imposable a les activitats classificades en els annexos I.2, II, III i IV respon al fet que a l'article 82 es tipifiquin exclusivament infraccions de caràcter formal i, en conseqüència, les infraccions de caràcter material o substantiu s'han de sancionar sempre atenent a la legislació sectorial aplicable. Cal advertir, però, que en l'apartat 2.1 d'aquest article es tipifica com a infracció: "Incomplir les determinacions de l'autorització o la llicència ambiental no establertes per la legislació sectorial ambiental" i podria donar-se el cas que aquestes determinacions tinguessin caràcter material o substantiu. Això no obstant, és obligat harmonitzar-la amb la tipificació, també genèrica que conté l'apartat 3 d) del mateix article.
- En el cas que la infracció tipificada en l'article 82 concorri amb l'existència de danys al medi ambient és aplicable la legislació sobre responsabilitat per danys al medi ambient.

C) Sancions que es poden imposar a les infraccions tipificades en l'article 81 de la LPCA

a) Classes de sancions

L'única sanció imposable és la multa

b) Consideracions

- Que l'única sanció imposable sigui la multa respon al fet que totes les infraccions tipificades en l'article 81 són de caràcter formal.
- La potestat d'adoptar mesures de caràcter provisional que s'estableix en l'apartat 4 és reiteració de la que es preveu en l'apartat 2.d) de l'article 83.

10.4.1 Mesures de caràcter provisional

L'adopció de mesures de caràcter provisional es regula en l'article 84 de la LPCA. Aquest article reproduïx de manera quasi textual l'article 35 de la Llei 16/2002. I diem quasi textual, ja que en l'apartat 1 de l'article 84 de la LPCA s'hi afegeix una precisió: "Si l'òrgan competent per imposar la sanció constata el risc d'una afecció greu per al medi ambient, la seguretat o la salut de les persones podrà acordar...". Haurem d'interpretar que també es poden adoptar les mesures provisionals si s'ha constatat un dany i si el risc no té el caràcter de greu.

En l'apartat 2 d'aquest article s'estableix que les mesures provisionals poden ésser acordades abans que s'iniciï el procediment administratiu sancionador en les condicions que estableix l'article 72.2 de la Llei estatal 30/1992. Les condicions fixades són:

- Apreciar urgència i per a la protecció provisional dels interessos implicats.
- Confirmar, modificar o aixecar en l'acord d'iniciació del procediment (sancionador) les mesures provisionals
- Efectuar dins dels quinze dies següents a l'adopció de les mesures la iniciació del procediment (sancionador).

Aquestes garanties es reforcen amb la determinació que "aquestes mesures queden sense efecte si no s'inicia el procediment en el termini esmentat o quan l'acord d'iniciació no conté un pronunciament exprés sobre les mesures".

En l'apartat 3 d'aquest article s'estableix que no es poden dictar mesures de caràcter provisional quan puguin causar perjudicis de difícil o impossible reparació als interessats o que impliquin violació de drets emparats per les lleis.

Remarquem:

- a) Les mesures provisionals queden sense efecte quan s'ha resolt l'expedient sancionador.

b) L'incompliment de les mesures de caràcter provisional imposades es tipifica com a infracció molt greu en l'apartat 1.c de l'article 80 i, per tant, en el cas d'activitats de l'Annex I.1. de la Llei si s'han imposat mesures provisionals i aquestes no s'han complert s'ha de sancionar aquest fet amb independència de la resolució de l'expedient sancionador. Així es pot donar el cas que s'instrueixi un expedient sancionador per haver comès una infracció tipificada en la Llei i que s'acordi l'adopció d'alguna o algunes mesures provisionals previstes i aquestes s'incompleixin el que dóna lloc a la instrucció d'un nou expedient sancionador que es resol de manera independent de l'expedient inicial.

10.4.2 Graduació de les sancions

Principi general: la sanció s'ha d'adequar a la gravetat de la infracció.

Aspectes o criteris a considerar:

- a) Existència d'intencionalitat o reiteració. La "o" ni com a disjuntiva ni com a comparativa permet la relació entre les dues figures que són independents.
- b) Per a les activitats de l'Annex I.1 els danys causats o el risc.- L'existència de danys o riscos greus ja s'ha emprat per a la qualificació de les infraccions com a molt greus. Ara dins la forquilla de la multa (de 20.001 fins a 2.000.000) caldrà avaluar la classe, magnitud,etc. del dany o del risc. L'apreciació de la gravetat és de difícil valoració.
- c) La reincidència.
- d) El benefici obtingut (vegeu l'art. 83.4) La multa ha d'ésser com a mínim el doble de l'import amb el qual s'ha beneficiat l'infractor.
- e) El grau de participació en el fet per un títol diferent del de l'autor.
- f) La capacitat econòmica de la persona infractora (difícil d'obtenir amb promptitud i fiabilitat).

La LPCA no regula la prescripció de les infraccions i sancions [com es preveu en l'article 40 de la Llei de responsabilitat mediambiental (greus dos anys i molt greus tres anys). A aquests efectes, cal remetre's a l'article 132 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

10.4.3 Potestat sancionadora i òrgans competents

En l'apartat 1 de l'article 86 s'estableix amb caràcter general que la potestat sancionadora correspon a la Generalitat i als ens locals, segons l'àmbit de les competències respectives atribuïdes per aquesta Llei. Immediatament, però, en el seu apartat 2 s'especifiquen tota una sèrie d'infraccions tipificades en la Llei la potestat sancionadora de les quals

correspon a l'òrgan específic de l'Administració que determini la legislació ambiental sectorial (aigües, residus, contaminació atmosfèrica, acústica, de fauna, de flora, o la que correspongui, segons el medi afectat). Concretament les infraccions previstes són a:

- Article 80.1.a) - b) i d)
- Article 80.2.b)
- Article 80.3.c) °

10.4.4 Concurrència de sancions

Es produeix concurrència de sancions quan diferents lleis tipifiquen com a infracció el mateix fet, és a dir, quan a un mateix fet se li poden aplicar dos règims sancionadors diferents, la Llei estableix que s'ha d'aplicar el règim que sancioni amb més gravetat, recollint la determinació la Llei 16/2002, d'1 de juliol de prevenció i control integrats de la contaminació.

L'ús del concepte de gravetat en la legislació estatal per diferenciar el règim sancionador aplicable pot resultar equívoc perquè la Llei no conté cap criteri per a qualificar la gravetat de les sancions. El concepte de gravetat s'empra per qualificar la infracció (molt greu, greu, lleu).

Creiem que cal resoldre prèviament la qüestió següent:

En el cas que dues lleis tipifiquin com a infracció un mateix fet no es pot interpretar que s'ha d'aplicar la llei posterior?. Perquè podem imaginar que una llei sectorial tipifica com a infracció un fet determinat i la qualifica com a molt greu i una llei general posterior tipifiqui la mateixa infracció i la qualifiqui de greu. Això pel que fa a la tipificació perquè en el cas de la sanció imposable també és possible que la de la llei sectorial permeti imposar una sanció més elevada que la llei general posterior.

11. EXECUCIÓ FORÇOSA I MULTES COERCITIVES

11.1. Mitjans d'execució forçosa

A) Requisit previ

- Resolució expressa de l'òrgan competent amb apercibiment o comminació a l'afectat.

B) Requisits generals

- Respectar el principi de proporcionalitat.
- Elegir el mitjà menys restrictiu de la llibertat individual.

Si calgués entrar en el domicili de l'afectat en contra de la seva voluntat cal l'oportuna autorització judicial. Cal advertir que alguna jurisprudència considera que el domicili social gaudeix també del principi d'inviolabilitat i, en conseqüència, per poder accedir a un establiment dels inclosos en la LPCA que sigui a la vegada la seu social del seu titular pot ser convenient obtenir-ne l'autorització judicial.

C) Classes, les que ja preveu la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les Administracions públiques i del procediment administratiu comú:

- Constreyniment sobre el patrimoni
- Execució subsidiària
- Multa coercitiva
- Compulsió sobre les persones

11.2. En particular, les multes coercitives

Amb caràcter general, l'article 88 de la LPCA preveu que les administracions públiques, per tal de garantir el compliment dels actes dictats en la seva aplicació, emprin qualsevol dels mitjans d'execució forçosa legalment establerts i, en particular, el d'imposar multes coercitives. D'acord amb l'article 99 de l'esmentada Llei 30/1992, les multes coercitives exigeixen una habilitació legal expressa que la LPCA fixa en una quantia màxima de la multa de 3.000 € i un nombre màxim de multes de tres consecutives.

Com a mitjà d'execució forçosa dels actes administratius, la multa coercitiva no té caràcter sancionador i, en conseqüència, es pot imposar amb independència de qualsevol sanció, inclosa la pecuniària. El període de temps entre la imposició de dues multes con-

secutives ha de ser el suficient per permetre a l'afectat el compliment de l'acte administratiu de referència i, per tant, en la resolució d'imposició de la multa s'hi ha de determinar el termini que s'atorga per a l'execució de l'acte.

Tanmateix, i amb caràcter particular envers l'obligació de reposar o restaurar les coses al seu estat anterior, prevista com a deure addicional al compliment de la sanció per l'article 83.5, l'article 83.6 de la LPCA estableix que, si la persona infractora no compleix aquesta obligació de reposar o restaurar, "... l'òrgan de l'Administració competent pot acordar d'imposar multes coercitives la quantia de les quals no pot superar un terç de la multa establerta per la infracció comesa". Cal entendre que, en aquest supòsit singular, el nombre màxim de multes també és de tres de consecutives i que l'import de cadascuna no pot superar un terç de l'import total de la sanció pecuniària imposada per la infracció comesa.

12. APLICACIÓ DE LA LPCA A LES ACTIVITATS EXISTENTS

La Disposició transitòria primera de la LPCA determina que amb caràcter general els procediments iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei relatiu a les activitats incloses en els annexos I i II de la Llei 3/1998, del 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que continuen inclosos en els annexos I i II de la LPCA, se sotmeten al règim legal vigent en el moment que s'inicia el procediment.

A diferència de l'anterior criteri general, els procediments de llicència ambiental o d'obertura d'establiments compresos en els annexos II i III de la Llei 3/1998, del 27 de febrer, iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, però que en la LPCA resten subjectes al règim de comunicació de l'Annex III, es resolen mitjançant la notificació a la persona interessada que llur activitat queda sotmesa al règim de comunicació segons el procediment d'aquesta última Llei. Aquesta disposició transitòria únicament pot afectar a les matèries ambientals objecte de la LPCA, no a les matèries objecte de legislació sectorial en matèria de prevenció d'incendis, etc.

I, finalment, caldria que la LPCA hagués determinat el règim general aplicable als procediments de controls, renovacions, modificacions, etc. de les activitats existents. A aquests efectes la Disposició transitòria quarta determina els terminis de les actuacions de control periòdic de les activitats existents:

“1. Per a les activitats de l'Annex I i II amb autorització o llicència ambientals existents en la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, i classificades en l'Annex I o II.1 de la Llei 3/1998, regeixen els terminis fixats per a les actuacions de controls específics de l'autorització o la llicència ambientals.

2. Per a les activitats de l'Annex II que disposen de llicència ambiental en la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, i classificades en l'Annex II.2 de la Llei 3/1998, s'apliquen els terminis de controls periòdics fixats per a les actuacions de controls específics de la llicència ambiental, amb l'excepció de les activitats existents amb anterioritat a la Llei 3/1998, subjectes a la Llei 4/2004, de l'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental, per a les quals l'inici dels controls es fixa segons els requeriments i els terminis establerts per la Llei 17/2007, del 21 de desembre, de mesures fiscals i financeres, i sempre que la llicència no determini controls específics en l'àmbit de les competències ambientals de control dels ens locals.

3. Per a les activitats de l'annex III d'aquesta Llei, se segueixen les determinacions de l'article 73.”

És a dir, regula únicament els terminis en què s'han de realitzar els controls periòdics especialment pel que fa a les activitats que s'han adequat o s'havien d'adequar a la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

La LPCA no determina específicament el règim aplicable als procediments de controls, com de renovacions o de les modificacions de les activitats, tot i que deroga expres-

sament la LIIAA i que el nou règim d'intervenció administrativa es limita únicament als aspectes ambientals.

D'altra banda, cal tenir en consideració que la intervenció administrativa en les tres matèries abans previstes per la LIIAA passa a regular-se en les corresponents normes sectorials, com ara la Llei 3/2010, de 18 de febrer, de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis; la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives; la Llei 18/2009, del 22 d'octubre, de salut pública de Catalunya; la Llei 12/2008, de 31 de juliol, de seguretat industrial o el Decret Llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació d'equipaments comercials.

En aquest sentit i considerant els principis mateixos que configuren la Llei d'una major simplificació i adequació a la legislació europea i estatal en aquesta matèria, s'han d'entendre aplicables els règims d'intervenció de la LPCA a totes les activitats, existents o no.

Atesa aquesta situació i mentre s'aproven els reglaments de desplegament de la LPCA, els criteris que el Departament de Medi Ambient i Habitatge ha aplicat són els de considerar que les activitats que, fins a l'entrada en vigor de la LPCA, han estat subjectes a la Llei 3/1998, de 27 de febrer, passen a regir-se en tots els seus procediments per la LPCA.

En conseqüència, els controls periòdics de les autoritzacions o llicències ambientals d'activitats que han estat subjectes a la LIIAA ho seran estrictament en matèries ambientals, si bé els terminis aplicables seran els fixats en la seva autorització o llicència ambiental, atenent que els terminis que fixava la LIIAA tenien un caràcter supletori.

Així mateix, la revisió de les autoritzacions i en el seu cas de les llicències ambientals existents es regiran per les noves determinacions i els terminis establerts en la LPCA. Les llicències ambientals únicament estaran subjectes a les renovacions periòdiques que en el seu cas determini la legislació en matèria d'aigua, aire o residus.

En aquest mateix sentit, el règim de les activitats que disposen d'autorització o llicència d'acord amb la LIIAA i que de conformitat amb la LPCA han canviat d'annex se'ls ha d'aplicar, amb caràcter general, el règim propi de l'annex en què han quedat enquadrades. A aquests efectes si el nou règim d'intervenció comporta un canvi de l'Administració competent, l'Administració que disposa de l'expedient l'ha de traslladar a l'Administració que n'ha assumit la competència.

Així com la LPCA ha derogat expressament la LIIAA, no ha estat així amb la Llei 4/2004, de l'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental, modificada per l'article 24 de la Llei 17/2007, del 21 de desembre, de mesures fiscals i financeres. Atenent la seva finalitat i vigència transitòria d'aquesta normativa i la seva complexa i irregular aplicació, s'interpreta que les seves previsions seran d'aplicació fins que s'hagin resolt tots els expedients que derivin del procés d'adequació.

13. LA INTERVENCIÓ ADMINISTRATIVA MUNICIPAL QUAN NO HI HA PROCEDIMENTS ESPECÍFICS

La LPCA preveu en la Disposició addicional primera i la Disposició transitòria segona, que el control preventiu de les activitats en els diferents sectors materials de l'acció pública, que la legislació específica, atribueixen competències d'intervenció administrativa als ens locals i que no disposen de procediment específic per exercir aquest control, cal dur-lo a terme en un únic procediment marc.

Aquesta disposició respon al fet que aquests àmbits de matèries estaven integrats en els procediments de la LIIAA, i que amb la derogació d'aquesta legislació, determinats àmbits d'intervenció no disposen d'un procediment propi.

A aquests efectes, en tot allò que no contradigui la LPCA o la legislació sectorial, es preveu que s'han de seguir els procediments establerts pel Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals, aprovat pel Decret 179/1995, del 13 de juny, o bé la norma que el substitueixi pel que fa a la regulació de l'activitat local d'ordenació i intervenció administrativa. Aquesta intervenció respecte a l'obertura d'activitats que fixi la legislació sectorial en matèria de seguretat, prevenció d'incendis i salut, i tenint en compte la potestat normativa i d'autoorganització que correspon als ens locals, s'ha de realitzar de conformitat amb el principi de coordinació, no-concurrencia amb altres administracions i de tramitació simultània amb els procediments que disposin de procediments específics mateixos, com és el cas dels procediments d'intervenció ambiental en l'àmbit de la LPCA.

D'altra banda, la Disposició transitòria segona, també preveu que els ens locals, en exercici de llurs competències, i en tant que no es disposi d'un procediment marc, han de facilitar:

- a) Que les persones interessades a obrir o modificar una activitat puguin presentar una única sol·licitud davant de l'Administració competent, que ha d'ésser suficient per instar les diverses intervencions administratives concurrents en l'activitat de què es tracti.
- b) Informació a les persones interessades sobre l'estat de la tramitació de llurs sol·licituds.
- c) Que els diferents tràmits administratius que concorren en una mateixa activitat es puguin dur a terme d'una manera simultània.”

14. HARMONITZACIÓ DEL RÈGIM JURÍDIC I FISCAL DE LES LLICÈNCIES AMBIENTALS

Especial consideració s'ha de fer a la Disposició addicional cinquena de la LPCA, que sens dubte respon a un dels motius que ha estat objecte de controvèrsia durant l'aplicació de la LIIAA, la manca de criteris d'homogeneïtzació en l'aplicació dels procediments i requeriments exigits per part de les diferents administracions locals.

Aquesta manca d'homogeneïtzació en la intervenció, ha estat objecte de la denúncia per part dels sectors econòmics per comportar diferències en el tracte i la complexitat en la instal·lació, obertura i en els controls que han afectat les activitats del nostre país, i especialment pel que fa al tema de les taxes per les diferents intervencions administratives. Taxes en què en alguns supòsits comportaven uns imports i unes diferències entre municipis difícilment justificables.

Aquesta controvèrsia s'ha de valorar en el context de les competències i prerrogatives que garanteix constitucionalment, estatutàriament i en la legislació de regim local l'autonomia i autoorganització en l'exercici de les competències de l'Administració local.

Aquesta Disposició addicional cinquena, que s'ha de vincular amb l'article 11.2 o l'article 90 de la pròpia LPCA, respon a aquesta voluntat de determinar, dins del marc de respecte els principis d'autonomia i autoorganització de les entitats que integren l'Administració local, unes formules d'harmonització en els procediments i requeriments comuns de l'Administració local, amb el consens d'aquesta Administració. En aquest sentit:

“La Comissió del Govern local, en exercici de les seves funcions, està facultada per elaborar propostes de procediments administratius, criteris tendents a la unificació en l'aplicació de les taxes i ordenances fiscals tipus reguladores de les taxes per tal d'harmonitzar el règim jurídic i fiscal de les llicències.”

Així, l'article 11.2 de la LPCA interessa al Govern perquè estableixi els sistemes de gestió i comunicació necessaris per fer efectiu l'ús dels mitjans tècnics i remoure els obstacles formals i materials que n'impedeixen o en dificulten la implantació de les relacions interadministratives, i les de la ciutadania amb les administracions ambientals. L'apartat primer d'aquest article resol que aquestes relacions s'han de dur a terme amb tècniques i mitjans telemàtics. Amb aquest objectiu, i amb la consulta prèvia i el consens amb les entitats municipalistes, la LPCA requereix que s'ha d'impulsar la normalització dels formats i els suports informàtics.

Per la seva part l'article 89 de la LPCA estableix en el seu apartat segon, amb referència a la legislació tributària aplicable a cada Administració pública, que l'import de les taxes per la intervenció administrativa ha de tendir a cobrir el cost del servei que en constitueixi el fet imposable, i molt especialment l'article 90 determina que de conformitat amb les ordenances fiscals corresponents, l'import de les taxes per als serveis prestats pels ens locals, en aplicació de la LPCA, “no pot excedir, en conjunt, del cost real o previsible del servei o de l'activitat de què es tracti o, en el cas que no n'hi hagi, del valor de la prestació rebuda.

Generalitat de Catalunya
**Departament de Medi Ambient
i Habitatge**

Comentaris a la Llei 20/2009, de 4 de desembre,
de prevenció i control ambiental de les activitats